

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΤΟΣ 12 ON
ΑΡΙΘ 682

Μεταξύ μας

Χρ. Θεοδωράτον, Μα-
ροῦσι. Τὸ ποίημά σας εἶνε ἀρ-
κετὰ καλὸ ἀλλὰ μὲ φριχτὲς κοι-
νοτυπίες: «ἀγάπη μου χρυσὴ»
κ. ἄ. Στείλτε μας κάτι ἄλλο,
πιδ πρωτότυπο καὶ σὸ θέμα
καὶ σὴν ἐκφραση καὶ ἐπιζο-
με ὅτι θὰ δημοσιευθῇ. — Λ.
Δαμπιέρην, 'Ενταῦθα. Θὰ
δημοσιευθῇ.— 'Ανθὴν 'Αλ-
λέαν, Χρυσανθή, 'Ενταῦθα.
Θὰ δημοσιευθῇ τὸ «Φθινόπω-
ρον». — Θάνον 'Αβαρ-
κιώτην, Δράμα. Θὰ δημο-
σιευθῇ τὸ «Τσιγγάνικο». —
Στάθην Ροδινόν, Πε-
ραιᾶ. Τὸ θέμα εἶναι πολὺ ἀ-
πλοϊκόν. — Γ. Θεράβαλον,
'Ενταῦθα. Τὰ θεμάτά σας εἶ-
ναι πολὺ κοινά. Γράψτε κάτι
πιδ πρωτότυπο. — Γιάννην
Δάκον, 'Ενταῦθα. Μὰς φαί-
νεται πολὺ παρ᾿ ἔξω σὺν τὸν
μὰς γράφετε. 'Απαντοῦμε σ'
ὅλες ἀνεξαιρέτως τὶς
ἐπιστολὰς πὺν λαμβάνομε. Τὸ
πεζὸ σας θὰ δημοσιευθῇ συν-
τομευμένο. — Μαρίαν Ρ.,
'Ενταῦθα. Τὰ θεμάτά σας πο-

λὺ κοινά. — 'Αποίρον, Με-
λίσσια 'Αττικῆς. Δυστυχῶς
καὶ «πάλιν» δὲν θὰ σὰς εὐχα-
ριστήσωμε. Τὸ θέμα σας ἐξαί-
ρετικὰ κοινόν. Γράψτε κάτι
πιδ νὰ μὴν εἶναι τόσο ἐξαν-
τλημένο, τόσο χιλιοειρημένο.—
Θεόδ. Σπυροπούλου, 'Ενταῦθα.
Τὸ θέμα σας πολὺ
κοινόν. — Κ. Τζινιόλην,
'Ενταῦθα. Τὴν ἴδια παρατή-
ρηση καὶ σὲ σὰς: θέματα πολ-
λὸ κοινά, καμμιὰ ἰδιαίτερη
ποιητικὴ σιέψη, καμμιὰ ποιη-
τικὴ πνοή. — Γεώργιον
Κορνάκον, 'Αμφίκλειαν.
Στείλτε μας κάτι ἄλλο, λιγώ-
τερο ἐξαντλημένο. — Α. Στα-
ματιάδην Κ. Α., 'Ενταῦ-
θα. Οἱ «Γυναῖκες τοῦ Βυζαν-
τίου» ἀποτελοῦν μιὰ ἱστορικὴ
σειρά ἢ ὅποια δὲν μπορεῖ νὰ
διασπῇ. Δὲν ἀποκλείεται, ὅ-
μως, ὅταν τελειώσῃ, νὰ λάβω
μεν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐπιθυμία.
'Απὸ σὰς ἔχομε μεγαλύτερες
ἀξιότητες. — Στάθην Α.
Ζάχαρη, 'Αμφίκλεια Λο-
κίδος. Μολονότι τὰ ἀποστα-
λέντα δείχνουν ὅτι πρόκειται
περὶ πρωτολεῖων, τὸ πεζὸ σας
ὥστόσο ἔχει σιωπὴ γράψιμο.
σας φένηται καὶ κάποια χάρις.

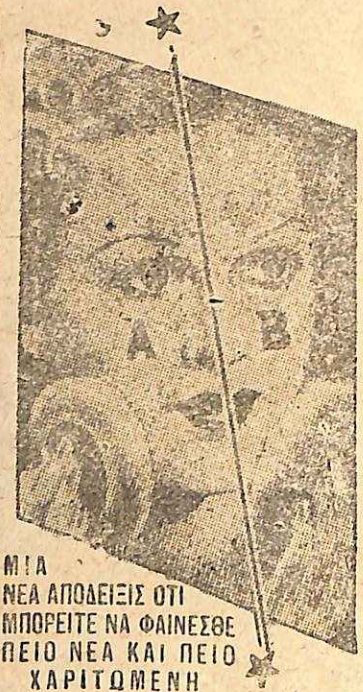
Δείχνει πὺς θὰ γράψετε κάτι
καλὸ, ἂν ἐπιμείνετε καὶ δου-
λέψετε συστηματικὰ, χωρὶς νὰ
ἔχετε τὴν ἀξίωση νὰ δημοσι-
εῦστε ἀμέσως. — Γεώργ.
Σ. Κατσίροπούλου, 'Ενταῦθα.
Τὸ θέμα κοινόν. 'Η
ἀφήγησή σας, ὥστόσο, εἶναι
ὁμηλὴ, λιτὴ καὶ ἀληθινή. Αὐ-
τὸ μὰς κάνει νὰ τὸ δημοσιεύ-
σωμε.

ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΚΑΛΛΟΝΗΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΝΝΟΕΙ ΝΑ ΗΣΥΧΑΣΗ.

Μ' αὐτὴ τὴ φράση χα-
ρακτηρίζουν τὸ 'Ινστι-
τούτο τῆς Μ^ης ΚΕΤΤΥ
ὅλοι ὅσοι ἔρχονται
σ' ἐπαφὴ μ' αὐτό. Καὶ
δὲν ἔχουν ἄδικο! Για-
τί, πραγματικὰ, τὸ 'Ιν-
στιτούτο τῆς Μ^ης ΚΕΤΤΥ
('Ερμού 42. Τηλ. 22-0-88)
δὲν ἐννοεῖ νὰ ἡσυχάσῃ,
οὔτε νὰ ἐπαναπαυθῇ σὲ
ἐπιτυχίες του. Διαρκῶς
μελετᾷ, διαρκῶς παρακο-
λουθεῖ τὶς προόδους τοῦ
ἐξωτερικοῦ καὶ διαρκῶς
βελτιώνει τὰ προϊόντα
καὶ τὰς μεθόδους του.

Καὶ τώρα πάλι ἔχει νὰ
νὰς παρουσιάσῃ νέες ἐκ-
πληξεις. Νέα προϊόντα
τοῦ 1940. Νέες λοσιόν,
νέες κρέμες, νέες μάσκες.
"Ὅλα σὲ νέες βιομηχανο-
χες συνθέσεις, πὺν ἀπο-
τελοῦν τὴν τελευταία λέ-
ξη τῆς ἐπιστήμης.

ΚΑΤΑΠΛΗΞΙΣ 10.000 ΓΥΝΑΙΚΩΝ ἀπὸ μιὰ νέα δοκιμὴ τῶν προτερημάτων τῆς ΠΟΥΔΡΑΣ ΤΟΚΑΛΟΝ

ΜΙΑ
ΝΕΑ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ ΟΤΙ
ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΦΑΙΝΕΣΘΕ
ΠΕΙΟ ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΙΟ
ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ

Μία νέα πρόσφατος καὶ ἐκ-
πληκτικὴ ἀνακάλυψις ἔγινε μὲ
τὴν πούδρα ἀπὸ ρύζι... "Ενα
στοιχείο θαυμασίου, πὺν ὁ-
μορφώνει τὸ δέρμα ἀναμειγνύ-
εται προσεκτικὰ μὲ τὴν πιδ λε-
πτὴ πούδρα, περασμένη ἀπὸ
μετάξινο κόσκινο, πρᾶγμα πὺν
δίδει μιὰ νέα ζωὴ καὶ λάμψη
τῷ δέρμα. "Ενα χρώμα ὡρὸ
καὶ ἀκαταμάχητο σπυλίζεται μὲ
τὸ φυσικὸ χρώμα τῆς νεότη-
τος. "Επὶ πλέον ἡ πούδρα θα-
πνύει τὸν ὀφθαλμὸν περισσότερο. Αὐ-
τὸ πὺν στοιχείο λέγεται
MOUSSE DE CREME καὶ μὲ.

ΚΑΝΕΤΕ ΔΕΙΞΗ
ΤΗ ΔΟΚΙΜΗ
ΕΝΗΜΕΡΑ
4 ΜΕΙΣ ΟΙ

νὸν ἡ πούδρα Τοκαλὸν ἔχει μὲ-
σα ἀπὸ αὐτό.
Μία προσφορά πραγματικῶς
ἐκπληκτικὴ.
Πουδράσατε τὸ ἑνα μέρος
τοῦ προσώπου σας μὲ τὴν πού-
δρα ΤΟΚΑΛΟΝ περιέχουσαν
MOUSSE DE CREME. Που-
δράσατε ὑστερὰ τὸ ἄλλο μέρος
τοῦ προσώπου σας μὲ μιὰ οἰα-
δήποτε ἄλλη πούδρα ρυζιοῦ.
"Αν ἡ πλευρὰ πὺν ἔχει πού-
δρασιθῇ μὲ MOUSSE DE
CREME δὲν φανῇ περισσότερο
φρέσκη, πιδ νέα καὶ πιδ γοη-
τευτικὴ ἀπὸ τὴν ἄλλην θὰ σὰς
ἐπιστρέψωμε εἰς τὸ ἀξέσπασ-
τον ἄξιν ἀγορᾶς τῆς πούδρας
ΤΟΚΑΛΟΝ. 'Η πούδρα Τοκα-
λὸν εὐρίσκεται εἰς τὰς δέκα νέ-
ας ἀποχρώσεις πὺν εἶναι τῆς
μόδας σὴν σημερινή.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑ

ΕΤΟΣ ΙΑ'. ΤΕΤΑΡΤΗ, 23 Οκτωβρίου 1940 Αριθ. 682

Αθηναϊκά περιεργα

ΑΡΣΕΝΙΚΕΣ ΚΑΜΑΡΙΕΡΕΣ

Τὶς ἀγγελίες μιᾶς ἐφημερίδος, ἐ-
λάβαμε τ' ἀκόλουθα... πρωτοπο-
ριακά!
«Νέος ἐντιμότατος, μὲ μόρφω-
σιν καὶ καλὴν ἀνατροφήν, γνωρίζων
» ὅλας ἐν γένει τὰς οἰκιακὰς ἐργα-
» σίας, καθὼς καὶ μαγειρικὴν καὶ
» κηπουρικὴν, ζητεῖ ἀνάλογον θέ-
» σιν».

Ἡ «ἀνάλογος θέσις» πὺν ζητᾷ ὁ
ἐντιμότατος καὶ
μὲ μόρφωσιν νέος,
ἀφοῦ μεταξὺ τῶν
προσόντων τοῦ
συγκαταλέγει καὶ
τὴν μαγειρικὴν καὶ
ὅλας τὰς οἰκια-
κὰς ἐργασίας, εἶ-
νε ἀπλούστατα θέ-
σις... καμαριέρας ἢ
μαγειρίσας!

Αὐτὲς ὅλας οἱ
οἰκιακὰς ἐργασίας,
δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε
παρὰ σφουγγάρισμα, μπάλλωμα καλ-
τῶν, μπουγάδα, πακετάρισμα, ξε-
σκόνισμα, στρώσιμο κρεβατιῶν, πλύ-
σιμο παραθύρων, οἱ ὅποιες, μαζὶ μὲ
τὴν μαγειρικὴν, ἀποτελοῦν ἀξιόλογα
συστατικά γιὰ μιὰ θαυμασιὰ
(μὲ πόνον) ἀ τοῦ φαίριου!...

Φαντάζομαι ὅτι εἶναι ἡ πρώτη ἀγ-
γελία πὺν βλέπομε, τοῦ εἶδους αὐτοῦ.
Καὶ ἂν σκεφθῇ κανεὶς εὐρότερα, ὅ-
τι ἐντελὴς ὅτι θοῖσκειται πὺν μιᾶς πε-
ριπτώσεως... ἀντιθέτου συναγωνισμοῦ.
Ἡ αἰτιολογία δὲ "Εἶναι τὸ ὅτι τὴν ἡ-
μέραν εἶχε τὸ ὄθλο. Τὸ ὄθλο ἐμπέ-
κε πὺν μαγαζιά καὶ καρεῖνα, ἐξετόπισε
κάτι ἄντρες μὲχρι ἐκεῖ πάνω, μὲ
μουστάκι Ἑλληνοπρεπὲς, καὶ κατέ-
λαβε θέσεις ὑπαλλήλων, ταμιῶν, κλη-
τήρων.

Τὸν εἶδα αὐτὸν τὸν νέον τῆς ἀγγελί-
ας σὸ λογιστήριον μιᾶς ἐφημερίδος.
Εἶχεν ἔρθει νὰ ἰδῇ ἂν εἶχε ἀπάν-
τησιν.

Τὸν ἐρώτησα:
— Καμαριέρα λοιπόν;
— Τί νὰ κάνω κύριε; "Ἦσουν λο-
γιστὴς, ἀλλὰ οὔτε ἀμεθόμουνα καλὰ,
οὔτε εὐρίσκα εὐκολὰ δουλειά.
— Καὶ ἀπεφασίσαστε νὰ γίνετε κα-
μαριέρα;
— Βέβαια! Σὸ τὰδε ἐμπορικὸ
γρᾶφειο μὲ ἀπέλυσαν γιατί δοῖχαν
μιὰ κυρία-λογιστὴ μὲ μισθὸν λιγώτε-
ρο ἀπὸ τὸν δικό μου.

— "Ὁ συναγωνισμός...
— Ὁ συναγωνισμός κ' ἐμεῖς οἱ
ἄνδρες. "Ὡς λογιστὴς χρειάζομαι τό-
σα γιὰ νοίκι, τῆρα γιὰ φαί. "Ὁ μισθός
μου δὲν φτάνει. Τουλάχιστον ὡς κα-
μαριέρα θὰ ἔχω φαί καὶ ὕπνο σὸ
σπίτι...

— Φυσικά...
— Καὶ ὅτι θὰ κερδίζω θὰ εἶναι δι-
κό μου...

"Εἶσαι, ἂν προχωρήσῃ ἡ ἐκδήλωσις
αὐτὴ τοῦ ἀντιθέτου συναγωνισμοῦ, θὰ
ἰδοῦμε σιγά-σιγά ἄνδρες-καμαριέρες,
ἄνδρες-μυδιστροῦλες, ἄνδρες-καπελ-
λοῦδες, ἄνδρες-νταντάδες, καὶ ἂν ἡ
ἐπιστήμη κἀνὴ κανένα θαῦμα, δὲν εἶ-
νε ἀπίθανον νὰ ἰδοῦμε καὶ ἄνδρες-πα-
μαρῆνες!...

Ὁ δὲ διαπρέψουν δὲ οἱ ἄνδρες σὸ
ἐπάγγελμα τῆς καμαριέρας. Πρῶτα-
πρῶτα θὰ προτιμῶνται σὲ σπῆτι-
γιατὶ δὲν θὰ φοροῦν τὰ φουστάνια
τῆς κυρίας. Ὁ μὲ πῆτε θὺν θὰ κα-
πνίζουν τὰ τσιγάρα τοῦ κυρίου. 'Αλ-
λὰ μήπως καὶ οἱ θηλυκὲς καμαριέρες
δὲν τὰ ρημάζουν ὅταν τὰ θροῦν;

"Επειτα θὰ σταματήσῃ αὐτομάτω
ἡ ἱστορία τοῦ τσιπτήματος τῆς ἡσο-
φης καμαριέρας ἀπὸ τοὺς προσκεκλη-
μένους τοῦ σπιτιοῦ, ἀπὸ τὰ μεγάλα
παιδιά καὶ τὸν... κύριο, πολλὰς φορές.
Ὁ δὲ ὑπάρχῃ βέβαια ὁ κίνδυνος νὰ
ρίχνωνται οἱ προσκεκλημένους κυρίες
σὸν καμαριέρα ἂν εἶναι νέος καὶ ὁ-
μορφος. 'Αλλὰ πὺς νὰ γίνῃ ἄλλωδῃ;
Οὐδὲν καλὸν ἀμυγῆς κακοῦ!

"Ὁ νέος, ὁ «ἐντιμότατος» νέος τῆς
ἀγγελίας, — αὐτὸ τὸ «ἐντιμότατος»
μὲν θομίζει τίτλον "Αγγλοῦ εὐπατρί-
δου—ἔχει καὶ μόρφωσιν καὶ ἀνατρο-
φήν, πρᾶγματα πὺν λείπουν ἀπὸ τὰς
θηλυκὲς καμαριέρας συνήθως. "Επὶ
πλέον, μὲ τὸ νὰ γνωρίζῃ κηπουρικὴν,
αὐτὸ σημαίνει, ὅτι θὰ μπορῇ νὰ σκα-
λίξῃ τὸ περιόδιον ἐνθὺν δὲν θὰ σκα-
λίξῃ τὰ συστάματα τῆς τουαλέτας
τῆς κυρίας, καὶ αὐτὸ θὰ εἶναι ἀκόμη
ἑνα κέρδος.

Τέλος ὁ ἐντιμότα-
τος νέος δὲν θὰ ἔ-
χῃ «ἐξάδελφον»
πυροσβέστην ἢ δε-
κανέα τοῦ πυροσβε-
στικοῦ ἢ εὐζωνον
καὶ δὲν θὰ χαλάνῃ
τὴν σὲς πόρτες μὲ
τοὺς μπακαλόγα-
τους. Δὲν θὰ ἔχῃ
μαλλιά μισανηλι-
ζοισμένα ἢ ἂν
μάλιστα θ' ἀσχο-
λῆται μὲ τὴν μαγειρικὴν, δὲν θὰ κιν-
δυνεύουν τ' ἀφεντικὰ του νὰ θροῦν
μέσα σὲ σούπα ἑνα δείγμα ἄνευ ἀξί-
ας, τῆς πλουσίας κόμης τῆς μαγει-
ρίσας.

Κι' αὐτὰ τὰ πλεονεκτήματα θὰ τὰ
ἔχουν οἱ ἀρσενικὲς καμαριέρες, καὶ
πιστεύω ὅτι ἡ ἀγγελία αὐτὴ θὰ γίνῃ
πρωτοπόρος ἐνδὲς νέου, καὶ δικαιολο-
γημένου, συναγωνισμοῦ!...

ΓΙΑΝ.

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 6

Μιά εἰκόνα

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐναερίων δο-
μαρσιῶν: Μιά χαριτωμένη γατούλα
πὺν ἐτραυματίσθη, ὡδηγήθη σὸν Στα-
λὸ Πρώτων Βοηθειῶν, ὅπου τῆς ἐπι-
δόθησαν τὰ τραύματά της.

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΟΛΟΙ
ἀπὸ σήμερα:

"Ενα πραγματικό
έντρυφήμα

Μιά νέα σπαρταριστὴ εὐθυμογραφικὴ σει-
ρά τοῦ παλαιοῦ καὶ τακτικοῦ συνεργάτου
μας, τοῦ ἀμίμητου εὐθυμογράφου κ.

Δημ. Ψαδᾶ

ΑΛΕΞ
ὁ εὐγενέστατος

"Ενα συναρπαστικὸ
ἀνάγνωσμα
ἡ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ
ΩΔΗΣ ΖΩΗΣ
ΤΟΥ
ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ
ΤΑΒΟΥΛΑΡΗ

"Ἡ αὐθεντικὴ ἱστορία τοῦ πιδ παρ᾿ ἔξω
τοῦ πιδ καταπληκτικοῦ ἡθοποιοῦ τῶν πε-
ρασμένων γενεῶν. Περιπέτειες ἀφάντα-
στες σὲν Ζάκυνθο, σὲν Ἀθήνας, σὲν
Πόλη, σὲν Ρουμανία, σὲν Ρωσσία, σὲν
Ἀγγλία, σὲν Αἴγυπτο, σὲν Ἀμερική!

Γραμμένη εἰς διὰ τὴν
"ΕΒΔΟΜΑΔΑ

"Απὸ τὸν τακτικὸν συνεργάτη μας
κ. Φῶτο Γιοφύλλη

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΟΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ.
ΑΡΙΘ.

168-85
35282

4030

Φελκτικά
παιδιά, δὲν εἶναι
ἀλήθεια;

Κυττάτε τί καλὴ ὄψη πὺν ἔχουν αὐτὰ τὰ
παιδιά! Καὶ αὐτὸ διότι ἡμερὰ των μετα-
χειρίζεται διὰ τὴν περιποίησιν των τὴν
NIVEA. Τὸ δερματάνι των εἶναι βελουδέ-
νιο, τρυφερό καὶ ῥόβ. Χάρης εἰς τὴν περι-
ποίησιν μὲ NIVEA ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέ-
ρας: ἐπροφυλαχθῆσαν ἀπὸ ἐξανθήματα,
ἐνδοχλητικὰ συγκαύματα καὶ πληγές.
"Ἡ κρέμα NIVEA τρέφει τὸν τρυφερόν
ιστόν τοῦ δερματος καὶ προφυλάττει αὐτὸ
ἀπὸ τὰ καυστικά ὑγρά (οὖρα).
Προὔπαρχουσι βλάβαι θεραπεύονται γρή-
γορα. Εἰς τοὺς ἐρεθισμοὺς ἡ NIVEA ἐνερ-
γεῖ ὡς ὁροσυστικὸν καὶ καταπραυντικόν.

NIVEA
CREME

Από την ιστορία των παρασκηνίων

Διονύσιος Ταβουλάρης ή περιπετυμωμένη ζωή του.

Γραμμένη για την «ΕΒΔΟΜΑΔΑ»
από τον Κ. ΦΩΤΟ ΓΙΟΦΥΛΛΗ

1ον

Το νεοελληνικό θέατρο έχει παρουσιάσει αρκετούς καλλιτέχνες με ενδιαφέροντα δράση, με ζωή γεμάτη ανέκδοτα και επεισόδια, με περιπέτειες και με εύθυμα κατορθώματα, με θριάμβους και με φτώχειες και λύπες, με χαρές και αποθνήσκουσες και με μίζερες και δυστυχίες. Παρά πάνω όμως από όλους τους καλλιτέχνες της ελληνικής σκηνής σ' όλη αυτή στέκεται ο Νικόλαος Ταβουλάρης. Η ζωή του έχει συγκεντρώσει τις μεγαλύτερες παραδοξότητες και τις πιο αφάνταστες καλλιτεχνικές περιπέτειες.

Ο Νικόλαος Ταβουλάρης δεν ήταν συνηθισμένος τύπος ήθοποιου ή θιασάρχου. Ήταν φαινόμενο και... κατ'εξοχή. Σε ηλικία δέκα χρονών ο Νικόλαος γνώριζε ήδη τρεις γλώσσες πολύ καλά και στην ίδια ηλικία έγινε θιασάρχης! Κι' έπειτα η ιστορία της ζωής του τραβάει σ' όλο σχεδόν το μήκος της ιστορίας του νεοελληνικού θεάτρου. Όταν γεννήθηκε, τον ίδιο χρόνο κλείδιαν το πρώτο «συστηματικό» θέατρο της «Αθήνας», κι' όταν πέθανε το θέατρό μας είχε φθάσει σε αφάνταστη άκμή. Όταν ο Ταβουλάρης μπήκε στο στάδιο του ήθοποιου υπήρχαν στην Αθήνα 40 μόνον ήθοιοι κι' όταν πέθανε άφησε σε δράση 2000 περίπου Έλληνες συναδέλφους του!

Η καλλιτεχνική δράση του Ταβουλάρη ήταν αφάνταστη! Ήθε ήθοιοις και ως θιασάρχης έδρασε επί 75 χρόνια σ' όλη την Ελλάδα, στην Τουρκία, στην Αίγυπτο, στη Ρουμανία, στη Ρωσία, στην Αμερική! Γίνεκε πανδοχεύς. Ήθεσε και πολυάριθμες γλώσσες. Και προσέτι ήταν περίφημος για τα σπαρτιατικά ανέκδοτα της κλασσικής αφορημάδας του.

Πραγματικά η αφήγησις της ζωής του Νικόνιου Ταβουλάρη έχει εξαιρετικό ενδιαφέρον. Γι' αυτό σε σειρά φύλλων της «Εβδομάδας» θα την διηγηθούμε στα κυριώτερα σημεία της και με τα πιο περιεργά επεισόδια και ανέκδοτά της. Οι αναγνώστες μας θα γνωρίσουν μέσος σ' αυτήν την ιστορία της ζωής ενός καλλιτέχνη, μια χαρακτηριστική μορφή του νεοελληνικού θεάτρου μέσα στη ζωή της.

ΕΝΑΘΕΟΣ και παράδοξος μαζί καλλιτέχνης που θα διογραφώσω, γεννήθηκε στην Ζάκυνθο μια νύχτα του Γενάρη του 1840. Πρώ 400 χρόνων δηλαδή. Μά το πρώτο περίεργο είναι ότι ο Νικόλαος Ταβουλάρης κατά τα πρώτα χρόνια της ζωής του δεν έλεγαν Νικόλαος ούτε Διονύσιος, αλλά... Νικόλαος!

Πατέρας του ήταν ο μορφωμένος και

Ο Νικόλαος Ταβουλάρης
στα τελευταία του χρόνια

λόγιος δικηγόρος Παναγιώτης Ταβουλάρης και η μητέρα του ήταν από την οικογένεια Βλαστού. Κι' οι δύο ήθελαν ο νεαρός Νικόλαος να γίνει κι' αυτός ζήτιος δικηγόρος, αφού μορφώθη καλά. Τα πρώτα γράμματα λοιπόν, έμαθε ο μικρός Ταβουλάρης από τον καλό δάσκαλο Ευστάθιο Χαριάνη και από τον Δόν Λουδοβίκο Γυνάτιο Μαρτζώκη. Ο νέος ήταν πολύ έξυπνος και φιλομαθής και πορώδους γοργά. Τού άρεσε να μαθαίνει ξένες γλώσσες και να διαβάσει φιλολογικά βιβλία.

Στο μεταξύ... άλλαξε και όνομα. Πέθανε ο πάππος του Διονύσιος και τότε η γιαγιά του Στυλιανή απαίτησε ο Νικόλαος να μετονομασθή σε Διονύσιος, Κι' έτσι όλοι έμειναν σύμφωνοι στην απόφαση της γιαγιάς κι' ο Νικόλαος έγινε Διονύσιος. Αλλά όλοι τον έλεγαν χαϊδευτικά Νικόλα. Και με το χαϊδευτικό αυτό όνομα ο Ταβουλάρης έγινε γνωστός, έδοξάθη κι' έζησε ως την ηλικία των 88 χρόνων του...

Ήταν καταπληκτικό πόσο γοργά προόδευσε ο Νικόλαος. Σε ηλικία δέκα χρόνων ήθεσε αρκετά καλά δυο ξένες γλώσσες, δηλαδή Ιταλικά και Αγγλικά και

την πατρική του Έλληνική. Ήθεσε προσέτι κι' έμελετο με μεγάλο μέρος από την τότε διευνή λογοτεχνική παραγωγή και πρό πάντων την Ιταλική. Ήθεσε και απήγγελλε από μνήμης μεγάλα κομμάτια από πολλές Ιταλικές τραγωδίες του Αλφίερι και του Μεταστάσιου, με και από τα ελληνικά έργα. «Ο χαμός» του Γουζέλη και ο «Βασιλικός» του Μάτση.

Όταν στο πατρικό του σπίτι έτόχιανε να γίνει καμιά φιλική συγκέντρωση απήγγελλε κι' ο μικρός Νικόλαος ένα τραγικό ή κομικό κομμάτι ελληνικό ή Ιταλικό. Από τις συχνές αυτές απαγγελίες του γεννήθηκε μια ασυγκράτητη αγάπη για το θέατρο. Η αγάπη αυτή γρήγορα έφθασε τα σύνορα της μανίας... Από παιδάκι ακόμα είχε πιά το όνειρο και την απόφαση να γίνει ήθοποιος και μάλιστα μεγάλος ήθοποιος...

Εκείνη την εποχή—1840—ελληνικό θέατρο σχεδόν δεν υπήρχε. Στην Αθήνα είχαν λειτουργήσει για μικρό χρονικό διάστημα δυο μικρά ξύλινα θέατρα. Μά μόλις εκείνο τον χρόνο έκτιζετο το πρώτο «συστηματικό» θέατρο της Αθήνας, στη συνοικία Γούφικα. Αυτό είναι το κατόπιν θέατρο Μπούκοιου, που είχε τόσο μακρύ και αξιόλογο ιστορία. Έτσι η Αθήνα το 1840 δεν είχε ακόμα σχεδόν γνωρίσει το θέατρο συστηματικά.

Στην Ζάκυνθο όμως, τα πράγματα άλλαζαν. Στο ζήτημα του θεάτρου ήταν πολύ πιο προωδευμένη. Από το 1750 στο Κάστρο της Ζακύνθου είχε ιδρυθή θέατρο από τους Βενετσιάνους αξιωματικούς κι' από τη νεολαία της Ζακύνθου. Το θέατρο αυτό έλειτουργούσε, παίζοντας Ιταλικά έργα, ως το 1790. Στο μεταξύ, άλλο ξύλινο θέατρο έλειτουργησε στην πλατεία. Από το 1809 ως το 1821 το θέατρο έλειτουργούσε στην Ζάκυνθο. Μά από το 1826 ως το 1830 έπαιζε και τέταρτο θέατρο, που το ίδρυσαν πρός τιμήν του «Αγγλου άρμωστου» Ανταμ. Σ' αυτό έπαιζονταν και τα πρώτα ελληνικά έργα Ζακυνθινών συγγραφέων, δηλαδή «Ο χάσης» του Δημ. Γουζέλη και ο «Βασιλικός» του Α. Μάτση.

Τα δυο αυτά έργα είναι και τα πρώτα που ο Νικόλαος Ταβουλάρης έδιδάσκε στην ελληνική γλώσσα και τα πρώτα που έμαθε ν' απαγγέλλει και να παίζει.

Μά δεν μπορούσε να παρακολουθήσει θέατρο καθόλου, γιατί από τα 1830 δεν υπήρχε στην Ζάκυνθο συστηματικό θέατρο. Κάπου-κάπου έπαιζαν ερασιτέχνες. Και τέτοιες παραστάσεις ερασιτεχνών ο Νικόλαος είχε ιδιό άρεση. Μά αν δεν είχε ιδιό άρεση θέατρο, αυτός δεν ήταν φαίνεται λόγος να διασάσει και να μη κάμει αυτός ο ίδιος θέατρο... Χωρίς άρροποια λοιπόν έλαβε τις απόψεις του και τις εξέτελεσε. Ίδρυσε θέατρο!

Στο ισόγειο του σπιτιού του πατέρα του, που στην Ζάκυνθο λέγεται «μετζάο», ο 10ετής Νικόλαος καθήρτισε πλήρες θέατρο. Έστησε μια σκηνόβλα έβαλε λίγα καθίσματα και το θεατράκι ήταν στημένο. Εκεί έμαζεψε μερικά συνομήλικα του παιδάκια και άρχισε να τα διδάσκει πως θα παίζουν. Σε λίγες μέρες ο αυτόσχεδός θίασος ήταν έτοιμος και... άρχισε να παίζει.

Εκεί ο Ταβουλάρης έπαιζε με τ' άλλα

λα παιδιά κι' έκαλούσε στο θέαμα διάφορες φιλικές οικογένειες του σπιτιού του. Το πρώτο έργο που έπαιζαν ήταν «Η Ουσία» του «Αδραάμ», το γνωστό παλαιό Κρητικό θεατρικό έργο. Ο Νικόλαος έπαιζε το ρόλο του Αδραάμ. Έπειτα έπαιζε δυο πράξεις από το έργο του Ζακυνθινού Λεωνίδα Β. Παπαγεωργοπούλου «Ο συμβολαιογράφος Τάπας», που είχε διασκευασθή από το όμοιο διήγημα του Ραγκαβή. Κατόπιν έπαιζε και μερικάς σκηνές από την Ζακυνθινή κομωδία «Ο χάσης» του Γουζέλη.

Οι παραστάσεις αυτές εξακολουθήσαν κατά διαλείμματα πολύν καιρό.

Έτσι έτυχε να παρακολουθήσει κάποτε μιαν παράσταση και ο γενικός εισαγγελέης Μάρκος Ρώσης, που επήγε τότε από την Κέρκυρα στη Ζάκυνθο, μαζί με τις δυο του κόρες και τα τρία του αγόρια Αλέξανδρον, Αντώνην και Φραγκίσκον. Τότε είχε καλέσει ο Νικόλαος μαζί μ' όλους τους συγγενείς και φίλους του σπιτιού. Η παράσταση άρεσε πολύ.

Τότε οι δυο μεγαλύτεροι γιοι του εισαγγελέως Ρώσης, έπιασαν τον Νικόλαο, και του είπαν:

— Έρχεσαι να κάμωμε ένα μεγάλο θέατρο στο σπίτι μας, που έχουμε μεγαλύτερο χώρο και περισσότερα πράγματα, και να μάς πάρης και μάς σδόν θιάσό σου;

— Δέχομαι, είπε.
— Θα πάρουμε ακόμα, του είπε ο μεγαλύτερος Ρώσης, τον Φρειδερίκο Καρρέ, τον γιοιό του διευθυντού της Ιονικής Τραπέζης Ιωάννην Λαγουιδάρη, τον Διονύσιον Χαριάνη, τον Αντώνη Φραγκόπουλο, τον Δ. Αραβαντινό, τον Η. Μουδίνη, τον Γεωργίου, τον Ιωσήφ Κρεωρόπουλο και τον Δ. Σιγοδρό...
— Ωραία! Να πάρουμε και τον αδελφό μου Σπύρο, είπε ο Ταβουλάρης.
— Δεκτός.

Δεν άργησε να ετοιμασθή λοιπόν το θέατρο στο μετζάο του σπιτιού του εισαγγελέως. Εκεί ή σάλα ήταν ευρύχωρη και το κοινό εκλεκτότερο και μεγαλύτερο. Έπληθύναν γιατροί, δικαστικοί, άλλοι υπάλληλοι, Αγγλοι αξιωματικοί και λδοδοί ακόμα. Ο Νικόλαος Ταβουλάρης στο θέατρο αυτό ήταν μαζί θιασάρχης, σκηνοθέτης, σκηνογράφος, μηχανικός του θεάτρου και ήθοποιός!

Εκεί έπαιζαν ολόκληρο τον «Συμβολαιογράφο Τάπαν», την «Ουσία» του «Αδραάμ» και άλλα του Κρητικού θεάτρου.

Ένα βράδυ κατέθηκε στο κατώι και ο γενικός εισαγγελέης για να ιδιή την παράσταση που έπαιζαν και τα παιδιά του. Κι' οχι: μονάχα ευχαριστήθηκε, αλλά ένθουσιάσθηκε. Έξτεσελλάθηκε ιδιό αίτερα με το παίξιμο του Νικόνιου. Και όταν έτελείωσε η παράσταση, είπε:

— Έσείς δεν αξίζετε να παίζετε μονάχα στο μετζάο μου. Θα σας δώλω να παίζετε στο μεγάλο Δημοτικό θέατρο του Μώλου!

Φ. ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

Στο άλλο φύλλο: Ο θίασος του Νικόνιου παίζει στο Μεγάλο θέατρο της Ζακύνθου. Ο Νικόλαος φεύγει για την Πόλη.— Πώς παρουσιάσθη ως... ποταγωνίστρια! κ.λ.π.

Απ' τη ζωή

Η «ΠΡΩΤΗ» ΑΓΑΠΗ

Η φωνή του σπήκερ, στο ράδιο, έλεγε:

— Καί τώρα, ο μυθιστοριογράφος Ζώλ Μπαρμπιέ θα σάς μιλήσει για τον πρώτο του έρωτα.

Η γλυκειά, νεανική, συμπαθητική φωνή του μυθιστοριογράφου, άρχισε να μεταδίδεται χλιόμετρα μακριά, σ' αυτιά των άκροατών μέσα από τα έρτζιανά κύματα:

— Η σκληρή βιοπάλη— έλεγε η φωνή— οι απογοητεύσεις, η πεζότης σε κάθε τι που ζούμε, μάς κάνουν ώστε όσο απομακρυνόμαστε από την πρώτη νεότητα, να σδύνουν σιγά-σιγά μέσα μας τα θέληγτρα και τα μάγια της. Μά όλα αυτά τα θάσανα δεν μπορούν ώστόσο ποτέ να εξαφανίσουν τελείως από την καρδιά μας κάποια υπολείμματα ποιήσεως, ρομαντισμού, αγάπης, που έχουν ζυμωθή με το άρωμα της νεότητος. Όλα αυτά δεν είναι ρητορισμοί. Όχι! Όλοι μας αγαπούμε ως την ημέρα του θανάτου μας τον πρώτο μας έρωτα, και όπως λέει και το τραγούδι: «Η πρώτη αγάπη δεν λησμονιέται...». Όπως όλοι, έτσι και εγώ κρύβω μέσα στην καρδιά μου μια γλυκειά ανάμνηση... Και θυμώμαι πάντα με νωσταλγία κάποια μικρούλα, μια παιδόβλα, που τα φωτεινά και ειλικρινή της μάτια, υπήρχαν μέσα στην πολυτάραχη νεότητά μου το μοναχικό μου φως... Τη φώναζα ακουκλί και εκείνη χαϊνόταν ακούγοντας το ονοματάκι αυτό που είχε αντικαταστήσει το δικό της...».

Μιλούσε, μιλούσε έτσι, ο νέος μυθιστοριογράφος και σ'α έκστατικά μάτια της Λιζέτας που τον άκουγε μπροστά στο ραδιόφωνο έλαμψαν δυο δάκρυα.
Είχε τόσα χρόνια ν' ακούσει εκείνη τη γλυκειά φωνή, τη φωνή του τή φωνή του Ζώλ. Κι' όσες φορές εκείνος ξανάλεγε το όνομα ακουκλί, τόσες φορές πλημμύριζε η καρδιά της με τη γλυκειά λαχτάρα που ένιωθε άλλοτε. Η Λιζέτα έσκυψε πάνω στο ραδιόφωνο, τρέποντας μή χάσει καμιά του λέξη. Ακούοντας το κεφάλι της πάνω στα λουστραρισμένο κουτί, σ' ν' ακουμπούσε σδόν όμο ενός άνδρος. Κουκλί! Κανείς δεν την είχε πη ποτέ έτσι από τότε... Κούταζε τα

λεπτά και άσπρα της χέρια. Οι φλέβες διαφάνονταν γαλάσιες, λιγάκι φουσκωμένες...

Πόσον καιρό το είχε ακούσει αυτό; Κουκλί! Μονάχα τρεις ως τέσσερες μήνες. Μά το όνομα αυτό είχε ώστόσο χαραχθή βαθιά στην καρδιά της. Έγστερα, ο καθένας είχε πάρει τον δρόμο του: Εκείνος για την τέχνη και τη φήμη, εκείνη για το σκοτεινό μαγαζί και την βασανισμένη ζωή των κοριτσιών που δουλεύουν όπως αυτή για να κερδίσουν το ψωμί τους.

Και δέν ξανασυναντήθηκαν ποτέ πιά.

— Αγαπημένε, αγαπημένε! Μουρμούρισε η Λιζέτα, κλείνοντας το ραδιόφωνο, που μετέδιδε τώρα συμφωνική μουσική. Όποτε, λοιπόν... Ακόμα και στην δική του καρδιά είχε ζήσει η άξέχαστη ανάμνηση των παραμυθιών... Ακόμα κι' αυτός δέν ήταν ευτυχισμένος...

Κυττάχθηκε μια στιγμή σδόν καθεστέρη, έστιαζε τα μαλλιά της, ευτυχισμένη στη σκέψη πως είχε σταθή ο πρώτος έρωτας εκείνου...

— Θάρω να σε δώ, είπε, και θα σε παρηγορήσω για τή μοναξιά σου! Θάρω να σου πώ πως το «κουκλί» σου δέν σ' έχει λησμονήσει...

.....

Ο Ζώλ Μπαρμπιέ δέν κατοικούσε πιά σε κείνη την μικρή καμαρούλα στην όδον Αγίου Παύλου. Η έλλα του βρισκόταν μακριά από το κέντρο. Ένας σοβαρός καμαριέρης πήγε και της άνοιξε.

— Πέστε σδόν κύριο πως είναι η Λιζέτα... ψιθύρισε με δειλό χαμόγελο. Με γνωρίζει... Θα καταλάβη γιατί ήρθα εδώ...

— Περιμένετε λίγο, είπε ο καμαριέρης απορώντας. Έδώ, σ' αυτό το σαλόνι...

Μέσα από την ανοικτή θύρα του σαλονιού η Λιζέτα αντίκρισε καμιά δεκαριά κοπέλλες.

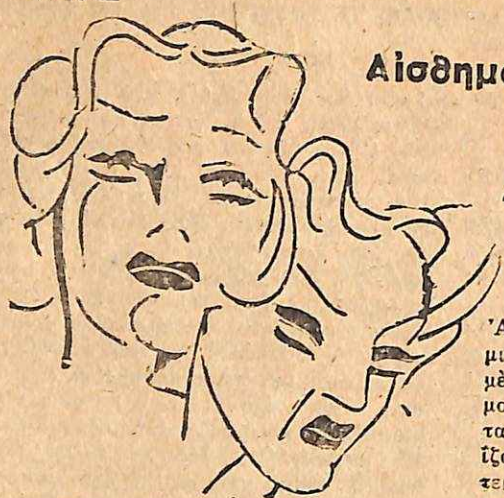
— Ω! είπε, στροφομένη πίσω. Δέν ήθελα για να υποβάλω αίτηση γραμματέως ή δακτυλογράφου... Θα περιμενω εδώ...

— Όπως θέλετε, είπε ο καμαριέρης. Αλλά καμιά από τις κυρίες εκείνες δέν ήλθε για υπάλληλος. Όλες μού είπαν όπως εσείς: «Ο κύριος ξέρει... ο κύριος θα καταλάβη...». Λοιπόν ο κύριος θα καταλάβη σε λιγάκι. Αν θέλετε να τον περιμένετε εδώ...

Μά η Λιζέτα δέν τον άκουγε πιά. Με μάτια διστάζοντα, σαν υπονόητης αναζητούσε την έξοδο για να βγη, για να φύγη, για να μη γίνει ένα με τα άλλα «κουκλί» του σαλονιού, που θα ήσαν κι' αυτές άσφαλας από τους «πρώτους έρωτες» του Ζώλ Μπαρμπιέ!

Και για μια άκομη φορά, τα δάκρυα έτρεξαν για την προδομένη αγάπη της...

ANZ MINET

Αισθηματικά διηγήματα

ΑΓΝΗ ΦΙΛΙΑ

ΠΕΡΝΟΥΣΑΜΕ τόσο κα-
λά στο οικοτροφείο «Τό
Κυλάμινο» ή Λουίζα
κι' εγώ;

«Η Λουίζα κι' εγώ είμαστε
φίλες εδώ και πολλά χρόνια.
Εκείνη ήταν υπάλληλος σε μι-
α Τράπεζα. Ήταν όρφανή και
ζούσε με την εργασία της. Ε-
γώ σπούδαζα φιλολογία. Κα-
ταγόμουν από μια επαρχιακή
πόλη όπου οι γονείς μου είχαν
κτήματα και έμπορικό κατά-
στημα. «Δεν ξέρεις, μου έλε-
γε η Λουίζα, πώς μου φαίνε-
ται όταν μου λες πως σου ήρ-
θαν χρήματα από το σπίτι.
Είναι όμοιο πράγμα με 'ε-
κείνες σπίνες και κάποιον να
του στέλνουν λεπτά!» Εγώ ε-
ννοούσα καλά την Λουίζα και
προσπαθούσα να την βοηθώ
χωρίς να την προσβάλλω. Ε-
κείνη δεχόταν από μένα αυτό
που δεν θα μπορούσε ποτέ να
δεχθώ από άλλους. Η φίλια
μας και η αμοιβαία μας κατα-
νόησης ήταν βαθιά. Προσκα-
λούσαμε συχνά και τον Μάριο
να τρώει μαζί μας στην παν-
σιόν. Τον καλούσαμε και οι
δύο, αλλά το λογικό ήταν να
πληρώνω εγώ. Εκείνος δεν
το ήξερε βέβαια. «Δεν είναι
σωστό», έλεγε κάθε τόσο η
Λουίζα. Κι' εγώ της απαντού-
σα: «Σωστό είναι. Τι σημα-
σία έχουν τα λεπτά; Φτάνει
να έρχεται αυτός».

Γιατί ο Μάριος ήταν ο κα-
λύτερός μας φίλος κι' αυτό το
γνωρίζαμε και οι δύο. Ο Μά-
ριος είχε ανώτερη θέση σ' ένα
εργοστάσιο. Ήταν ένα πολιτι-
σμένο και μορφωμένο παιδί.
Ήξερε ξένες γλώσσες και σί-
γουρα θα σταδιοδρομούσε στη
ζωή καλύτερα αν δεν ήταν τό-
σο μετρίφωνος κι' αν είχε με-
γαλύτερη εμπιστοσύνη στον ε-
αυτό του.

— Ο Μάριος πρέπει να παν-
τρευτεί, είπα μια μέρα στην
Λουίζα. Να πάρει έναν αρι-
στή γυναίκα που να τον νοιάζει
και να τον ενθαρρύνει φυσι-
κώς.

— Δίχως ξέρεις, είπε η Λου-
ίζα έπειτα από λίγη σιωπή.

«Αλλά σήκωσε με
μιας το κεφάλι και
με κύτταξε με τρό-
μο. Είχε όμορφα-
τα μάτια ή Λου-
ίζα, καστανά, φω-
τεινά, πολύ έκφρα-
στικά, σχεδόν έκ-
τεντικά. Είχε τα μάτια του
ανθρώπου που έχει πονέσει.
Τα δικά μου δεν ήταν έτσι.
Τα κύτταξα στον καθρέφτη
και είδα πως δεν ήταν τόσο
όμορφα. «Ευτυχώς, σκέφθηκα,
λείπει ο πόνος. Ευτυχώς...»

— Ξέρεις, είπα στη Λουίζα
κάποιο βράδυ, την ώρα που
είχαμε πέσει να κοιμηθούμε,
σκέφθηκα πως δεν θα ήταν α-
σχημο να λέγαμε στο Μάριο
να 'ρθη κι' αυτός στο οικοτρο-
φείο μας.

Μα εκείνη δεν απήντησε.
Φαινόταν κοιμισμένη.

«Έπειτα από δυο βράδια, ο
Μάριος ήρθε χωρίς στο οικο-
τροφείο. Η Λουίζα δεν είχε
γυρίσει ακόμη από το γραφείο.
Ήρθε να δει το επιπλωμένο
δωμάτιο που ήταν ελεύθερο.

Σταθήκαμε κι' οι δύο στην
πόρτα. Ο Μάριος λες και φο-
βότανε να μπει μέσα να δει κα-
λά το δωμάτιο.

— Μου άρεσει, είπε στο τέ-
λος. Σε λίγες μέρες θα σου πω
αν άποφάσισα να 'ρθω ή όχι.
Καλό είναι το οικοτροφείο,
αλλά, κατά βάθος, εγώ θέλω
ένα δικό μου σπίτι. Κατα-
λαβαίνεις, «Ελσα, ένα σπι-
τι δικό μου και μια γυναίκα.
Τόσα δωμάτια και όχι ένα.
Δεν είναι βέβαια πολύ. Αλ-
λά καταλαβαίνεις «Ελσα, λί-
γη τρυχία και λίγος έρωτας.
... Ίσως να με καταλαβαίνεις,
«Ελσα...»

Μιλούσε ζωηρά και με θέ-
ση. «Ακτινοβολούσε ολόκλη-
ρος. Εγώ ένοιωσα ξαφνικά
δυνατή ταπεινή, σχεδόν φόβο.

— Κατά βάθος, τί άλλο μπο-
ρεί να διανοηθείται ένας άν-
δρας, ξαναείπε με την ίδια
θέση που με κατέπληξε. «Ε-
να σπίτι, ένα μικρό σπίτι και
... μια γυναίκα. σάν κι' εμέ-
να. «Ελσα.

— «Η σάν τη Λουίζα, είπα
χαμογελώντας, σχεδόν για να
υπερσυνείσω τον εαυτό μου.

— Ναί, και σάν τη Λουίζα,
αλλά πάλι άνοιξαν σάν έσένα,
«Ελσα. Ξέρεις, το σκέπτομαι

περισσότερο από όσο νομίζεις.
Το σκέπτομαι, «Ελσα.

— «Ω, τί ιδέα! είπα με
σφιγμένο λαιμό.

Ξαφνικά, αντίχρησε πίσω
μας ή φωνή της Λουίζας.

— «Ωραίο δωμάτιο ε;
Με κόπο άναγνωρίσαμε τη
φωνή της Λουίζας! Ήτον
άλλοιωμένη, σάν ξένη φωνή.
Ανατιναχθήκαμε και οι δύο
μας στο άκουσμά της.

Σε λίγο γυρίσαμε στην τρα-
πεζα και καθήσαμε στο
τραπέζι. Φρόντισα να έχω τη
Λουίζα μπροστά μου και είδα
κάτι που δεν είχα ποτέ μου
άντιμέτωποι στα όμοια έκφρα-
στικά της μάτια: ένα βαθύ πό-
νο που δεν κατόρθωνε να τον
κρύψει.

«Τί παρόξενοι πού είναι οι
άνδρες! σκέφθηκα. Ένα κο-
ρίτσι σάν την Λουίζα θα γι-
νόταν υπέροχη σύζυγος. Η
Λουίζα έχει ανάγκη από μια
στοργή ολόκληρη δική της, από
ένα σπίτι δικό της. Θα χα-
ρίση στον άνδρα της όλο την
έξωτα μιας ζωής που δεν είχε
άλλες αγάπες, άλλους έρωτες.
Και όμως να πού προτιμούν
ένα κορίτσι σάν κι' εμένα που
σπουδάζω γιατί δεν έχω να
παιδιάσω γιατί δεν έχω να
έχω σπίνι και γονείς και αδελφούς
και παππούδες και θείους με
το σωρό. Ένα κορίτσι που
γι' αυτό ή αγάπη ενός άνδρος
πού είναι μια αγάπη παρα-
πάνω...».

Εκείνο το βράδυ ή Λουίζα
επαίγισσε πολύ νωρίς και
φαίνεται πως κοιμήθηκε εν-
νύ εγώ ακόμη χτενιζόμουν. «Ε-
πρεπε ωστόσο να μιλήσουμε.
Μόλις επλάγισα, έσβυσα το
φως και της είπα:

— Λουίζα, τί καλά πού ο
Μάριος θα 'ρθη στο οικοτρο-
φείο. Σιωπή. Μα εγώ ξαναεί-
πα με θάρρος:

— Θα ευχαριστηθής κι' εσύ
πού θα 'ρθη.

Μου φάνηκε τότε πως ή
Λουίζα άναστενάξε.

— Λουίζα, είπα τότε, δεν
μπορείς να δίνεις σημασία στα
λέγνα που σου είπε ο Μάριος.
Ακόμα και οι καλύτεροι άν-
δρες κάνουν άποφάσεις...

— «Οχι, δν, είπα ή Λουίζα
άναστενάσσοντας.

— Εγώ είμαι σίγουρη πως
σ' αγαπά.

— Μεγαλύτερη κοιταμάρα
δεν θα υπολόγης να πής, είπα

ή Λουίζα. Κρίμα στην έξυπνά-
δα σου.

— «Ας κοιμηθούμε, Λουίζα,
είπα. Ας μη ξαναμιλήσουμε
για λίγο διάστημα γι' αυτό τό
ζήτημα. Ας κυττάσουμε να
είμαστε ευχαριστημένες όπως
απόλα. Κι' άς γίνη ό,τι γίνη!
«Εκρυφα το κεφάλι κάτω ά-
πό τις κουβέστες. Μ' έπιασε
τρόμος καθώς ένοιωθα την
Λουίζα να κλαίη...

«Ένα βράδυ, μέσα στο σκο-
τάδι, ή Λουίζα μου είπε:

— Καταλαβαίνεις, «Ελσα,
πως δεν πρέπει ν' αφήσουμε
να δημιουργηθούν μεταξύ μας
παρεξηγήσεις. Δεν μπορώ να
σου πω πως είμαι ευτυχής,
αλλά θα σου όμολογήσω πως
προτιμώ ν' αγαπώ έσένα παρα-
όσοιαδήποτε άλλη. Αυτά είχα
να σου πω «Ελσα!

— Μην το λες αυτό, Λουί-
ζα. Ο Μάριος θέλει το καλό
και των δύο μας, αλλά όπως
όλοι οι άνδρες, είναι έγωιστής
και σκέφθηκε να προτιμήσθ
έμένα που έχω σπίνι, οικογό-
νεια και κάποια προίκα. Αλ-
λά είμαι σίγουρη, πως δεν θέ-
λει καθό- σέ καμιά μας.

— Μα κι' εσύ τον αγαπάς.
Θαρρείς πως δεν το βλέπω;

— Τόν αγαπώ, είπα εγώ
προσπαθώντας να γελάσω. Σου
δουκίζομαι Λουίζα, πως αυτό
δεν συμβαίνει. Θέλεις άποδεί-
ξεις; Η θεία Μάρθα μου έ-
γραψε να πάω να μείνω μαζί
της, γιατί δεν υποφέρει τη μο-
ναξιά, τώρα πού έφυγε για τό
έξωτερικό ή εξοδέλφη μου.

«Ήθελα να σου πω ότι θα έ-
φευγα από προχθές, μα δεν ή-
θελα να σου χαλάσω την καρ-
διά. Λοιπόν μεθαύριο φεύγω.
«Ετσι θα πεισθής ότι για μένα
ο Μάριος δεν είναι τίποτ' άλ-
λο παρά ένας καλός φίλος...

— «Ελσα, δεν θα τό κάνη
αυτό! φώναξε ή Λουίζα άποβί-
ζοντας με λαχτάρα τα χέρια
μου.

— «Οχι, Λουίζα, θα φύγω,
γιατί πρέπει. Δεν πρέπει ή
παρουσία μου να φέρη έμ-
πόδιο στην ευτυχία σας πού είνε
και εύτυχία δική μου.

Η Λουίζα είχτηκε στην άγ-
καλιά μου με λυγμούς και τα
δάκρυά μας σμίξανε.

«Η Λουίζα και ο Μάριος
είναι παντρεμένοι πέντε χρό-
νια τώρα και πότε- πότε πάω
και τους βλέπω. Ίσως να εί-
ναι πού νωρίς ακόμα για μέ-
να... Μα όταν κυττάζω στην
καθρέφτη, μου φαίνεται πως
τα μάτια μου γίνανε σάν τα
μάτια της Λουίζας, μάτια άν-
θρώπου που έχει πονέσει. Ί-
σως όμως να είναι έτσι και
όμορφα...

ΚΑΜΙΛΑ ΜΟΚΛΕΡ

Ιστορίες των συνοικισμών

ΤΑ ΚΑΤΟΡΩΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΟΝΑ ΠΡΟΦΥΡΙΑΣ

Η ΑΠΟΓΡΑΦΗ

ΜΟΛΙΣ χτύπησε ή πόρτα, ή Προ-
φυρία έτρεξε ν' άνοιξη. Ήταν
πρωί ακόμα και φορώντας ένα
άσπρο τσαμπί έσκουπίζε.

Δυό νέοι παρουσιάστηκαν:

— Καλημέρα σας!

Η Προφυρία τους κύτταξε από κεφα-
λής μέχρι τα πόδια:

— Καλή σας μέρα. Έμένα ζητάτε;

— Μάλιστα.

— Γιατί, ήθαρούσα πως ή κάνατε λά-
θος την πόρτα!

— Ποιά είναι ή οικοδέσποινα εδώ;

— Κοδέσποινα δε με λένε παιδιά μου,
Προφυρία με βαφτίσανε.

— Η Κυρία πού είναι;

Τά μάτια της Προφυρίας μισοκλείσα-
νε με θυμό:

— Εγώ είμαι ή Κυρία. Γιατί, δηλα-
δής; Δε σου γεμίζω το μάτι, καλλιχάρι
μου;

— Πολύ καλά. Θ' αφήσουμε αυτά
τα χαριτιά να τα συμπληρώσεις.

— Τί να πλερώσω με καλές; Για τα
φρόκαλα; Προχτές τά έφραμα μ' ή
τα μάμ. Μπας είναι για τό νερό;

— «Οχι, κυρά μου, πόσο μένετε μέσα
στο σπίτι;

— Ημέ! Σου τ ά κί θα με κάνης;
Εγώ κι' ή κόρη μου, ο γαμπρός μου
και τό μωρό. Γιατί άρωτάς;

— Για την άπογραφή.

— Α! Όλα κι' όλα μα άπογραφή
δε βάζω παιδιά μου. Μά φορά με θά-
λανε να 'πογράψω τ' όνομά μου σ' ένα
χαρτί και παλά λίγο να με τραβούνε για
μικτυρίες στο δικαστήριο και στη χι-
ψή!

Ο νέος είδε ότι ή γυναίκα δεν κα-
ταλάβαινε και της είπε:

— Πάρε αυτά τα χαριτιά, κυρά μου,
δώστα στον γαμπρό σου κι' εκείνος ξέ-
ρει τί θα κάνη.

— Εύχαριστώ, μάτια μου, μα εγώ
τσόι άντροι δε τσ' άνακατεύω σε τίποτα,
γιατί είναι αβόητοι και ό,τι δε φερν' ο
χρόνος τά φερν' ή κακιά ώρα.

Οι νέοι άφηκαν τά χαριτιά και φύγανε.

Η Προφυρία τά πήρε και φώναξε την
κόρη της την Σουλτάνα:

— Σουλτάνα τρέχα...

— Τί είναι καλές; Με τρώαζες!

— Έλα, να δής και άρτζου χά-
λια πού με αφήσανε εδώ δυό καλλιχά-
ρια. Τί νάναι καλές; Τρέμω σύστολη.

Η Σουλτάνα γέλασε:

— «Οχι, καλέ, είναι για την άπογρα-
φή. Θα γράψουμε πόσο είμαστε, πόσων
χρονών, τί δουλειά κάνουμε όδλα, μα όν-
λα, γιατί πρέπει να τά ξέρη τό κράτος.

Η Προφυρία σταυροκοπήθηκε:

— Έλα Χριστέ και Παναγιά! Καλές
τί τσόι νοιάζει πόσω χρονών είμαι! Στο

στατό θα πάω, για παντρεία τώς γό-
ρεψα!

Όταν ήρθε ο Δημητράκης, ο γαμπρός
της, άρσο συνεπλήρωσε τό δικό του δελ-
τίο και της γυναίκας του, έγραφε και
για τό μωρό.

Η Προφυρία άρπάχτηκε:

— Καλέ μνή το γράψης, άχρόνιστο
παιδί, και τόχω γροσουζιά! φώναξε.

— Πρέπει να τό γράψω. Ύέματα
δεν επιτρέπονται γιατί πάς μέσα, είπε ο
γαμπρός. Τώρα τά δικά σου, μαμά, λέγε!

— Γράψε Προφυρία Καταματίζακα.

— Πόσω χρονών;

— Α! Δε θυμάμαι. Μόν' αυτό-δ ά-
λειψε να θυμάμαι και τά χρόνια μου.

— Μα καλά τί θα γράψω;

— Γράψε πως στο σεισμό τσ' «Αγίας
Μαρίας» ήμουν δέκα χρονών κοριτσάκι.

— Στά πόσα έγινης ο σεισμός αυτός;

— Δεν άρωτάς καλέ τσί Σμυρνή; τσί
παλές να σου πουνε!

— Έτσι δε γίνοντα, μαμά. Πρέπει
να βάλω μέρα, και μήνα.

Η Προφυρία έξω φρονών φώναξε:

— Καλέ τί συφορά ήταν αυτή; Βάλε
καλέ πως είμαι πενήντα πέντε χρονών,
να πάψη αυτή ή γρίνα. Γεννήθηκα στο
Φαρούλ ά την ώρα ήσπερνού, μέρα Σάβ-
βατο. Νάτα!

Ο Δημητράκης έγραψε:

— Όρησκία; είπε.

Η πεθερά του σηκώθηκε εξαγριωμέ-
νη:

— Για να σου πω; Κοιμόνασαι! Α-
κοός θαρσκεί! Χριστιανή! Ουόδοξη εί-
μαι και φαίνομαι. Δεν είμαι φράγκισσα!

— Καλά, μή θυμάνης.

Και γράφοντας είπε:

— Χήρα!

— Μάλιστα χήρα, δέκα όχτώ χρόνια
χήρα, από τότες πού πέθανε ο συζυγε-
μένος.

Μόλις συνεπληρώθη τό δελτίο της,
βγήκε στην πόρτα σάν τον τελάλη:

— Ροιμόνη, Ροδονθέα, Ζαφρό, φώνα-
ξε τις γειτονίτσες.

Σε λίγο μαζεuthήκανε μερικές νοικοκυ-
ράδες τού Βύρωνα.

— Άντάψτε την άπογραφή σας καλέ;

— Την έγραψε ο άδερφος μου, είπε
ή Ροιμόνη, μια έσρη ψηλή γεροντο-
κόρη.

— Να κυττάης, κοκόνα μου, να υή
πής όδλα-τα για την ηλικία σου γιατί
όν πιάσους, όλγης υπό όδες.

Η Ροιμόνη την σταυροκόπησε:

— Αλλά να τά δύνε οι γονές είπε.

«Εμείς άκόμα έμπαρτάσαμε.

— Κι' ό Ροδονθέα μου ό,τι, έγεις να
τά βνήης να τό πής. Τί θα γράψης;
Πώς είναι λείπει; Ας όδλας, εκείνος
ο παππάς ή Ντοατής πού σε πατήσανε.
Μαλά πού πιάσ' ολ' όδλα σου! Αύ' όλ' όλ'
Ζαφρό μου; Πάπει να πάς πάλι πού-
σαι να γαπάς σου πάλι ξανά άναστα-
σε! Απορόβησε σ' ατρία. Αλλά δεν χρέ-
θοντα!

Οι τρεις γυναίκοι έγιναν έξω φρε-
νών. Η πύ γλωσσού από τις τρεις, ή
Ροιμόνη, πήρε τό ζήτημα επάνω της:
— Δε μου λες κόνα Προφυρία, σα-
τραζήκη τση γειτονιά; σε βάλανε και
ήδως να μάς πής τό μακρό μας και τό
κοντό μας; Όσο γονές ναμαστε, δεν ή-
φτάσαμε ακόμα τά δικά σου ξεμωρουδιά-
ματα. Όσο για τσί μπομπές μας, να
κυττάξης τό σπίτι σου πρώτα.

Η Ζαφρό πήρε θάρρος και φώναξε:

— Ήδγε ή μπομπή στη στράτα κι'
άναγέλα τσόι διαβάτες! Να κάνης τη δου-
λειά σου και τη ρόκα σου, κερά μου.

Η Προφυρία προσπάθησε ν' άποφύγη
τόν καυγά και ζήτησε να τραβήξη με
τό μέρος της την Δωροθέα.

— Άκούς τρέπα Ροδονθέα μου, οι

— Όλα κι' όλα, μα άπογραφή
δε βάζω!...

γλωσσικοπάνες! Εγώ τώς μιλήσα για
τό καλό τος κι' αυτές με κατεβάνε ά-
πό τό γάβδαρο. Ήταν πού μεγάλη, ήθελα
να τσί διακαλέσω καλέ πως ν' άπογρά-
ψουνε κι' τήρα τό μπελά μου!

Η Δωροθέα όμως δεν τολήχτηκε.

Χαμογέλασε ειρωνικά κι' είπε:

— Καλόσνη σου κόνα Προφυρία.

Μα πρώτα-πρώτα να κυττάης τά χάλια
τά δικά σου κι' βότερα των άλλων.

Η Προφυρία γούλωσε τά μάτια:

— Ποιά χάλια μωρή γλωσσού!...

Και γούλωσε επάνω της σάν άνοήγα-
γτος. Οι τρεις γυναίκες την άποβήσαν και
την έκαναν μαζαρή από έδλα. Η γειτονιά
άναστατώθηκε. Η άστονμία πρόστασε
άναστατώθηκε. Η άστονμία πρόστασε
άναστατώθηκε.

Η Προφυρία ξεκαλλιασμένη
στην ώρα πού ή Προφυρία ξεκαλλιασμένη
και κοροβιασμένη στο κατόφλι της
ξεφώνιζε:

— Σο υο γο όνι θα τσ' κάνω, πα-
ληγοναίκες! Σο υο γο όνι!

Ο άποβήλας πλησίασε και την ρώ-
τησε τί τρέχει. Μερικές γυναίκες της
δίνανε νερό και την έράγγαζαν με έσοδι.

— Τί συμβαίνει; έρωτες ο άστυφύ-
λακας.

Μια γειτονίτσα είπε:

— Δεν είναι τίποτα, χριστιανέ μου.

Είνε κοροσμένη από την άπογραφή!

Είνε πόσο πόσο για να λείη στην
καθούτι τί ποάπει να κατή και ήκουά-
σθηκε ή κακοκούρα! Μάλλιασε ή γλώσ-
σα τση να μιλή!

— Μπαβό κυρά, πάντα ήλαι είπε ο
άστυφύλακας.

ΣΤΑΒΙΟΣ

ΤΥΝΑΙΚΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΜΠΛΙΑ

Τό προηγιο ιενα

Γ'Ο δουλωρ ιναλωρ είναι ένας διάσημος γιατρός του Παρισιού, που ζή μόνος στο μέγαρό του μαζί με την νεαρά και ωραιολάτρη κόρη του Βέρα και έναν γέρο υπηρέτη τον Λουί. Την ημέρα που αρχίζει η διήγησής μας, ο γιατρός δέχεται την επίσκεψη του χημικού Σαρλάκ, που ήρθε να του ζητήσει την παραχώρηση ενός νέου αντικαρκινικού ορού. "Όταν σε λίγο η Βέρα μπαίνει στο εργαστήριο του πατέρα της βρίσκει τον Σαρλάκ νεκρό! Ο πατέρας της της λέγει ότι πέθανε από κεραυνοβόλο αποπληξία, η Βέρα, όμως, που ήταν και η ίδια χημικός, καταλαβαίνει ότι είχε δηλητηριασθεί από το φοβερό δηλητήριο «Ζ» που είχε ανακαλύψει ο παππούς της. Και θυμάται, τότε ότι είχε δη λίσκο προητέρω μια παράξενη γυναίκα να θγαίνει από το εργαστήριο του πατέρα της και να εξαφανίζεται. Υποπτεύεται ότι αυτή η γυναίκα είχε σκοτώσει τον Σαρλάκ. Πιέζει τον πατέρα της και αυτός της δηλολογεί ότι πραγματικά ο Σαρλάκ είχε πεθάνει δηλητηριασμένος. Της λέγει ότι κάποιο φοβερό μυστικό που υπήρχε στη ζωή του τους αναγκάζει να χωρίσουν για λίγο διάστημα και πείθει την Βέρα να φύγει. Έν τώ μεταξύ επισκέπτεται τον γιατρό και ένας νεαρός δικηγόρος, ο Μάκ Βαλλέ, που ήλθε να του ζητήσει να επέμβει για να σώσει από την λαμπητόμο έναν νεαρό πελάτη του, τον γκάγκστερ Ζάν Ριττέ. Του αποκαλύπτει ότι ο Ζάν είναι γιός του και τον εκβιάζει με την δημιουργία ενός τρομερού σκανδάλου, αν αρνηθεί την βοήθειάν του στον Ζάν. Ο νεαρός αυτός ήταν γιός του γιατρού και μιας Ιταλίδας, της Λίνας Μπαρέλλι. Ο Ναδίλωρ δέχεται στο τέλος να κάνει ότι μπορεί. Έν τώ μεταξύ η Βέρα, που έχει φύγει από το σπίτι, έφοδιασμένη από τον πατέρα της μ' ένα καλό χρηματικό ποσό, ψάχνει να βρει την νέα της στέγη. Ένας άοριστος φόβος για τα λαϊκά ξενοδοχεία την έχει κυριευμένη καθώς κάθεται σ' ένα παγκάκι της πλατείας της Βαστίλλης, και σκέπτεται τί να κάνει).

4ον

ΣΗΚΩΘΗΚΕ κι' έκανε μερικά βήματα. Ένοιωσε όμως, ότι τα πόδια της δεν θά την κρατούσαν για πολύ. Εύτυχως εκεί κοντά υπήρχε ένα ζυθοπωλείο. Η Βέρα διευθύνθηκε προς τα εκεί και κάθησε σ' ένα τραπεζάκι, στο πεζοδρόμιο. Σ' ένα γειτονικό της τραπεζί καθόντουσαν δύο Αμερικανοί μαύροι με γκριζα καλοραμμένα κοστούμια και με χοντρά δόντια. Οι δύο ξένοι κουβέντιαζαν θορυβωδώς και δεν είχαν προσέξει άμέσως την νεαρή κόρη. "Υστερ" από λίγο όμως την ανέλεγκθησαν, την κύτταξαν από πάνω ως κάτω με παράξενο τόπο και έπειτα έσπευσαν ο ένας στον άλλον με τον άγκωνα. Εκείνη την ώρα, ένας Άλλος

τους πλησίαζε. Ήταν κι' αυτός μαύρος αλλά πολύ ωραίος άνδρας με θαυμάσιο αθλητικό σώμα και πρόσωπο πολύ έκφραστικό. Ποτέ της η Βέρα δεν είχε ιδεί ωραιότερα μάτια. Κυρίως είπιν δεν έπρόκειτο περί μαύρου όπως τους ξέρομε και όπως ήταν οι δύο άλλοι. Τό δέρμα του είχε επάνω κάτω την μαυρίλα που παίρνουν τα λευκά σώματα, ύστερ' από παρατεταμένη ηλιοθεραπεία. Φαινόταν μεταξύ 30 και 40 χρονών. Δεν θά μπορούσε άκριτως να πη κανείς την ηλικία του.

Κι' αυτός στην αρχή δεν πρόσεξε την Βέρα. Οι δύο άλλοι όμως κάτι θά του ψιθύρισαν γι' αυτήν, γιατί σε λίγο έστρεψε το κεφάλι προς το μέρος της και την κύταξε. Και τότε τα μάτια του, εκπληκτα στην αρχή, άρχισαν να λαμπρύνουν άγρια και από εκείνη την στιγμή δεν ξεκόλλησαν από την όμορφη κοπέλλα.

Βλέποντας την έντοψη που είχε κάνει η νέα στον φίλο τους ο ένας από τους μαύρους, της φώναξε σε σπασμένα γαλλικά και μ' ένα χαμόγελο που ξεσκέπαζε δυο σειρές από κατάγερτα και λευκότατα δόντια:

— Δέν ξερεσαι κοπέλλα μου να πιής μαζί μας κανένα ποτηράκι;

Ο τρίτος τότε από την παρέα, ο ωραίος νέος με το σοκολατί χρώμα, σηκώθηκε και άρχισε να μαλλώνη σε μια ξένη γλώσσα, τον μαύρο που θέλησε να τον εξυπηρετήσει. Η Βέρα έπωφελήθηκε από τον καυγά για να πιη με μια γουλιά τον καφέ της και να φύγει, αφήνοντας πάνω στο τραπέζι ένα δολάριο τάλληρο. Σε λίγο χανόταν μέσα στο πλήθος.

Αφού πεπάτησε άκοιτά και βεβαιώθηκε ότι κανείς δεν την παρακολουθούσε, άνοιξε να αναζητή στέγη. Γιατί όμως οι δύο εκείνοι Νέγροι και ο μεγάλος φίλος τους τη κύτταζαν έτσι; Σε τί κινδύνους να ήταν έκτεθειμένη στην νέα ζωή που άρχιζε; Για πό το τρομερό λόγο ο πατέρας της να την εκθέσει στους κινδύνους αυτούς;

Με την σκέψη της νεατή βασανιστικά έσφωπματικά, η Βέρα γόηθε σε πλανή δρομώνι το Φωμπού Σάν-τ'Αντουάν. Η μικρή βελίτσα που κυλούσε δεν ήταν χαρτιά, αλλά η Βέρα δεν ήταν συνηθισμένη να κοιτάζει πακέτα και με κόπο έσερνε τα πόδια της.

Κουρασμένη σταμάτησε μπρος στην πρώτη πινακίδα με το τόσο γνωστό σ' όλους τους εγγένηδες «ενοικιάζεται». Μπήκε μέσα κι' άρχισε να λέγη στην περιέργη θυρωρό—δεν υπάρχουν πιο φιλοπερίεργα πλάσματα στον κόσμο από τις γυναίκες θυρωρούς του Παρισιού—την μικρή ιστορία που είχε έτοιμάσει: ήταν κεντήτρια και είχε έρθει από την πατρίδα της στο Παρίσι για να βρει δουλειά. Ζητούσε ένα σπίτι σοβαρό, κατοικούμενο από τίμιους ανθρώπους και με όχι πολύ ακριβό ενοίκιο.

— Είσαι τυχερή κοπέλλα μου, της είπε η θυρωρός. Έπρεσε σε καλό σπίτι. Έδω όλες οι νοικάρηδες είναι άνθρωποι νοικοκυραίοι. Μολονότι δε όλο το σπίτι είναι νοικιασμένο θά σε βολέψω και σε να. Είχαμε μια κυρία που έφυγε στο εξωτερικό αφήνοντας τα έπιπλα της έδω. Το διαμερισμάκι που κρατούσε είναι ότι χρειάζεται για σένα. Είναι ένα δωμάτιο αρκετά ευρύχωρο με μια κουζίνα. Δεν είναι πλούσιο, αλλά είναι καθαρό και φθινό. Το νοίκι του είναι εξήντα φράγκα τον μήνα.

— Μπορώ να το ιδώ;
— Πώς όχι. Μόνο που είναι λίγο ψηλά. Είστε όμως νέα κοπελλίτσα και έχετε γερά πόδια. Δεν πιστεύω να σας φοβίζουν οι σκάλες...

— Α, μπά!... έκανε μ' ένα διασπόμενο χαμόγελο η νέα.
— Πάτε, λοιπόν.

Και η θυρωρός, αφού έκλεισε το θυρωρείο της, μπήκε μπρος, ακολουθούμενη από τη Βέρα.

— Και είναι ήσυχο το σπίτι; ρώτησε καθώς ανέβαινε η νέα.
— Από ήσυχία άλλο τίποτε κορούλα μου. Άνθρωποι ζούν και άνθρωποι δεν άκούγονται 'δω μέσα. Σου είπα ότι όλοι είναι νοικοκυραίοι. Ήσυχοι άνθρωποι. Νύχτα φεύγουν για τη δουλειά τους, νύχτα έρχονται. Παιδιά σκυλιά δεν έχουμε, δόξα νάχη ο Θεός!

Τό δωμάτιο μολονότι ήταν στο τελευταίο πάτωμα, κάτω από τα κεραμίδια, άρεσε στη Βέρα. Ήταν φωτεινό και εύθερο. Τα έπιπλα του αποτελούντο από ένα σιδερένιο κρεβάτι, ένα τραπεζί, δυο καρέκλες και ένα παληρό κομύ από καουτσά.

Η νέα το νοίκιασε άμέσως προπληρώνοντας και μια τριμηνία. Η θυρωρός, που είχε συμπάθει ειθύς εξ αρχής την Βέρα—και όσο, έχουν θυρωρούς, ξέρουν—είθ' πη να σε παίρνουν με καλό ατάκι—έφυγε κατενθουσιασμένη.

Δεν πέρασαν όμως λίγες στιγμές και ακούστηκαν γτύποι στην πόρτα. Ο υιός της Βέρας πήγε άμέσως στους δυο Νέγρους. Ταύταξε. Η σκέψις όμως ότι η θυρωρός ήταν άγνωστη στην σκάλα την νύχτα—έπληξε. Επληκτική πάγε ν' άνοιξη.

Ήταν αιώνια γυναίκα έρωτ' αρχόντο κορούς λαιπ' και ανθρωπινού. με μιά μόνη άκοιτά συμπαθητικότητα. Η Βέρα την κύτταξε έρωτα-μηνία. Η γυναικούλα δεν άργησε να εξηγηθή.

Η θυρωρός της είπε πως το διαμερισμάκι είχε νοικιασθή σε μια κοπέλλα άσπρορουχού—την ευγενία της—και όπως έκανε την παραδουλεύτρα σ' όλους σχεδόν στους νοικάρηδες στο σπίτι, ήλθε να ρωτήσει μήπως τυχόν την χρειαζόταν και η δεσποινίς...

Η Βέρα χαμογέλασε.

Η ιδέα ότι θα ζούσε μόνη, ότι δεν θά βλεπε κανένα να πατά στο κατώφλι της, την έσωζε. Τώρα θά είχε κάποιον να της χτυπά την πόρτα. Απήντησε, λοιπόν, πως δεχότανε την βοήθεια που της προσέφερε η επισκεπτριά της και την παρακάλεσε να άρξισι από τώρα την τακτοποίηση του «σπιτιού» της.

Η άλλη έκανε να μπη, αλλά την έδια ώρα η Βέρα έδωσε μιά κραυγή τρώχου. Πίσω από την παραδουλεύτρα έχότανε ένα μεγάλο δανέζικο σκυλί, έλδίδιο μ' εκείνο που είχε ιδεί πριν λίγες ώρες στο εργαστήριο του πατέρα της.

— Μή φοβάστε δεσποινίς, την έδειβαίωσε η γυναικούλα. μ' ένα παρ'έξο χαμόγελο. Ο Μπόμπ είναι πάντα καλός με τους τίμιους ανθρώπους.

Και πρόσθεσε μ' ένα αίσθημα ικανοποίησας, καθώς ειθε το σκυλί να πλησιάση την νέα και να κουνάη την ουρά του.

— Βλέπετε; Γενήκατε κιόλας φίλοι με τον Μπόμπ. Σας πήρε άμέσως από καλό.

Την ίδια ώρα ο σκύλος έγλυψε τα χέρια της Βέρας.

Η νέα έστέναξε βαθειά.

— Με συγχωρείτε ψιθύρισε. Έχω κάνει ένα μαζού ταξίδι που μ' έχει έκανε—ρίσει. Εξ' άλλου, αυτό το σκυλί μου θυμισε κάποιο άλλο που μ' έχει τρομάξει άλλοτε πάρα πολύ...

Η παραδουλεύτρα χαμογέλασε και πάλη δείχνοντας ότι είχε θεωρήσει το ποτήρι φουσκωτό και αφού έτακτοποιήσε πρόχειρα το σπίτι έφυγε δηλώνοντας ότι θά επέστρεφε τώ άλλο πρωί.

Όταν έμεινε μόνη η Βέρα, στάθηκε για μερικά στιγμές αναποφάσιστη στο μέσο του δωματίου. Κάτι της έπρεζε το στήθος και της παρέλυε τα μέλη. Αποτομα, όμως, τινάξε το κομμάτι της σαν για να αποδιώξη την νάρκη που την είχε καταλάβει και διευθύνθηκε προς την βαλίτσα της. Την άνοιξε, τοποθέτησε τα λίγα ρούχα που είχε πάρει μαζί της μέσα στο κομύ, έβαλε το μικρό περίστρωσο που συνήθιζε να παίρνει πάντα μαζί της ο πατέρας της όταν ταξίδευε, το άκουμπησε σ' ένα γυαλό τραπεζάκι κοντά στο κρεβάτι, και τέλος πήρε την τσάντα της με τα λεπτά και την έβαλε κάτω από το προσκέφαλο. Αφού έκανε όλα αυτά διευθύνθηκε προς το παράθυρο, το άνοιξε και άγκάλιασε με το βλέμμα της το κομμάτι του Παρισιού που απλωνόταν κάτω από τα πόδια της.

Δεν ήταν άγνηνη ή γυνία αυτή τοδ μεγαλήριου που λέγεται πρωτεύουσα. Όλα γύρω ήταν συμπαθητικά και ο Σηκουάνας που κυλούσε λίγο παρακάτω έβαζε με μιά γλυκιά γοργή την μονοτονία των ταπεινών που αποτελούσαν από ταξίδια ως επί το πλείστον, πολυαναμνήσεις.

Η Βέρα άπρεσε το βλέμμα της να πλανηθή σ' ένα από τα παράθυρα και έσπινε ένωμωσε τα δάκρυα να της έρρεαν στα μάτια. Είχε θυμηθή τον πατέρα της. Τόν άγαπούσε πάρα πολύ και η στερήσή του της στείχιζε πολύ.

Πόση λύπη είχε το βλέμμα του την ώρα που μού έλεγε πως έπρεπε να φύγω! Τί σηκνούνουν όμως, όλα αυτά; Να έδειλινε μήπως αυτός, που ποτέ δεν έγνωρισε τον φόβο; Τί όμως έφοβόθηκε; Εί—ναι άθωός γι' αυτό είμαι, βεβαία. Ήπως είμαι βεβαία ότι ζω αυτή την στιγμή. Τί φοβάται λοιπόν, και γιατί να με αναγκάση να φύγω τόσο γρήγορα; Χωρίς μάλιστα να μάθω που μπορούσε να καταφύγω!... Ω! Θά μάθω!... Δέν θά ήσυχάσω αν δεν διευκρινίσω το μυστήριο αυτό! Κάλησε, κλαινόντας άκόμα, στην άκρη του κρεβατιού της και άρχισε να σκέπτεται.

Κάθισε κλαμένη άκόμη στην άκρη του κρεβατιού της κι' άρχισε να σκέπτεται...

● ΕΝΑ
ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ Κ ΑΙΣΘΗ-
ΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ●
ΤΗΣ
Τ. Θυίλλιας

τέρα της. Τόν άγαπούσε πάρα πολύ και η στερήσή του της στείχιζε πολύ.

Πόση λύπη είχε το βλέμμα του την ώρα που μού έλεγε πως έπρεπε να φύγω! Τί σηκνούνουν όμως, όλα αυτά; Να έδειλινε μήπως αυτός, που ποτέ δεν έγνωρισε τον φόβο; Τί όμως έφοβόθηκε; Εί—ναι άθωός γι' αυτό είμαι, βεβαία. Ήπως είμαι βεβαία ότι ζω αυτή την στιγμή. Τί φοβάται λοιπόν, και γιατί να με αναγκάση να φύγω τόσο γρήγορα; Χωρίς μάλιστα να μάθω που μπορούσε να καταφύγω!... Ω! Θά μάθω!... Δέν θά ήσυχάσω αν δεν διευκρινίσω το μυστήριο αυτό! Κάλησε, κλαινόντας άκόμα, στην άκρη του κρεβατιού της και άρχισε να σκέπτεται.

Και πρώτα-πρώτα, ποιόν μπορούσε κανείς να υποπτευθή για τον θάνατο του χημικού έκτος από την άγνωστη εκείνη με τα πόσινα μάτια; Ήταν ο γέρος Λουί. Παρ' όλη του την ηλικία ο άνθρωπος αυτός ήταν αλήθεια τρομερός όταν θύμωνε, και ο Σαρλάκ τον είχε σπρώξει για να μπη και μάλιστα, τον έβρισε. Ο Λουί, όμως δεν ήξερε την υπαρέξη του δηλητηρίου «Ζ» που είχε σκοτώσει τον Σαρλάκ και το όποιο ήταν κλειδωμένο μαζί με άλλα δηλητήρια μέσα σ' ένα έρμαρι, στο εργαστήριο του πατέρα της. Τό κλειδί του έρμαριού αυτό το τότε πάντα μαζί του ο γιατρός. Τέλος, της φαινόταν τερατώδες ο γερω-όπη-ρέτης αυτός, ύστερ' από εξήντα χρόνων ήσυχη και μεσομένη ζωή μέσα στο μέγαρο, να είχε γίνει τέτοια στα γεράματα, δολοφόνος.

Η Βέρα σκέφθηκε κατόπιν πως μπορούσε να ήταν η Ζάν, μιά ήλθια κοπέλλα τριάντα ετών κόρη του Λουί. Την νέα αυτή την είχε κρατήσει ο γιατρός στο σπίτι, για χάρη του πατέρα της, από τον όποιο ήταν υπερευχαριστημένος. Έκπαινεύμενος δε είχε αποπειραθή να την βεβαιώσει από την παύση της, χωρίς όμως να το κατορθώσει. Νά μπήκε άραγε η Ζάν στο εργαστήριο, καουθ από τον γιατρό και

Κάθισε κλαμένη άκόμη στην άκρη του κρεβατιού της κι' άρχισε να σκέπτεται...

Κάθισε κλαμένη άκόμη στην άκρη του κρεβατιού της κι' άρχισε να σκέπτεται...

να πήρε το φοβερό δηλητήριο. Άλλά πως κατόρθωσε να χύση το δηλητήριο μέσα στο ποτήρι του χημικού; Τό πράγμα ήταν δλωσδύλου άπίθανο.

Ο υιός της Βέρας ξαναγύρισε στην όμορφη γυναίκα με τα πυρόξανθα μαλλιά. Η νέα ήταν άπαρηγόρητη που δεν μπόρεσε να ιδεί όλο της το πρόσωπο. Είχε ιδεί την γυναίκα αυτή να περιφέρεται πρό του δράματος μέσα στο έργο-στήριο. Έπειτα, δεν της άρεσε διόλου το ψέμμα που είπε γι' αυτήν ο πατέρας της. Η έπιμονή του να την προστατεύση. Έπρεπε να μάθω ποιά ήταν η γυναίκα αυτή και να την παρακολουθή. Έπίσης έπρεπε να έχη το νού της στον γέρο Λουί και την κόρη του.

Κεφάλαιον δον

“Όπου η Βέρα γίνεται Μαρίζ Ζοζέ”

Η πρώτη νύχτα της Βέρας στην καινούργια της κατοικία πέρασε άσχημα. Η άτυχη νέα είχε διαρκώς, σχεδόν, εφιάλτες και ψευδαισθήσεις. Κάθε ύπνους τρομαγμένη. “Όλο της φαινόταν πως έμπαιναν στο δωμάτιό της, πως ήθελαν να την σκοτώσουν. Και μέσα στους εφιάλτες της, ξεχώριζαν ποτε δυο μεγάλα πράσινα μάτια που φωσφορίζαν σαν της γάτας μέσα στο σκοτάδι, και ποτε δυο κατάμαυρα σαν κάρβουνο, που έλαμπαν πάνω σ' ένα ωραίο μελαψό πρόσωπο. Και άναμεσα σ' αυτά εμφανίζονταν σχεδόν διαρκώς η μορφή του νεαρού εκείνου δικηγόρου. Είναι η αλήθεια ότι πρώτη φορά στη ζωή της, η Βέρα έμεινε μόνη σε ξένο σπίτι. Και μάλιστα ύστερ' από τέτοιες δραματικές συνθήκες!...

Γιατί, όμως, να δραματίζεται με τόσο

Κάθισε κλαμένη άκόμη στην άκρη του κρεβατιού της κι' άρχισε να σκέπτεται...

έπιμονή το πρόσωπο του δικηγόρου που είχε επισκεφθεί τον πατέρα της; Τι γλέστη μπορούσε να έχει αυτός με τον πατέρα της και τα γεγονότα που έφεραν τόσο απότομη αλλαγή στη ζωή τους;

Ήταν τέσσερες ή ώρα όταν η Βέρα σηκώθηκε και ανεκάθισε στο κρεβάτι, αδυνατώντας πια να κοιμηθεί.

Ο νους της πήγε στον νεαρό δικηγόρο και άρχισε να σκέπτεται σε τι μπορούσε να επηρεάσει την ζωή τους. Ο άνθρωπος αυτός είχε ένα θράσος που τον είχε κάνει αντιπαθητικό και το οποίο δεν προτιμούσαν τίποτα το καλό για το σπίτι της! Όσο για τον πελάτη του, αυτόν τον νεαρό μελλοθάνατο, τι μπορούσε να έλπιζε αυτός από τον Ναδίλφ; Η Βέρα διερωτήθηκε μήπως το μυστήριο αυτό δεν είχε άμεσο σχέση με τα άλλα μυστήρια που την βασάνιζαν, και μια ζωηρή επιθυμία την κυριεύει να παρευρεθεί στην έκτακτη του νεαρού κακούργου.

Αν ο Ναδίλφ δεν κατόρθωνε να επιτύχει την χάση που θα ζητούσε, θα παρίστατο άσφαλως κατά την θανάτωση του γιάνγκστερ. Ίσως ναττανε μαζί και η άγνωστη γυναίκα. Γιατί όχι; Όπωςδήποτε όμως, έπρεπε να επικοινωνήσει την άλλη μέρα με τον πατέρα της. Αισθάνονταν τόσο την έλλειψή του!..Θα του τηλεφωνούσε...

Με την απόφαση αυτή ξανάπεσε στα μαξιλάρα της και σε λίγο, κατάκοπη όπως ήταν αποκοιμήθηκε. Ο ύπνος της αυτήν την φορά ήταν ηρεμώτερος.

Εύπνισσε στις έξι.

Ο ήλιος έμπαινε ανάμεσα από τις γρίλλες του παραθύρου σχηματίζοντας παράλληλες φωτεινές γραμμές επάνω στο πάτωμα.

Η Βέρα σηκώθηκε και αργά-αργά, κουρασμένη ακόμη από τον ταλαιπωρημένο ύπνο που έκανε και διευδύνθηκε στον νιπτήρα της. Έχουσε άφθονο νερό στο πρόσωπό της πράγμα το οποίο της έκανε πολύ καλό. Κατόπι ντύθηκε και βγήκε. Πρώτα-πρώτα διευδύνθηκε σ' ένα γαλακτοπωλείο που ήταν εκεί κοντά και πήρε το πρωινό της. Πεινούσε τρομερά. Μ' όλες τις αγωνίες που είχε περάσει, ήταν στο κάτω-κάτω κορίτσι νεαρό υγιές και οι απαιτήσεις της ζωής στην ηλικία αυτή είναι μεγάλες και έντονες.

Αφού έφαγε πήγε σ' έναν τηλεφωνικό θάλαμο και πήρε τον πατέρα της.

Ήταν ο ίδιος που απήντησε στην πρόσκλησή της.

Η καρδιά της νέας άρχισε να χτυπά δυνατά και τα μάτια της γέμισαν δάκρυα. Τού έδωσε όλες τις πληροφορίες που την άσφορσαν και ο πατέρας της, αφού της εξέφρασε τη χαρά του που είχε κατεστάθηκε τόσο καλά, την παρηγόρησε με φωνή που φάνηκε στην Βέρα πως έτρεψε, να του τηλεφωνή όσο το δυνατόν, ολιγώτερο και να του γράφει μάλον, και κατόπιν απότομα έλασε την καμπή. Η Βέρα έμεινε για λίγο στη θέση της με το ακουστικό στο χέρι. Γιατί αυτή την στιγμή και παρόλο για το σκληρό αυτό, όπως το χαρακτήριζε φίλος του πατέρα της. Κατόπιν βούτηξε αντάνα από την καμπύλη και διευδύνθηκε πάλι στο σπίτι της.

Προτού ανέβει, αόλησε την θυρωρή για την παραδουλεύτρα που της είχε

παρουσιασθεί απόδοκλητη γλέσε το δρόμο.

Πράγμα περίεργο. Η αγαθή γυναίκα μόλις άκουσε να την ρωτούν για την γυναίκα εκείνη αισθάνθηκε άμεσως την ανάγκη... να καθάρσει τα φουρνέλλα της από τις στάχτες της προτεραιάς, στρέφοντας έτσι την βάρχη στην Βέρα. Αυτή όμως ήθελε να μάθει και επανέλαβε την ερώτησή της.

Τότε η θυρωρή της είπε ότι η Κο Ζωρζέτα Όλερόν ήταν γυναίκα αξιοπάσης εμπιστοσύνης.

Η Βέρα ανέδραξε επάνω ταραγμένη. Η απάντησή της θυρωρού αντί να την καθησυχάσει, την έβαλε σε σκέψεις. Γιατί να διατάξει να της απαντήσει για την παραδουλεύτρα; Και γιατί της γύρισε τις πλάτες;

Στάς ένδεκα έφτασε η Ζωρζέτα Όλερόν. Η Βέρα την δέχθηκε με ευγένεια και της είπε να της κάμη γενική καθαριότητα. Θα την βοηθούσε και η ίδια. Καθ' όλο αυτό το διάστημα οι δυο γυναίκες μιλούσαν. Η Βέρα διηγήθηκε της Ζωρζέτα με μια άταραξη και φυσικότητα για τις όποιες εθάρμιας και η ίδια τον έαυτο της, ότι άφησε την Λυών, την πατρίδα της, γιατί δεν υπήρχε εκεί δουλειά. Κεντούσε πολύ ώραία (πράγμα που ήταν αλήθεια, άλλωστε) και μπορούσε ν' αναλάβει κάθε είδους εργασίας σε λεπτά ασπρόρουχα (πράγμα που επίσης ήταν αλήθεια). Η Ζωρζέτα πάλι της διηγήθηκε ότι ήταν χήρα (και το πρόσωπό της άλλαξε προφέροντας τα λόγια αυτά), ότι ζούσε από την εργασία της και ότι με δυσκολία τάφερνε βόλτα.

— Έχετε και το σκύλο σας που θα σας στοιγίσει κι αυτός αρκετά! Έκανε με αγέλεια η Βέρα.

Ναι, βέβαια, απήντησε η άλλη, αλλά τον έχω από τον πατέρα μου που ήταν αρχιφύλακας σε ένα μεγάλο κτήμα και για να τιμήσω την μνήμη του τον φυλάγω. Τον έχω όμως σαν μια συντροφιά...

Η Βέρα παρατήρησε ότι η όμιλία της Ζωρζέτα ήταν περιποιημένη, ότι δεν φαινόταν να μιλάει με παραδουλεύτρα, αλλά δέν είχε τίποτα. Η γυναίκα αυτή της άρεσε και της ένεπνε εμπιστοσύνη, χωρίς να ξέρει κι αυτή το γιατί. Προτού περάσει μια ώρα οι δυο γυναίκες είχαν γίνει καλές φίλες. Και τότε η Βέρα τόλμησε να θέσει το ζήτημα που της απασχολούσε από γλέσε δρόμο την σκέψη. Δεν είχε δη ποτέ της θανατική εκτέλεση και θα γινότανε μια αυτές τις μέρες, ενός νεαρού γιάνγκστερ. Ήθελε πολύ να παρευρεθεί. Πώς νακανε;

Η Ζωρζέτα την κύταζε για μια στιγμή σκεπτική και ύστερα της είπε:

— Είναι φοικατό το θέαμα μιας θανατικής εκτέλεσεως, δεσποινίς Ζοζέ. Αν όμως, επιμένετε πολύ να παρευσθήτε, θα εα: συνοδέψω. Δεν μπορείτε, τόσο νέα που είστε, να πάτε ολομόνη.

Σκέφθηκε πάλι λιγάκι και ρώτησε:

— Μά...πως εα: ήρθε να επιθυμήστε να δέντε να κάθουν το κεφάλι ενός ανθρώπου, εα: είναι κι' ένας γιάνγκστερ;

Η Βέρα δεν απήντησε στην ερώτησή αυτή. Και μόνο η σκέψη ότι θα παύοι στατο στην εκτέλεση την έταραττε. Δεν τή δειξε, όμως, Εγκρίσθηκε την Ζωρζέτα για την προθυμία της να την συνοδέψει και κανόνισαν τις λεπτομέρειες.

(Συνέχεια στο επόμενο)

Ξημερωματάριός μου Γούνες!

Ανάν! Άνάν! Γυναίκα ντικό μου
Τακούι έμένα έλεε:

— Καρμπέτ, ιστέ ικρύο ι-
κάνει! Τσάκ ικρύο... Γεμώνας ερχόμε-
νο ένεταί άμά έχω κουζούμ ικαλοκυρι-
νό ίφουστάνι σε-
ριάν, πακινώ...

— Ντέν ικάνει
ικρύο Τακούι, είπα
έγκώ.

— Ίκάνει Κα-
ρμπέτ! Ντάχτυλα
ντικά μου ιστέ ξε-
παϊσμένα ένεταί,
άμά ιμανσόν έρια
μου ίφουλάμένα τά
ικάνω, ντέν έκω!
Τί τά ένεταί;

— Τί τά ένεταί
Τακούι;

— Ίγούνα άορα-
σμένο τά ικάνωμε.

— Ένα ίγούνα, ιστέ καστόρ μόντα ένε-
ται, ρενάρ άρχαντέ μόντα ένεταί, έρμινά
άοαίο πιαμμα ένεταί, άσπρο-άσπρο ιστέ
μαύρο ουρίστα άπάνω ικρέμεται... Άχ...

— Μααζιά τά πακινώμε άν σά μ π λ
τά άοράσωμε ένα...

Τί τά ικάνωμε; Ένα ύναίκα έχωμε
Τακούι! Ίγούνα ιτέλει, ίγούνα άορασμέ-
νο τά ικάνωμε...

Μααζιά σεριανισμένο ικάνωμε άμά φό-
βο-τόρμω έμένα έπιασε.

— Ένα ρενάρ μουσιού; άρωτημένο έ-
κανε έμένα, ά μ π λ ο υ α γ ι έ, ιστέ ύ-
πάλληλο.

— Έβετ! Ένα ρενάρ ιτέλει.

— Β ο υ α λ ά. Ντώντεκα χιλιάντες!

Αιποτυμισμένο ένόμουνα. Ντώντεκα
χιλιάντες; άρωτημένο έκανα.

— Ναί.

— Άλλο ντέν έχει; Ποιό φτηνί
κουζούμ;

— Έχει!... Β ο υ α λ ά... Ρενάρ άρ-
ζαντέ.

— Πόσο ικάνει;

— Έντεκα χιλιάντες πεντακόσια...

— Άλλο;

— Γίόχ εφέντημ...

Ντάκρυα-μάκρυα Τακούι μάτια ένό
τανει!... Τί τά ικάνω τζάνουμ; Ντώντεκα
ίλιάρικα ντέν έκει...

Τακούι έλάει:

— Ίκρυώνω Καρμπέτ!... Ίκρυώνω...

Τότε τζάνουμ, μέλλο ίντέα μυαλό ντι-
κό μου έινε. Συρτάρι ντικό μου φυλαγμέ-
νο ρεβόλβερο έκω. Βγαλμένο ικάνω... Ι-
στέ κεραμίνι, ισπίτι άνεθασμένο, μπάμ-
μπούμ ένα γάτα, μπάμ-μπούμ άλλο γά-
τα, μπάμ-μπούμ τρία, τέσσερα, εφτά γά-
τα ίσχωμένο ένότανε.

Γκνταρμένο ίτουαί έκανα, ιστέ ραμ-
μένο ένα γούνα ποδύο πιαμμα έτοιμο έ-
νότανε!...

Τακούι έογε ισπίτι και έιντε ίγούνα...
Κλαυμένο ένότανε ιστέ άγκαλιά ντικό
μου έπιασε και λεάμενο έκανε:

— Ίσάσώ έγκώ, ήσάσώ ιστέ. Κλ
ραμπέτ ντικό μου άνταμ, έμένα άγαπη
μένο ικάνει!...

Άφουμα Τακούι!

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Γαλλική φιλολογία

«Η «χωριατοπούλα»

Ένα μεταπολεμικό

ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΤΑΝ κι' αυτή μια ά-
πό τις συνεπείς του
πολέμου και της ήτ-
της της Γαλλίας. Αν
δέν είχε μεσολαβήσει αυτός ο
πόλεμος, δέν θα θρίσκόταν ο
Ζάν-Μαρί στην ανάγκη να
έγκυαλειψή την σκληρή του
θεάτρου, στην οποία εθρίσ-
θευε ως «ζέν-πρεμιέ» και ν'
άκολουθήσει σ' αυτήν την έ-
ρμηιά την ήθοποιό κυρία Ά-
λεξάντρ και τον άνδρα της
που είχαν πάρει την απόφαση
να περάσουν εκεί τα υπόλοιπα
χρόνια τη ζωής τους.

Η κυρία Άλεξάντρ είχε
γνωρίσει, κάποτε μεγάλες δό-
ξες. Είχε παίξει μπροστά σε
βασιλιάδες, πρίγκιπες και
μαχαριαγιάδες φερμένους από
μακρινές χώρες. Τά νεάτα
της και η ώραία της φωνή
της είχαν εξασφαλίσει έκτος
από την φήμη, και πλοισία
δώρα των θαυμαστών της που
με τον καιρό έφθασε ν' αντι-
προσωπεύουν μια σωστή πε-
ριουσία. Άργότερα, πολύ άρ-
γότερα, όταν κατάλαβε πως
πλησίαζε πια ο καιρός που θ'
αναγκάζονταν, θέλοντας και μη
θέλοντας, ν' αποτραβηχθεί ά-
πό το θέατρο, πήρε την από-
φαση να παντρευθεί τον κύριο
Άλεξάντρ. Ο κύριος Άλε-
ξάντρ δέν ήταν καμιά έξι-
ρετική προσωπικότης. Είχε
όμως το εξαιρετικό χάρισμα
ότι δέν έφευγε ποτέ αντιρρή-
σεις στις επιθυμίες της και
αυτό σήμαινε πάρα πολλά για
την κυρία Άλεξάντρ που είχε
μάθει να επιβάλλει παντού την
θέλησή της. Έτσι, και όταν
πρότεινε η κυρία Άλεξάντρ
ν' αγοράσουν αυτόν τον πα-
ληρό άγροτικό πύργο, που εί-
χε μείνει άκατοίχητος πενήν-
τα ολόκληρα χρόνια, ο κύριος
Άλεξάντρ βρέθηκε απολύτως
σύμφωνος. Ήταν επίσης σύμ-
φωνος όταν πρότεινε η γυναι-
κα του να παραλάβουν μαζί
τους ένα σωρό ήθοποιους και
καλλιτέχνες, που είχαν μείνει
άνεργοι λόγω του πολέμου
και να τους βάλουν να καλ-
λιεργήσουν την γη!

Η συνοδεία έφθασε στον
πύργο μια βροχερή ήμερα. Το
αυτοκίνητο που την μετέφερε
κόλλησε στις λάσπες και έ-
τσι αναγκάστηκαν να συνεχι-
σουν όλοι τον δρόμο τους έ-
πάνω σε μια βωιδάμαξα. Η
αρχή δέν ήταν καθόλου έν-
ουσιαστική. Όταν μάλιστα

Τα δυο κορίτσια νέλασαν πονηρά και απομακρύνθηκαν.

«Αλλά λίγο πιδ πέρα βρήκε
ένα άφράτο χώμα που δου-
λεύονταν με μεγάλην ευκολία.
Βαλθηκε λοιπόν ν' άρχισή το
σκάψιμο από εκείνο το κου-
ματί ελπίζοντας ότι με τον
καιρό θα συνήθιζε στην δου-
λειά και θα δυνάμωναν και
τα μπράτσα του, ώστε να
μπορέσει να σκάψει και τα πιο
σκληρά χώματα. Είχε δουλέ-
ψει κιόλας δυό-τρεις ώρες, ύ-
παν άκουσε ξαφνικά κάποια
γυναικεία φωνή να του λέει:

— Έ! Τί κάνετε εκεί;

Γύρισε και είδε μια νέα,
μάλλον άσυμπάσιστη, που εί-
χε κατεβή από το ποδήλατό
της και τον κυτούσε παρεξε-
νεμένη.

— Καθώς βλέπετε σκάβω,
άποκρίθηκε ο Ζάν-Μαρί.

— Και ποιός εα: έδαλε να
σκάψετε;

— Δέν έχω ανάγκη να με
δάλλη κανείς. Αυτό το κτήμα
έδώ είναι σαν δικό μου.

— Μά έδώ είναι που κά-
νετε λάθος! άποκρίθηκε η
νέα. Τό χωράφι αυτό είναι
ιδιοκτησία μου από τετρακό-

σια χρόνια τώρα...

— Όμολογώ πως δέν μπο-
ρώ να τό πιστέψω, είπε χα-
μογελώντας ο νέος.

— Βέβαια. Δέν είπα πως
βρίσκομαι εγώ τετρακόσια
χρόνια έδώ, πρόσθεσε η ά-
γνωστη, χμογελώνοντας κι' έ-
κείνη χωρίς να θέλη. Άλλά
το κτήμα αυτό άνήκει από τε-
τρακόσια χρόνια στην οικογε-
νεία μας. Άλλωστε, αυτό
που κάνετε είναι άνοησία.
Αν περιμένετε να καλλιερ-
γήσετε το κτήμα, σκάθοντας
μονάχος σας με τα χέρια, δέν
θα τελειώσετε ποτέ.

Ο Ζάν-Μαρί κατάλαβε ότι
η νέα θα γνώριζε πολύ πε-
ρισσότερα πράγματα άπ' όσα
γνώριζε εκείνος περί καλλι-
εργείας και θέλησε να έπω-
φελθώ.

— Τί πρόπει να κάνω,
λοιπόν; την ρώτησε.

— Έλάτε να μας βοηθή-
σετε έμάς στο θέρισμα και θα
εας δανείσουμε έπειτα έμεις
ένα άροτρο για να κάνετε
την δουλειά σας. Θα μιλήσω
με την μητέρα μου γι' αυτό
το ζήτημα και περάστε όπο-
τε θέλετε να πάρете άπάντη-
ση. Μένουμε σ' εκείνον τον
πύργο που βλέπετε εκεί κά-
τω.

Ο Ζάν-Μαρί πήγε περισ-
σότερο από περιέργεια για να
ιδώ τον πύργο παρά για να
αναλάβει ύπηρεσία ως θεοι-
στής. Μόλις διέσχισε την
καγκαλλόπορτα, είδε δύο χα-
ριτωμένες νέες που κουβαλού-
σαν ένα μεγάλο κοφίνι γε-
μάτο φρεσκοπλυμένα ρούχα.
Μόλις τον είδαν άφησαν το
κοφίνι τους γάμω και κάθη-
σαν ή μια από την δεξιά με-
ριά κι' η άλλη από την άρι-
στερή, σπίνοντας ένα χαρι-
τωμένο σύμπλεγμα.

— Μή κυττάτε τα χέρια
μας, είπε φιλόσοφα η μεγα-
λειότερη από τις δύο, επειδή
είναι φουσκωμένα από την
μπουγάδα!

— Σας είπατε ο ήθοποι-
ός που άποφάσισε να γίνη ά-
γρότης; ρώτησε η άλλη.

— Και αν δέν είχα πάρει
ώε τώρα όριστικά την από-
φαση, την παίρνω αυτήν την
στιγμή. Δέν βλέπει κανείς
καθημερινά τέτοιες χαριτω-
μένες χωριατοπούλες. Πιο ός
κάθετα σ' αυτόν τον ώραίο
πύργο;

— Οί προγυδίσουσες.

— Δέν υπάρχει πυργόδε-
σπίτης;

— Πώς το παρόν είναι
αιγυμάλωτος.

— Κι' είναι Ύορρες οί
προγυδίσουσες; Νέες, γρη-
ές;

— Κρίνετε μόνας σας. Αύ-
τή που βλέπετε εκεί κάτω

ΓΙΑ ΔΟΥΣ ΠΙΣΤΕΥΟΥΝ

ΤΙ ΛΕΝΕ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ 24η - 30ή ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

ΠΕΜΠΤΗ, 24. — Η Σελήνη εύρίσκεται σε άρμονία με τον Ουρανό. Αυτό θα έχει ευμενική επίδραση το μεσημέρι και πρό πάντων το απόγευμα. Οι εργασίες πηγαίνουν καλά αλλά προϋποθέτουν σκληρούς αγώνες και επίμονη στον σκοπό. Το βράδυ είναι ή καλύτερα ώρα για να γράψετε την αλληλογραφία σας, πρό πάντων από τις 7 έως τις 8,15 μ.μ. Σ' όλη την διάρκεια της ημέρας, αποφύγετε τις παρεξηγήσεις, όχι μόνον στην εργασία σας αλλά και μέσα στην οικογένειά σας.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, 25. — Η μέρα σκοτεινή και χωρίς προοπτική. Οι κακές πλανητικές επιδράσεις λόγω της θέσεως του Ουρανού και του Ποσειδώνος επιβάλλουν την μεγαλύτερη περισκεψή. Μεταξύ 11ης και 14ης ώρας κίνδυνος δυστυχιάτων. Προσοχή λοιπόν στα συγκοινωνιακά μέσα. Μή δείχνετε μεγάλη διασύννη και μην ακολουθήσετε τις εσωτερικές σας παρορμήσεις γιατί το αποτέλεσμα θα είναι όληθρο. Θα ευνοηθούν οι όνειροπόλοι και οι ούτοπιστάι. Βραδάκι ήρεμο.

ΣΑΒΒΑΤΟ, 26. — Ημέρα χαράς και εύτυχίας. Ειδήσεις από προσφιλή άποντα πρόσω-

πα. Το πρωί, εύνοϊκό για τις οικοκυρές που θα σημειώσουν επιτυχία στα γλυκίσματα και τα φαγητά. Το απόγευμα εύνοϊκό για τους άρραβωνισμένους. Μεταξύ 15ης και 19ης εύτυχεις προτάσεις γάμου με άριστον αποτέλεσμα. Οι οικογενειακές συγκεντρώσεις υπό τους καλύτερους οίονους. Τα νέα κορίτσια ως προσέχουν ιδιαίτερων και διαταράζουν την ηρεμία της οικογενείας των. Μόνον τα ταξίδια είναι υπό δυσμενείς οίονους και καλόν θα είναι να τα αποφύγετε πάση θυσία.

ΚΥΡΙΑΚΗ, 27. — Ασφαλώς δεν απειλείσθε από μεγάλα δυστυχήματα, άλλ' ή άντίθεσις μεταξύ Κρόνου και Διδος προικονίζει νευρικήτητα, θλίψη, μονοτονία. Αποφύγετε τα είκοσιτετράωρα ταξίδια αναφυγής και προτιμήστε να αντλήσετε χαρά μέσα στην οικογένειά σας. Κατά την 20ήν φυλαχθήτε από τα σκάνδαλα και τους απατεώνας και πιστώστε εις τας ψευδείς διαδόσεις και φήμας. Φανήτε επιφυλακτικοί απέναντι των ξένων και μη συνάψετε εύκολους φίλους που θα είναι δωροδόχοι επιζητήματα.

ΔΕΥΤΕΡΑ, 28. — Έξαιρετική ημέρα για τους εργαζο-

μένους. Το πρωί, από της 8ης μέχρι της 9ης εύκαιρία για τους συγγραφείς και τους εφευρέτας. Από της 11ης μέχρι της 15ης εύκαιρία δι' αγοραπωλησίας ακινήτων. Εύκαιρία για ταξίδια ιδιαίτεως μεταξύ της 8ης και 11ης καθώς και της 17ης και 18ης. Τα ζητήματα της καρδιάς θα γίνουν άφορμή στενοχωρίας και θλίψεως.

ΤΡΙΤΗ, 29. — Ημέρα σκοτεινή. Κίνδυνος πυρκαϊγής από της 10ης μέχρι της 13, 45 ώρας. Οι νοικοκυρές ως προσέχουν ιδιαίτεως κατά την ώρα αυτή τα κοπτερά έργαλεία, και την φωτιά. Προσοχή να μη έκτεθούν σε παρέρμοιο κίνδυνον τα μικρά παιδιά. Αίτιοι οίονοι για τους διομηγάνους και τους χειροτέχνας. Βραδάκι μάλλον ήσυχο. Περί την 19ην οι έρραβωνισμένοι θα έχουν ούριον άνεμο.

ΤΕΤΑΡΤΗ, 30. — Η καλή όψις της Αφροδίτης και του Κρόνου θα εύνοησιν τους παραγωγούς γενικώς και τους καλλιτεργητάς ιδιαίτεως. Στις οικονομικάς επιπέδον θα εύνοηθούν οι διομηγανικές μετοχές. Στις 11,30 δυσμενία μεταξύ Σελήνης και Άρεως θα προκαλέσιν φιλονεικίας, διαπληκτισμούς, δυστηγήματα. Προσοχή στα σφάλματα, στις παρεξηγήσεις, στις επιπολαιότητες. Αποφύγετε να έλθετε σε σύγκρουση με κληρικούς, νομικούς, χηρουμενούς και ήλικιωμένους πρόσωπα. Κατά την 14,26 θα ευνοηθούν οι φίλιες.

νγησ άπότομα και ή νέα κόντεψε να πέση, χάνοντας την Ισορροπία της. Ο Ζάν-Μαρί άπλωσε γύρω της το χέρι του για να την κρατήσει αλλά δεν τδ άπόσυρε όταν πέρασε ο κίνδυνος.

— Δεν μ' αφήνετε τώρα έλεύθερη; είπε εκείνη.

— Θα προτιμούσα να μέναμε για πάντα έτσι, άποκρίθηκε ο νέος.

Το άλλο απόγευμα συνώδευε ο Ζάν-Μαρί την κυρία Άλεξάντρ ως τον πύργο. Σάν νέοι γείτονες, είχαν υποχρέωση να κάνουν μίαν επίσκεψη στην πυργοδέσποινα που τους δέχθηκε με μεγάλην επιστημότητα σ' ένα μικρό σαλόνι, έχοντας στο πλευρό της την πρεσβύτερη κόρη της.

Ο Ζάν-Μαρί εύρισκε αυτήν την επίσκεψη πολύ βαρετή, ως την στιγμή που άνοιξε ή πόρτα και μπήκαν μέσα οι δύο χωριατοπούλες για να προσφέρουν τσάι και δουτήματα.

— Δεν θα ήταν προτιμότερο να πάρουμε το τσάι στην θεράντα μπαζ; ρώτησε ή μικρότερη χωριατοπούλα την πυργοδέσποινα.

— Μα πόσες κόρες έχετε κόμησσαν; ρώτησε ή κυρία Άλεξάντρ.

— Αυτές τις τρεις που βλέπετε.

Οι δύο «χωριατοπούλες» έσπευσαν να βγουν από το δωμάτιο επειδή δεν μπορούσαν να κρατήσουν τα γέλια τους, βλέποντας τα ξυντιέλινα υόδτρα του Ζάν-Μαρί.

Το άλλο ένίγευμα είδε πάλι ο νέος την μικρή «χωριατοπούλα» να γυρίζει με το αμαξάκι της από το χωριό.

— Για ποιο λόγο μου είπατε πως είσαστε μιά απλή χωριατοπούλα; την ρώτησε, πεισιμαμένος.

— Δεν σάς τδ είπα εγώ, άποκρίθηκε ή νέα. Σεις με θγάλατε έτσι. Εγώ θρήκα το πράγμα διασκεδαστικό και σάς άφησα να πιστεύετε πως είμαι μιά χωριατοπούλα. Τι πάθατε άλλωστε;

— Εγώ δεν έπαθα τίποτα. Άλλά μπορούσατε να πάθετε σεις.

— Τί;

— Πρέπει να γνωρίζετε ότι ένας νέος αποφασίζει πολύ πιό εύκολα να άγκαλιάσει και να φιλήσιν μιά χωριατοπούλα, παρά μιά κόμησσαν.

— Τότε πέντε πως δεν είμαι παρά μιά μικρή χωριατοπούλα, είπε ή νέα και έκυψε το κεφάλι της στην άγκαλιά του Ζάν-Μαρί.

ΜΙΣΣΑ ΝΤΑΒΕ

Τα μυστήρια της φύσεως

Μπορούν τὰ πνεύματα

ΝΑ ΠΡΟΦΗΤΕΥΣΟΥΝ

ΤΟΥΣ ΑΡΙΘΜΟΥΣ ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ;

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ άπησχολήθησαν ανέκαθεν με τδ πρόβλημα εάν τὰ πνεύματα μπορούν να προφητεύσουν τους αριθμούς που θα κληρωθούν σε λαχεία. Πολλά σχετικά έχουν λεχθή και γραφή. Ένα πνεύμα, μέσω του μέντιουμ Νίνο Πεκωράρο, άπήντησε κάποτε σε μιά άνάλογη ερώτηση: «Τὰ πνεύματα μπορούν πράγματι να προφητεύσουν τους αριθμούς που θα κληρωθούν στα όνειρα ή στις πνευματιστικές συνεδριάσεις, ή κατ' άλλον τρόπον, αλλά πάντοτε σε σπανιώτατες περιπτώσεις». Ο Ιταλός άπόστολος στρατηγός Καρπαντιέρι, άσχολούμενος από μακρού με τὰ πνευματιστικά φαινόμενα, άναφέρει ώριμένες ένδιαφέρουσες περιπτώσεις στο τελευταίο φύλλο της «Ιλλουστράσιόνε ντε έλ πόπολο»:

Δέν έδωσε πίστη...

Πέρουσι, γράφει ένας επαγγελματίας του «Αβελίνο», έπέστρεψε το βράδυ, με αυτοκίνητο, από την Νεάπολη. Έβρεχε ραγδαία και σε μιά δεδομένη στιγμή, στο φως των φάρων, ο σωφέρ είδε στον δρόμο ένα γέρο που του έκανε νοήματα για να προκαλέσει την προσοχή του. Ο σωφέρ στάθηκε και κύτταξε τριγύρω, άναζητώντας τον γέρο. Αυτός όμως, είχε γίνει άφαντος. Στο μεταξύ, ένα φύλλο χαρτί πήγε και κόλλησε στο μπουκαμένο από την βροχή τζάμι. Ο σωφέρ τράβηξε το χαρτί και διάβασε με έκπληξη τέσσερες αριθμούς. Ο άνθρωπος πήγε στο σπίτι του, κι επειδή ήταν υποχρεωμένος να φύγει νωρίς την επομένη για την δουλειά του, έδωσε είκοσι λιρέττες στην γυναίκα του, συμβουλευόντάς την ν' αγοράσει λαχείο με τους τέσσερες αριθμούς. Σε λίγες μέρες οι τέσσερες εκείνοι αριθμοί κληρώθηκαν πράγματι, μιά ή γυναίκα του επαγγελματίου, δυσπιστούσα, είχε πάρει άλλους αριθμούς.

Ο «βλέπων» μοναχός

Στο Σερβίνο πάλι ένας έμπορος του οποίου οι υποθέσεις δεν έπηγαιναν διόλου καλά, πήγε και θρήκεν ένα μοναχό που είχε μεγάλη φήμη ότι «έβλεπε» τὰ μέλλοντα. Τον παροκάλεσε δέν να τδ πη τους αριθμούς που θα κέρδιζαν στο έδδομαδιαίο Ιταλικό λαχείο. Έπέμεινε τόσο, που ο μοναχός πήρε από κάτω ένα κομμάτι καθουνο και έγραψε πάνω σ'όν τοίχο τέσσερες αριθμούς. Πίανός μου είπα: «Την ήμερα της 23ης θα έχεις δυο καλές υποθέσεις». Εγώ δέν σκέφθηκα το λαχείο. Στην επομένη συνεδρίαση, το μέντιουμ μου είπα: «Την κείνη την σора ήταν φανερό ένα παιδί και δέν τδ κατέλαβον. Πώς σε ώνηγήσαμε στον δρόμο αλλά σ' έπρεπε

να έξηγήσης και να σκεφθής». Να σκεφθώ! Την 14 'Οκτωβρίου στην κλήρωση της Ρώμης βγήκανε τὰ σύνθετα: 2, 23, 32 (υποθέσεις) 66 (το πνεύμα)!

Και σάν για να με παραγορήσει το πνεύμα για την προηγουμένη μου άποσυνα, μου έθεσε την 15ην 'Οκτωβρίου ένα άλλο αίνιγμα. Είχα φορέσει σε εκείνη την συνεδρίαση στην γραβάτα μου μιά χρυσή καρφίτσα του πατέρα μου για να μπορού να επικοινωνήσω μαζί του. Στο τέλος της συνεδριάσεως το μέντιουμ μου είπα: «Θυμήσου την 23η, ή χρυσή καρφίτσα του πατέρα σου είναι καταγής». Απέκλεισα λοιπόν την 23 νομίζοντας ότι άναφέρεται στο προηγουμένο έπεισάδιο και έπαιξα 5 (καρφίτσα) 8 (πατέρας) 62 (χρυσή) 44 (καταγής). Άλλά την κλήρωση της Νεαπόλεως βγήκε το

Λέξεις αντί αριθμών

Αυτά τὰ σποραδικά παραδείγματα με έκαναν να μιλήσω γι' αυτό το ζήτημα με τδ περίφημο μέντιουμ Ευσάπια Ιαλαντίνο. Μου έπεδοβαίωσε ότι της έτυχε πραγματικά σε παρόμοιες συνεδριάσεις να δώση τους αριθμούς της κληρώσεως. Άλλά μου είπε ότι δέν μπορούσε να ύνομάσει τους αριθμούς, άλλ' ότι έλαγε λέξεις και φράσεις από τις οποίες μπορούσαμε να συμπεράνωμε τὰ κατάλληλα νούμερα. Και αυτό, έπαλήθευε άκολούθως.

Στις 30 Σεπτεμβρίου 1939 παρευρέθησαν σε μιά συνεδρίαση του Πεκωράρο, ο κύριος Λεοβόρος Βαλερύ, ή κυρία Έλεν Κλαουζενμπέργκερ κι' εγώ. Έπειτα από μιά σύντομη συζήτηση μέσω του μέντιουμ, μεταξύ του κυρίου Βαλερύ, και του πνεύματος του πατέρα του, ο τελευταίος πληροφόρησε τον γιού του: «Στην έλυσίδα του ρολογιού σου έχεις τὰ κλειδιά του συρταριού που περιέχει την φωτογραφία του πατέρα σου». Έπειτα είπα σε μένα:

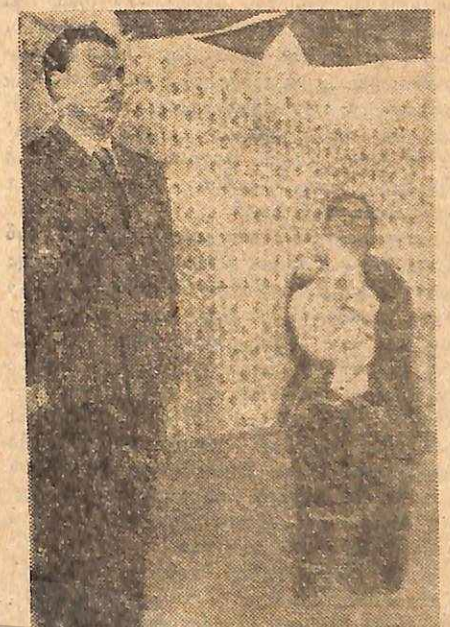
«Στην έρχομένη συνεδρίαση πρέπει να έρθουν τὰ έξη πρόσωπα που είχαν φέρει στην προηγουμένη συνεδρίαση τὰ φυλαχτά». Το Σάββατο κληρώθηκαν οι αριθμοί 6 (σωστάρι), 8 (πατέρας), 31 (φυλαχτά), 41 (φωτογραφία).

Έρχμενούντας τις δυο άνακινώσεις, πήραμε δυο σύνθετα λαχεία και κερδίσαμε και οι δύο, δηλαδή: 8 και 49 ένα λαχείο, 6 και 31 δεύτερο λαχείο. Ο κύριος Βαλερύ αντίτως έπαιξε όλα τὰ νούμερα σ' ένα μόνο λαχείο, αλλά έκανε κάποιο λάθος και αντί να γράψη 49 έγραψε 43. Έτσι κέρδισε μόνο 95 λιρέττες αντί 164 γυλιάδες λιρέττες που κέρδισε το 8, 49, 61 και 31!

(Σημειώθηκε ότι ο αριθμός που αντίστοιχεί με κάθε λέξιν βασίζεται επί της έρμηνείας των νοσημάτων των αντίστοιχων Ιταλικών λέξεων.)

Έσύ πρέπει να σκεφθής

Στις 10 'Οκτωβρίου ένα φιλικό μου πνεύμα, μου είπα: «Θα πάρης μίαν άπάντηση από την Ρώμη». Το μέντιουμ Ευσάπια, στην οποία άνέφερα τδ γαγοιός μου είπα: «Την ήμερα της 23ης θα έχεις δυο καλές υποθέσεις». Εγώ δέν σκέφθηκα το λαχείο. Στην επομένη συνεδρίαση, το μέντιουμ μου είπα: «Την κείνη την σора ήταν φανερό ένα παιδί και δέν τδ κατέλαβον. Πώς σε ώνηγήσαμε στον δρόμο αλλά σ' έπρεπε

Το μέντιουμ Νίνο Πεκωράρο, δε μ ένε πάνω στο καθίσμα, την ώρα μιās πνευματιστικής συνεδριάσεως.

1 σύνθετο: 5 καρφίτσα, 24,62, (χρυσή) 57 (κατάγμα).

Χάρη συντομίας, παραλείπω άλλα παρόμοια έπεισάδια καθώς και όνειρα που έρμηνεύθησαν άργότερα κατά τις πνευματιστικές συνεδριάσεις. Σ' όλες αυτές τις περιπτώσεις, για τον ένα ή τον άλλο λόγο, σκέδον πάντα από σφάλματα στην έρμηνεία ή δέν επαίξαμε ή άλλες φορές δέν κερδίσαμε πολλά. Το μέντιουμ τδ άπέδωσε αυτό στο γεγονός ότι έχονται πνεύματα παρεπλάνησαν τον συλλογισμό μας. Εγώ προσέτιτο ότι έμεις οι παρευσταόμενοι, μη γνωρίζοντας σαφώς τὰ συνθηματικά σήματα, όποια τωμε σε έξιοθηρήκα σφάλματα έρμηνείας.

Άλλά πως συμβαίνει, ώστε την μοναδική φορά που ένας άπό μας (ο κύριος Βαλερύ) έρμηνεύσε σωστά τους αριθμούς, έκανε ένα τόσο γούρσοις λάθος σημειώνοντας τον αριθμό 43 αντί 49; Αυτό θα είναι σφάλμα άπαιτίας αμωστικων μυστηρησώνων δυνάμεων που διακινείται έθιμικά πως την θέληση του άνω όράπου και έπηρεάζουν άμείλιτα τδ προσωπέμο του.

Γ. ΚΑΡΠΑΝΤΙΕΡΙ

είναι ή μεγαλύτερη από τις κόρες.

— Έν τοιαύτη περιπτώσει, σεις οι χωριατοπούλες είστε χίλιες φορές πιό χαριτωμένες, είπε ο Ζάν-Μαρί.

Τὰ δυο κορίτσια γέλασαν πονηρά, άρπαξαν το καλάθι τους και άπομακρόνησαν.

— Δέν πιστεύω να ήρθες εδώ για ν' άρχίσης τὰ φλέρτ με τις χωριατοπούλες, είπε σε άυστηρό τόνο ή κυρία Άλεξάντρ, μόλις άκουσε την άφήγηση του Ζάν-Μαρί. Κότταζε μόν έχης κανένα άσχημο μπλέζιμο. Το καλύτερο είναι, να κατάρξουμε να γνωρισθούμε με τις κυρίες του πύργου. Μιά κι άποφάσεις ν' φιερωθής στην άγροτική ζωή, θα μπορούσες να κάνης ζωας κάποιον ταιριαστό γάμο. Από δ,τι κατέλαβα, υπάρχουν ε- και τρία ανύπαντα κορίτσια.

— Εγώ δέν είδα παρά μιά

μονάχα που είναι πολύ πιό μεγάλη από έμένα.

Και για να δώση τέλος σ' αυτήν την συζήτηση, που δέν τον ένθουσίαζε καθόλου, θήηκε ο Ζάν-Μαρί, έκανε έναν μεσημεριάτικο περίπατο και ξαπλώθηκε κάτω από ένα δένδρο, όπου άποκοιμήθηκε σε λιγάκι.

— Δέν κάνετε καθόλου καλά να κοιμώσαστε εδώ, άκουσε να τδ λέη μιά άπαλή φωνή.

— Άνοιξε τὰ μάτια του και είδε μίαν από τις χωριατοπούλες.

— Γιατί δέν κάνεις να κοιμώσαι εδώ; ρώτησε ένθουσιςμένος από την άρόσητη συνάντησή.

— Έπειδή μπορείτε να πουντίσαστε.

—Τί ώραία που σάς πηγαίνει αυτό το φορεμάτκι; είπα ο Ζάν-Μαρί αλλάζοντας την κουδέτα.

'Η δυνατότερη αγάπη

ΓΚΡΑΜΟΝ, ένας από τους πιο νέους αλλά και τους πιο γενναίους στρατηγούς του Ναπολέοντος, βρέθηκε ύστερα από την μάχη του Βατερλώ σε εξαιρετικά δύσκολη θέση. 'Ο πολέμος είχε τελειώσει πια και ο Γκραμόν δεν ήξερε τίποτ' άλλο, παρά να πολεμά. Ακολουθώντας λοιπόν την συμβουλή του φίλου του Τετό, ενός γέρου αξιωματικού, που του έριξε την ιδέα να φύγει για την Αίγυπτο ή για καμμιάν άλλη χώρα της Ανατολής. 'Εκεί θα μπορούσε εύκολα να προσληφθή στην υπηρεσία κανενός από τους φυλάρχους, που θρυσκόταν σε διαρκή πόλεμο μεταξύ τους. Κι' έτσι λίγο καιρό αργότερα βρέθηκε ο Γκραμόν στην 'Αραβία, στην υπηρεσία του Μπέη του Σαΐα.

'Η κατάσταση στο μικρό κράτος του Σαΐα ήταν διαρκώς ανώμαλη. 'Ο Μπέης χρειαζόταν στρατό για να μπορεί από το ένα μέρος να πιέζει τους υπηκόους του και να πληρώνουν τους φόρους του και από το άλλο για να υπερασπίζη τα σύνορά του έναντι των άλλων φυλάρχων, που έδιναν διαρκώς άρρωμίες για μικροπολέμους. 'Ο Γκραμόν άλλαξε όνομα και έγινε Σουλεϊμάν, ώργάνωσε έναν μικρό στρατό από καμμιά εξακοσάρια Βεδουίνους, έμαθε την γλώσσα του τόπου και έγινε γρήγορα ο πιο πολυτίμος και απαραίτητος βοηθός του Μπέη. Κατοικούσε μέσα σ' ένα ωραίο παλάτι, είχε στην διάθεσή του όσους δούλους ήθελε, και, επειδή δεν είχε σκοπό να παντρευθί, είχε αγοράσει, σύμφωνα με τις συνθήκες του τόπου, μερικές όμορφες σκλάβες που τον συντρόφευαν στις μονότονες νύχτες του.

'Ο Μπέης όμως ήταν εύχρηστος γιατί χάρις στον Γκραμόν, ο στρατός του ήταν ο πιο καλά οργανωμένος στρατός στην 'Αραβία και δεν τολμούσε κανείς πια να τον προκαλέσει. Για ν' αποδείξη την εύγνωμοσύνη του στον στρατηγό του, τον καλούσε τακτικά σ' ανάκτορα, γεμίζοντάς τον και ύστερα έμεναν ώρες πολλές πίνοντας διαλεγμένα ποτά και συζητώντας για διάφορα ζητήματα του μικρού κράτους. Οι άλλοι υπάλληλοι και έμπιστοι του Μπέη είχαν άνοιξει κιόλας να ζηλεύουν τον νεαρό «Γκισού», όπως τον έλεγαν μεταξύ τους, αλλά και να τον φοβούνται για την μεγάλην έπαιση που είχε αποκτήσει, καθώς και την ευκαιρία για να τον εκδικηθούν.

Κάποια νύχτα, καθώς έφυγε ο Σουλεϊμάν από τα ανάκτορα, και διέσχισε τον υπέροχο κήπο, με τα όμορφα, έρωτικά λουλούδια, άκουσε μια γλυκειά γυναικεία φωνή που τραγουδούσε:

Είμαι η ελαφίνα, κλεισμένη στο κλουδί κι' εκείνος π' αγαπάω, είν' τρομερό λι-

Κλεισμένη στο κλουδί μου, την ώρα λαχταρώ που θάρθης, ο λατρευτός μου, μαζί του να με πάρης.

'Ολόκληρη την νύχτα άνηχούσε σ' αυτιά του Σουλεϊμάν η γλυκειά εκείνη φωνή και το παραξενό τραγούδι. Ποιά να ήταν η νέα που τραγουδούσε μέσα στο παλάτι του Μπέη;

'Υστερ' από λίγες ημέρες, καθώς ο Σουλεϊμάν έφυγε πάλι κάποια νύχτα από το παλάτι, ένοιωσε ένα απαλό χέρι να ακουμπά στον ώμο του και άκουσε μια γυναικεία φωνή που του έλεγε:

— 'Αν δεν φοβάσαι έλα μαζί μου...

'Ακολουθώντας με χίλιες προφυλάξεις την άγνωστη, πρώτα μέσα από τον κήπο και ύστερα μέσα στους διαδρόμους του παλατιού, όπου έφθασε μέσα σε μια μεγάλη, πολυτελέστατη αίθουσα. 'Η γυναικεία που τον είχε οδηγήσει χάρηκε ξαφνικά και ο νέος διέκρινε μέσα στο μισοσκόταδο την σιλουέτα μιας άλλης λεπτής γυναικας που έρχόταν προς το μέρος του.

— Ποιά είσαι; την ρώτησε. Πώς σε λένε;

— Είμαι η ελαφίνα, αποκρίθηκε εκείνη.

— Τότε θά γίνω εγώ το λιοντάρι σου, είπε ο Σουλεϊμάν που θυμήθηκε ξαφνικά το τραγούδι της νέας. Δεν τ'α φοβάσαι τα λιοντάρια;

— 'Όχι. 'Όταν είναι σάν κι' εμένα.

— Ποιό είναι το πραγματικό σου όνομα; ρώτησε ο Σουλεϊμάν.

— Τί σ' ενδιαφέρει;

— Θέλω να το προσφέρω και να σε θυμάται.

— Θα με θυμάται σ' αληθινά;

— Και ποιος μπορεί να ξεχάσει μια γυναίκα σάν κι' εμένα;

— Με λένε Ουάρντα, που σημαίνει δπως ξέρεις στην γλώσσα μας: τσιαντά-φυλλο. 'Αλλοίμονό σου όμως αν βγής και διγνηθής στον κόσμο πως είμαι δική σου. Θα πέσουν και το δικό σου και το δικό μου κεφάλι μαζί.

— Τσιαντάφυλλό μου, είπε ο Σουλεϊμάν. 'Αφσέ με να χαρώ την όμορφή σου.

Την τράβηξε στην αγκαλιά του και κόλλησε τα χείλη του επάνω στα δικά της.

Λίγο πριν ξημερώσει, γιορίστηκε ο Σουλεϊμάν από την ανηλιτιά της Ουάρντα και μόλις τότε έμαθε πως η αγαπημένη του δεν ήταν άλλη από την κόρη του Μπέη. Δεν είχε λοιπόν, άδικα η νέα όταν του έλεγε πως κινδύνευαν να πέσουν τα κεφάλια τους.

Είμαι η ελαφίνα, κλεισμένη στο κλουδί κι' εκείνος π' αγαπάω, είν' τρομερό λι-

μαθεύσαν ο έρωτάς τους. 'Αλλά τί σημασία είχε; 'Ο Σουλεϊμάν ήταν μαθημένος στον κίνδυνο και δεν υπολογίζει ποτέ την ζωή του. 'Επισκεπτόταν λοιπόν τακτικά την αγαπημένη του και έδειχνε απόλυτη αδιαφορία για τις όμορφες σκλάβες του.

'Ενα βράδυ, ζήτησε από την σκλάβδα του την 'Αϊσά να του φέρη έναν καφέ. Καθώς τράβηξε όμως την πρώτη ρουφηξιά, έφτυσε τον καφέ επάνω στο χαλί, και κύταξε με ύποψια την 'Αϊσά, που έτοιμαζόταν να βγί από το δωμάτιο.

— 'Αϊσά, στάσου! της φώναξε. Θέλω να σε δηλητηριάσω! Γιατί το έκανες αυτό; Δεν καταλαβαίνεις ότι αυτό μπορεί να σου στοιχίσει την ζωή;

— Και τί να την κάνω την ζωή χωρίς τα χόδια σου; αποκρίθηκε η 'Αϊσά. 'Αγαπάς τώρα μίαν άλλη...

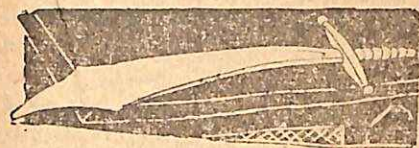
— Και πώς το ξέρεις;

— Τό ξέρω γιατί σε αγαπάω;

— Και ποιά είναι η νέα που αγαπάω; ρώτησε ο Σουλεϊμάν, θέλοντας να εξακριβώσει αν ήξερε τίποτα η 'Αϊσά;

— 'Αν τ'ο ήξερα, δεν θά προσπαθούσα να δηλητηριάσω εσένα αλλά εκείνην, αποκρίθηκε η σκλάβδα και ξέσπασε σε άναφυλλήτα.

'Ο Σουλεϊμάν κι' η Ουάρντα έπαιρναν όσες προφυλάξεις μπορούσαν, για να κρατήσουν μυστικό τον έρωτά τους. 'Ηταν βέβαιοι ότι μονάχα μια κακή σύμπτωση θα μπορούσε να τους προδώσει. Και η σύμπτωση αυτή παρ' όλίγον να τμησιωθή κάποια νύχτα που πήγε ο Μπέης να επισκεφθί την κόρη του στα διαμερίσματά της. 'Η Ουάρντα, μόλις πρόλαβε να

κρύψη τον Σουλεϊμάν μέσα σε μια χρυσοποίκιλη κασέλα, στην οποία έδωσε τα ρούχα της και τα κεντήματά της. 'Ο πατέρας της μπήκε μέσα εθελούστος. Στο πλευρό του κρεμόταν το άδικο του κλέφτη το σπαθί του που ήταν ο φόβος και ο τρόμος των εχθρών του.

— Κόβει πολύ αυτό το σπαθί; ρώτησε η Ουάρντα.

— Αυτήν την κασέλα μπορεί να την κόψει με ένα χτύπημα στα δυό, αποκρίθηκε ο Μπέης. 'Αν έβγαλε το σπαθί του έτοιμος να της αποδείξει πως δεν έλεγε μονάχα λόγια.

'Η Ουάρντα έπιασε το χερί του φωνάζοντας:

— Μή, μή. 'Εκεί μέσα βρίσκεται, ότι πολυτιμότερο έχω.

'Ο πατέρας της δεν πρόβλεπε ότι φωνή της έτρεψε από την συγκίνηση. 'Εβγαλε το σπαθί στην θήκη του και σε λιγάκι καληνύχτισε την Ουάρντα, αφού προηγουμένως της χάρισε ένα θαυμάσιο δαχτυλίδι.

'Εκείνη την νύχτα άργησε πολύ ο Σουλεϊμάν να φύγη από την αγκαλιά της αγαπημένης του, και λίγο έλειψε να τον πάρουν τα χαράματα. 'Η Ουάρντα που χάρισε το δαχτυλίδι που της είχε δώσει ο πατέρας της, λέγοντάς του να το φυλάξη καλά για να την θυμάται αν τύχη και χωρισθούν ποτέ.

Μέσα σ' ένα ύπουρικό γραφείο συζητούσαν χαμηλόφωνα ένα πρωί τέσσερες από τους πιο σημαντικούς ύπουργούς του Μπέη. Είχε φθάσει ως τ' αυτιά τους ότι ο «Φράγκος», όπως ονόμαζαν τον Σουλεϊμάν, είχε μυστικές σχέσεις με την κόρη του Μπέη και είχαν πάρει απόφαση να μην αφήσουν την ευκαιρία να χαθί. Γνώριζαν πολύ καλά ότι μόλις το μάθαινε ο Μπέης, θα διάταζε 'αποκεφαλίσουν τον Σουλεϊμάν. 'Ηταν όμως επίσης βέβαιοι ότι δεν θα γλύτωνε κι' εκείνος που θα έφερνε ένα τέτοιο μήνυμα στον άρχηγό τους. Για τον λόγο αυτό δεν αναλάμβανε κανείς να αποκαλύψη το μυστικό που θα μπορούσε να τους απαλλάξει από τον Σουλεϊμάν.

— Σε λίγες μέρες, είπε τότε κάποιος από τους τέσσερες ύπουργούς, θα δαχλώ ο Μπέης τους υπηκόους του σε έ-

λδοσση. 'Οποιος θέλει είναι ελεύθερος να παρουσιάσθι εκείνη την ημέρα μπροστά του και να του πη τι θέλει. 'Ας πληρώσουμε λοιπόν κανένα φτωχό, να πάη να του αποκαλύψη το μυστικό.

'Ετσι κι' έγινε. Την ημέρα που είχε ακρόαση ο Μπέης, παρουσιάσθηκε μπροστά του ένας φτωχός και κακοντυμένος άνθρωπος.

— Λέγε μου άφοβα τι έχεις να μου πης, του είπε ο Μπέης.

— Μπέη μου, άρχισε να λέη ο φτωχός. 'Η όργη του 'Αλλάχ στράφηκε έναντίον σου. 'Η δόξα σου μολύνθηκε. 'Η κόρη σου έχει μυστικές σχέσεις με αυτόν εκεί τον άνθρωπο...

Κι' έδειξε τον Σουλεϊμάν, που έστεκε δίπλα στον Μπέη.

— Ψέμματα λές, σκύλε! φώναξε θυμωμένος ο άρχοντας και έδωσε διαταγή να κόψουν άμέσως το κεφάλι του καταδότη.

'Υστερα στράφηκε προς τον Σουλεϊμάν, λέγοντας:

— 'Υπερασπίσου τον έαυτό σου. 'Η κατηγορία είναι πολύ βαρεία.

'Ο Σουλεϊμάν δεν είχε παρά να διαψεύση τον φτωχό και όλα θά ήταν εν τάξει. Προτίμησε όμως να πη στον άφεντη του την αλήθεια.

— Ναι, είπε. 'Αγαπάω την κόρη σου και μ' αγαπάει κι' εκείνη. Δόσμου την γυναίκα!

— Μιά απόγονος του Προφήτη δεν μπορεί να παντρευθί έναν κοινό θνητό, είπε ο Μπέης προσπαθώντας να συγκρατήση τον θυμό του. Ποιός είσαι σύ που έχεις τέτοια αξίωση; Δεν είσαι παρά ένα άπιστο παληόσκυλο, που θά κυλίσθι σε λίγο σάν φορτίμ στην λάσπη. 'Η γαίνα στο σπίτι σου και περίμενε την απόφασή μου. 'Από την στιγμή αυτή είσαι φυλακισμένος.

'Ο Σουλεϊμάν έφυγε γοητός να δώση άλλην απάντηση και πήγε κατ' εθέλειαν στο σπίτι του όπου είχε μαθευθί κιόλας ολόκληρη η ιστορία. 'Η 'Αϊσά τον υποδέχθηκε κλαίγοντας και του είπε:

— Δεν υπάρχει καμμιά θυσία που δεν θά την έκανα για την κόρη σου. Περίμενε. Θα πάω μέγχι το παλάτι και θά γυρίσω. 'Εγχεί κανένα σημάδι να μου δώσης, για να το δείξω στην Ουάρντα και να πιστέψη τα λόγια μου.

'Ο Σουλεϊμάν της έδωσε το δαχτυλίδι που της είχε χάρισει η αγαπημένη του και περίμενε ανυπόμονα να μάθη τα νέα

που θά του έφερνε η σκλάβδα του. Την ίδια στιγμή, είχε καλέσει ο Μπέης τους ύπουργούς του σε συμβούλιο για ν' αποφασίσουν με ποιο τρόπο θά θανάτωναν τον «Φράγκο» και την Ουάρντα.

'Όταν γύρισε η 'Αϊσά από το παλάτι, είπε στον Σουλεϊμάν ότι μόλις βράδυνε θά τον περίμενε το πιο διαλεχτό άλογο του τόπου μπροστά στην πόρτα του κήπου του, μαζί με δυό γενναίους βεδουίνους.

— Σε φρουρούν τέσσερες στρατιώτες, του είπε. 'Αλλά αυτούς μπορείς να τους κάνης καλά. 'Ετσι κι' έτσι χαμένος είσαι. Δοκίμασε, λοιπόν, να γλυτώσης και μη ρωτάς τίποτ' άλλο για την ώρα.

Την συμφωνημένη ώρα, πήδησε ο Σουλεϊμάν από το παράθυρο και πέρασε άπαράτητος τους δύο πρώτους φρουρούς. 'Εδωσε από μια γερή γροιά στους δυό άλλους που φρουρούσαν την έξοδο του κήπου και πήδησε επάνω στο άλογο που έστεκε ανάμεσά σε δυό άλλους καβαλάρηδες. Ποιό να ήταν αυτοί; 'Ηταν κουκουλωμένοι ως το κεφάλι με μια χλαμύδα και δεν πρόσφεραν λέξη. Ξεκίνησαν άμέσως και οι τρεις ένω, πίσω τους είχαν άρχισει κιόλας να πέφτουν οι όμορφοι της φρουράς και ακουγόταν ο καλπασιμός άλόγων. Αυτοί όμως, έτρεχαν πιδ γρήγορα κι' από τον άνεμο άφηνον

τας όλο και πιο πίσω τους διακτες τους που τους πυροβολούσαν αδιάκοπα. 'Ετσι έφθασαν ύστερα από ένα τρελλό κυνήγημα ως τα σύνορα της Χατζζάζης, και δεν σταμάτησαν παρ'όλονότι όταν βεδουίνους θηκαν ότι οι διακτες τους είχαν εγκαταλείψει πια την καταδίωξη. Τότε ο ένας από τους δυό καβαλάρηδες έπεσε από το άλογο του, βγάζοντας έναν βαθύ αναστεναγμό.

'Ο Σουλεϊμάν πήδησε άμέσως κάτω για να ιδί ποιός ήταν και τί του είχε συμβή. — Ουάρντα! φώναξε πονεμένα, μόλις αναγνώρισε την αγαπημένη του: το πρόσωπό της ήταν γεμάτο αίματα, από κάποια σφαίρα που την είχε βρή την ώρα της φυγής.

— Δοξάζω τον 'Αλλάχ που με άφησε να ιδώ τον γλυτωμό σου, είπε η νέα. 'Η 'Αϊσά άβίζει: πιδ πολύ από εμένα κι' ο' αγαπάει περισσότερο. Εγχεί γιατί! Την ίδια στιγμή έγειρε από επάνω της και ο άλλος καβαλάρης, που δεν ήταν άλλος από την 'Αϊσά. 'Η Ουάρντα έξανημένη από τη φοβερή αιμόρραγία είχε γείρει πίσω νεκρή...

ΜΟΡΙΣ ΒΕΓΙΕΡ

"Αν σās λέη :

«Χρυσή μου, σ' αγαπώ περισσότερο από ελάν».

«'Ό! Μοῦ φαίνεται πως δεν θά μπορούσω να σās ξεχάσω ποτέ!»

«Δεν μπορώ να κλείσω μάτι από τότε που σās γνώρισα».

«Είσθις η πιο χαριτωμένη γυναίκα που γνώρισα στη ζωή μου».

«Τί κρίμα που δεν μπορώ να παντρευθί ακόμη, αλλά σās αγαπώ τόσο!»

«Αυτό που μ' άρέσει τόσο σε σās, είναι που μοιάζετε με τη μητέρα σας».

«Είμαι σίγουρος πως ή μητέρα μου θά σās άρεσε πολύ».

και θά σās αγαπούσε από την πρώτη στιγμή...»

«'Αν πηγαίναμε να φάμε... στο σπίτι μου;»

«Εκείνο που μου άρέσει σε σās, είναι η ξεπνάδα σας».

«'Ό δεν είμαι δύσκολος. Φομί και τυρί μου φτάνει».

«Μά όχι, δεν είσαι πολύ παχισιά!...»

«Έμένα μου άρεσουν πολύ οι παχουλές γυναίκες».

«Είσαι τόσο λεπτή! Μ' άρέσει τόσο να σε υπερασπίζω!»

«Τό ξέρω πως αυτά τα λένε πάντα οι παντρεμένοι, αλλά δεν συμβαίνει το ίδιο με μένα. 'Η γυναίκα μου δεν με νοιάζει καθόλου».

Μην τόν πιστέψετε ποτέ.

Ο Χάνς και η Γκρέτα βοηθούν τους χωρικούς.

Έν καιρῷ πολέμου

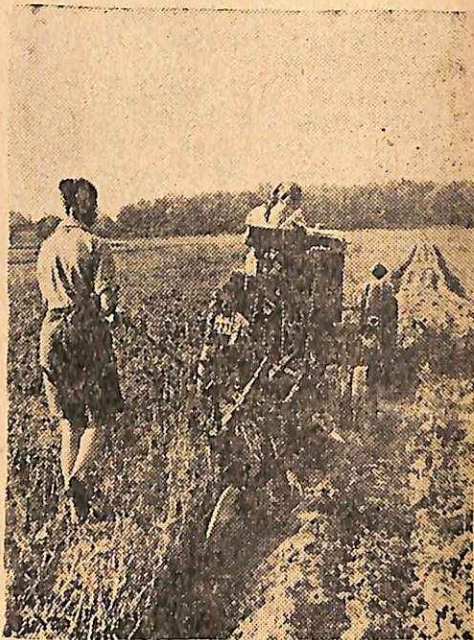
Τὰ ΠΑΙΔΙΑ ἀντικαθιστοῦν τοὺς ΜΕΓΑΛΟΥΣ

Ο πόλεμος ἀπασχολεῖ τοὺς ἄνδρας ὅχι μόνον στὸ μέτωπον, ἀλλὰ καὶ στὶς ὑπηρεσίες ἀεροπορικής ἀμύνης καὶ στὶς χιλιάδες τῶν πολεμικῶν ἐργοστασίων. Εἶναι, συνεπῶς, πολὺ ρυθμικὴ νὰ παρατηρήθῃ εἰς τὰς περισσοτέρους ἐκ τῶν ἐμπολέμων χωρῶν μία μεγάλη ἄλλειψις ἐργατῶν διὰ τὴν συγκομιδὴν, ἢ ὅποια πιθανόν νὰ ἔχῃ εἰς τὰ ἐν λόγω ἔθνη σοβαρὰς συνεπειάς. Ἡ Γερμανία ὅμως, ἡ ὁποία στὸ πεδίου τῆς μεθοδικῆς προπαρασκευῆς ἐπέτυχε θαύματα, ἔλυσε καὶ τὸ πρόβλημα αὐτό. Ἡ-

δη, πρὸ τῆς κηρύξεως τοῦ πολέμου εἶχαν ληφθῇ τὰ κατάλληλα μέτρα ὅπως ἐξασφαλισθῇ ἀπολύτως ἡ συγκομιδὴ καὶ κατὰ συνέπειαν ὁ ἐπισιτισμὸς τοῦ λαοῦ. Μεταξὺ τῶν μέτρων αὐτῶν περιλαμβάνεται καὶ ἡ βοήθεια, τὴν ὁποίαν ἡ νεολαία ἀμφοτέρων τῶν φύλων παρεσχόθη νὰ δώσῃ εἰς τοὺς ἀγροτικούς πληθυσμούς διὰ τὴν συγκομιδὴν κυρίως τῶν καρπῶν. Ἔτσι, τὰ παιδιά τῶν πόλεων, καὶ τὰ πρὸ πλούσια καὶ τὰ πρὸ καλομαθημένα, πέρασαν τὸ καλοκαίρι τοὺς στὴν ἐξοχή, εἰς τίς ἀγροτικές περιφέρειες, καὶ ἐθεά-

ρησαν καθήκον τοὺς νὰ ἀντικαταστήσουν τοὺς ἐπιστρατευθέντας χωρικούς. Ἡ καινοτομία αὕτη, ἐκτὸς τῆς ἐπιτυχίας ποὺ εἶχε ἀπὸ καθαρώς ἐπισιτιστικῆς πλευρᾶς, παρουσίασε καὶ ἄλλα σημαντικὰ ὠφελήματα, ὅχι μόνον γιὰ τὴν ὁλότητα, ἀλλὰ γιὰ τὰ παιδιά τὰ ἑαυτὰ.

Πρῶτα-πρῶτα, τὰ ὠφέλησε ἐξαιρετικὰ στὴν υγεία τοὺς. Ἀπετέλεσε τὴν ἐδωδίστατη γυμναστικὴ προπόνηση. Ἐξύπνησε σὲ βαθμὴ ἀφάνταστο τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν γῆ, καὶ καταπολεμῆ τοιούτουτρόπως τὸ κατατρεπτικὸτατο ρεῦμα τῆς ἀστυφιλίας. Χιλιάδες ἀγοριῶν καὶ ὄχι ὀλίγα κορίτσια ἐξέφρασαν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ εἰσχωρῶν σὲ γεωπονικὰς σχολάς, γιὰ νὰ ἀφιερῶσιν ὁλοκληρωτικὰ τὴ ζωὴ των στὴν γεωργίαν.

Ἀγόρια καὶ κορίτσια τῶν πόλεων χρησιμοποιοῦν στοὺς ἀγροὺς τὰ νεώτερα ἀγροτικὰ μηχανήματα

Τὸ ΖΕΡΕΤΕ

★ Τὸ πρῶτο ὑποδύχιο καλῶς ποὺ ἔνωσε τὴν Εὐρώπην μετὰ τὴν Ἀμερικανὴν ὑποδύχιο νὰ μεταδώσῃ μονάχῃ δυὸ λέξεις στὸ λεπτὸ.

★ Κανένα ἀπὸ τὰ ζεύγη τῶν Σιωμαίων ἀδελφῶν ποὺ ἐφθασαν σὲ ἀρκετὰ προχωρημένη ἡλικία δὲν ἔγραψαν αὐτοβιογραφίαν γιὰ νὰ πληροφορήσῃ τὸν κόσμον γιὰ τὰ αἰσθήματα ποὺ ἐνέπνευσαν περὶ τῆς ζωῆς ἀδελφῶν σπαστὰ ἐνωμένοι μετὰ ἑνα ἄλλο πρόσωπο.

★ Κάθε φορὰ ποὺ γίνεται σεισμὸς στὴν περιφέρεια ποὺ κατοικοῦν οἱ Ἰθαγενεῖς καὶ οἱ πρωτόγονοι Μπαϊγκάς (Ἰνδοί), βοθίζουσιν τὰ νύχια τοὺς μέσα στὴν γῆ γιὰ νὰ τὴν συγκρατήσουν καὶ νὰ τῆς δώσουν κουράγιο!

★ Ἄν καὶ τὸ μονόκλ χρησιμοποιεῖται γενικῶς γιὰ νὰ διορθώσῃ τὴν ἐλαττωματικὴ ὄραση ἐνδὸς μόνου ματιοῦ, οἱ Ἀμερικανοὶ ἐξακολουθοῦν νὰ τὸ θεωροῦν ὡς γελοία ἐπιτήδευσιν. Ἡ περιφρόνησί τοὺς γι' αὐτὸ τὸ πραγματικὸν εἶναι τόσο ζωηρὴ, ὥστε μερικὰ εὐρωπαϊκὰ ἔθνη, στέλλουσιν σπανιῶτα ὡς ἀντιπροσώπους στὶς Ἰνδιάνες Πολιτεῖες μονοελοφοροῦντας διπλωμάτες.

★ Οἱ συμφωνικὲς δοχῆστρες χρησιμοποιοῦν συχνὰ δίσκους γραμμῶν γιὰ νὰ ἐπιτύχουν ὠρισμένα ἡχητικὰ ἀποτελέσματα. Π.χ. κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν «Πεύκων τῆς Ρώμης» τοῦ Ρεσπίνζι χρησιμοποιήθηκε ἑνας δίσκος ποὺ ἀπέδιδε τὸ τραγοῦδι ἐνδὸς ἀηδονίδος.

★ Μερικὲς φυλὲς τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς ἔχουν πολὺ διασκεδαστικούς νόμους, ποὺ ἀναφέρονται εἰδικῶς στὴν ἀποζημίωσιν τῶν προσωπικῶν ζημιῶν. Π.χ. ἔστιν ἑνας κλέφτης πῆσιν ἀπὸ ἑνα τοῖχο καὶ τραυματισθῇ ἐνῶ προσπαθοῦσε νὰ μῇ μέσα στὴν κατοικίαν ἐνδὸς ιδιώτη, ὁ ιδιώτης εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ τὸν ἀποζημιώσῃ, γιατί... ὁ τοῖχος τοῦ θεωρεῖται ὑπεύθυνος γιὰ τὸ ἀτύχημα τοῦ κλέφτη!

★ Οἱ Γιαπωνέζοι δίνουν μεγάλη σημασίαν στὸ λιθάνι. Δὲν τὸ χρησιμοποιοῦν μονάχῃ στὶς τελετές, ἀλλὰ ἀρωματίζουν μ' αὐτὸ καὶ κάθε λογῆς πράγματα: ἀπὸ τὰ σπῆτια ἕως τὸ ρούχον, τὰ ἐπιπλὰ καὶ τὰ μαλλιά.

★ Ὑπάρχουν 400 περίπου διάφοροι τύποι σταυρῶν, ποὺ ἔχουν χρησιμοποιοθῇ ὡς θεολογικὰ ἢ ἄλλα σύμβολα. Πενήντα περίπου εἶδη σταυρῶν χρησιμοποιοῦνται στὶς θεοσκευτικὰς τελετές, στὴν ἀρχιτεκτονικὴ καὶ τὴν χριστιανικὴ τέχνη.

Νέα ἀπὸ τὸν ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

Μιὰ νέα στάρ

Ἡ Μπριγκίττε Χόρνεϋ ἐπαί-
ζει στὸ θέατρο προτοῦ τὴν προσλάβῃ
ὁ κινηματογράφος ποὺ τῆς χάρισε
σήμερα παγκόσμια φήμη. Ἡ Χόρνεϋ εἶ-
ναι πράγματι μιὰ ἐξαιρετικὴ ἡθοποιὸς
μὲ ἐντελὴς διχὴ τῆς προσωπικότητάς.
Δὲν ὑποτάσσεται στὴν κοινότυπη τεχνι-

Ἡ Μπριγκίττε Χόρνεϋ ὡς χωρὴν στὸ
καινούργιο φιλμ «Ἐλευθερωμένα χέρια».

κὴ τῆς ρουτίνας. Ὅταν παίξῃ ἑνα ρόλο
τὸν παίζει ὅπως αὐτὴ θέλει καὶ ἐπι-
βάλλει στὸν θεατὴ τὴν διχὴ τῆς ἀποψῆς.

Μόλις πρωτοεμφανισθῇ στὴν σκηνὴ
μετὰ τὸ παράδειγμα αἰνιγματικὸ πρόσωπο
τῆς, σιωπηλὴ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καὶ
κλεισμένη στὸν ἐαυτὴ τῆς, ἡρεμῶς, σγ-
δὸν ἀπαθὴς θὰ μπορούσε νὰ πῇ κανεὶς, ὁ
θεατὴς ἀγανακτεῖ. Ἀλλὰ σὲ λίγο
ὁ ἴδιος αὐτὸς θεατὴς εἶναι κυριαρχητικὰ
αἰγματοειδὴς ἀπὸ τὸ πᾶν αὐτὸ
ποὺ κρύβει τὴν δύναμιν μέσα του.

Γιὰ τὸ ἰδιότυπο πρόσωπο τῆς Μπρι-
γκίττε Χόρνεϋ μετὰ τὰ μαγγολικὰ χαρακτηριστικά, ποὺ τῆς ἐπιτρέπουν νὰ παί-
ξῃ μετὰ τὴν ἰδίαν εὐκολίαν Εὐρωπαῖες καὶ
ἐξωτικές ἡθοῖες, ἔχει τὴν δύναμιν νὰ
ἐκφράξῃ τὸν σπαραγμὸν ἢ τὸν ἐνθουσια-
σμὸ τῆς γυναικός.

Στὸ φιλμ «Ἐλευθερωμένα χέρια», ὅ-
που ἡ Χόρνεϋ παίξῃ τὸν ρόλο μιᾶς χω-
ρικής ποὺ ἔχει ἑνα καταπληκτικὸ τα-
λέντο, στὴν γλυκύτητά, εἶναι πᾶντα ἡ-
φαιστη. Τὸ φιλμ αὐτὸ μπόρε ἀναμφισβή-
τητα νὰ συγκινηθῇ σὲ καλὰ ὅσα
φιλμ τοῦ 1940. Διὰ τὴν Μπριγκίττε
Χόρνεϋ, ὁ μεγάλος Γερμανὸς ἡθοποιὸς
Ἐδμουντ Μπάλτσο ὑπαγορεύει μὲ
ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχίαν τὸ ρόλο ἐνδὸς διαση-
μοῦ γλύπτου.

Τί εἶναι τὸ τράκ

Ἡ νὰς δημοσιογράφος εἶχε τὴν ἐμ-
πνευσιν νὰ ρωτήσῃ τὴν διάσημην ἡ-
θοποιὸν Χίλντα Βάϊσνερ νὰ
τοῦ ἐξηγήσῃ πῶς αἰσθάνεται τὸ τράκ!
Κι' ἐκεῖνη ἀπήντησε:

«Νομίζω πῶς δὲν θὰ κατορθώσω ποτέ
νὰ λύσω τὸ αἰνίγμα αὐτὸ ποὺ λέγεται
«τράκ». Τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων ποὺ
ἀναμένει, τὸ θέαμα μὲ κάποια ἐξαψή, τὰ
ψιθυρίσματά τοὺς καὶ ἡ σιωπὴ τοὺς, τὸ
χτύπημα τοῦ κουδουνιοῦ γιὰ νὰ βγῶ στὴ
σκηνὴ καὶ τὸ σκοτεινισμὸ τῆς αἰθούρας,
ὅλα αὐτὰ γεννοῦν μέσα μου τὴν ἀνεξή-
γητὴ αὐτὴ συγκίνησιν.

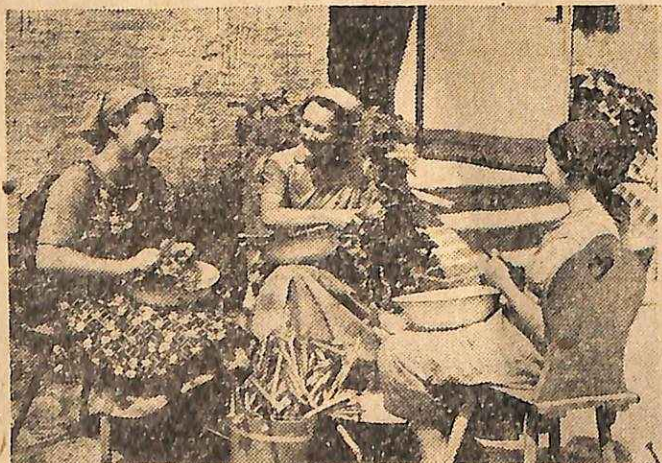
» Ἐκεῖνοι ποὺ δὲν ἀνέβηκαν ποτέ σὲ
μιὰ σκηνὴ δὲν μποροῦν ν' ἀντιληφθῶν
τὴ σημασίαν τοῦ τράκ, γιατί τὸ συγκί-
νουν συνήθως μὲ τὸν φόβον καὶ τὴν ἐλλειψή
αὐτοπεποιθήσεως. Ὅμως τὸ τράκ εἶναι
κάτι ἄλλο: εἶναι τὸ νὰ περιέρχεται ὁ ἡ-
θοποιὸς σὲ τέτοια ἐξαψή ὥστε νὰ νομίζῃ

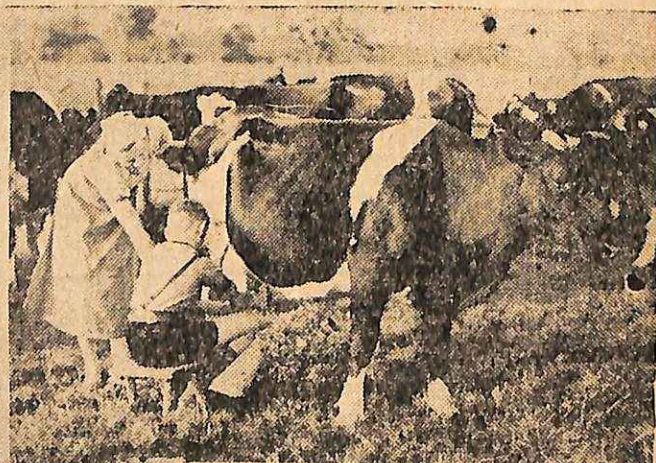
Μιὰ ὡραία φωτογραφία τῆς
Χίλντα Βάϊσνερ.

πῶς εἶναι ηλεκτρισμένος καὶ νὰ νοιώθῃ
ὅλα τὰ νεῦρα του νὰ πᾶλλονται μ' ἑνα
παραξενὸ πυρετό. Κανεὶς ἡθοποιὸς ποὺ
ὑποφέρει ἀπὸ τὸ «τράκ» αὐτὸ δὲν ὑπαρ-
ρεῖ νὰ τὸ κατανικήσῃ, ὅσα δύναμιν θελή-
σῃ κι' ἂν ἔχῃ κι' ὅσο κι' ἂν προσπαθῇ
νὰ ὑπερπάρῃ τὴν δοκιμασίαν αὐτὴν τῶν
νεύρων ποὺ μένει ἀμετάβλητη σ' αὐτὴ τὴν
ζωή.

» Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἡθοῖες ποὺ
δὲν νοιώθουν ποτέ τοὺς τράκ. Αὐτὸ ἔγ-
κεται στὸν χαρακτῆρα τοῦ καθενός.
Ἐγὼ ἐξακολουθῶ καὶ σήμερα ἀκόμη νὰ
νοιώθω τὸ ἰδιό τράκ καὶ νὰ υποφέρω ἔ-
κτὸ αὐτὸ ἀπαράλλακτα ὅπως τὴν πρώτη
μέρα ποὺ ἀνέβηκα στὴ σκηνή.»

Οἱ κομῆς καὶ καλομαθημένες Βερολινέζες, ἀσχολοῦν-
ται σὲ ὅλες τίς δουλειές, ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν μιᾶς
πρόθυμης χωριατοπούλας.

Ὁ δεκαετής Γιόχαν δείχνει ἰδιαίτερη ἐπιμέλεια στὸ μά-
θημα τοῦ ἀριθμηματοῦ. Τοῦ φαίνεται πὺς διασκεδαστικὸ
ἀπὸ τὰ παιγνίδια τῆς πόλεως.

Στο περιθώριο της ιστορίας μας

Η μικρή Έλληνίδα βασίλισσα της ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

Ο ΜΑΝΟΥΗΛ ΚΟΜΝΗΝΟΣ, ο ενδοξος του Βυζαντίου αυτοκράτωρ, είχε τελήσει το 1156 θρόνο στην Αντιόχεια, ταπεινώνοντας επί τέλους τους Φράγκους γηγενείς της κρατιδίου που δημιούργησαν στην Παλαιστίνη και στην Συρία μετά την πρώτη σταυροφορία και οι οποίοι είχαν τόσον αποθρασυνθή ώστε ε-ιδόλησαν να εισβάλουν στην Κύπρο και να παρασπονδίσουν προς τον αυτοκράτορα.

Ο δούξ Ρενάλδος του κρατούσε ανυπόδητος τον αναβολέα, και ο βασιλεύς της Ιερουσαλήμ Βαλδουίνος ο Γ' τον ακολουθούσε, ταπεινός και άσημος, μέσα στο πλήθος των χριστοστόλιστων ιππέων. Αλλά ο Μανουήλ σκέφθηκε πώς, αφού είχε δείξει απέναντί του δύναμη του στους Φράγκους και είχε επιβάλει τον σεβασμό του, δεν υπήρχε πια λόγος να απομακρύνει την φίλη που ταπεινά του προσέφεραν. Γι' αυτό, όταν λίγο αργότερα ο βασιλεύς των Ιερουσαλμιτών του ζήτησε ως χάρη να του δώσει μια Βυζαντινή πριγκίπισσα ως γυναίκα, ο ιππότης βασιλεύς δεν αρνήθηκε.

Κι' ο κληρός έπασε στην κόρη του σεβαστοκράτορος Ισακίου, αδελφού του Μανουήλ, την παιδούλα Θεοδώρα.

Την εποχήν εκείνη, η Θεοδώρα ήταν δεκατριών μόλις χρόνων και ίσως γι' αυτό άκριδώς να ήταν η μόνη από τις ανελίξες του αυτοκράτορος που δέχθηκε άγόγγυστα το συνοικέσιο αυτό μ' έναν ανίσχυρο ήγεμονίσκο είκοσι τουλάχιστον χρόνιων μεγαλύτερο της.

Όταν, όμως, δυό χρόνια αργότερα η νεαρά νυφούλα μετέθετο τέλος στο νέο της βασίλειο, απογοητεύσεις και μελαγχολία την κατέλαβαν. Από την χλιδή του ιεροού παλατίου βρέθηκε μονομιάς στο τυγνύο περιβάλλον της Ιερουσαλήμ που έμοιαζε περισσότερο με στρατόπεδο παρά με αιώλη. Ούτε δεξιότητες, ούτε πανηγύρεις, ούτε τελετές πομπώδεις. Ούτε η έκλεπτυσμένη ευγένεια των τροπικών των αυλικών, ούτε η σοφή συντροφιά των λογίων, ούτε η πολυτέλεια και η άνεσις του περιβάλλοντος.

Ήτανε μόνη, μέσα σε μια άμυδρα αίσθησή, ψυχρή, αντίθετη από εκείνην όπου είχε ζήσει ως τότε. Μόνη, χωρίς κανείς να την έννοη, χωρίς κανένα κοντά της που να μπορέσει να συνεννοηθεί μαζί του, και που να χητά τα ίδια μ' εκείνην γούστα...

Κι' ενώ ο Βαλδουίνος κατέβαινε με τους ιππότες του στην κονίστρα και γυμναζόταν σ' άλλα πολεμικά παιχνίδια, η μικρή εξοριστή ακολουθούμενη από δυο τρεις ιπποκότες ανέβαινε ως τα ύψωματα της Ιερουσαλήμ και προσπαθούσε μελαγχολική να αντικρύσει έστω και από μακριά την θάλασσα, την θάλασσα εκεί-

νη που έβρεχε γελαστή και παιχνιδιάρικα παλάτια του Βυζαντίου...

Εάν όμως δεν ήταν εύτυχης, ήταν, όσπου βασιλίσσα, και οι σιδερόφρακτοι και τραχείς ιππότες παραμέριζαν ταπεινοί μπροστά της.

Ούτε όμως την παρηγοριά αυτή απέλασε για πολύ καιρό η μικρή Έλληνίδα πριγκίπισσα. Ο Βαλδουίνος πέθανε

Ο βασιλεύς Βαλδουίνος ο Γ'.

άκλινος στα 1159, πέντε περίπου χρόνια μετά τον γάμο της κι' έτσι η Θεοδώρα βρέθηκε τώρα χήρα στα δεκαεννέα της χρόνια.

Στον θρόνο της Ιερουσαλήμ ανέβηκε τότε κάποιος συγγενής του Βαλδουίνου, και στη χήρα βασίλισσα, την ανελίξ του πανισχύρου Μανουήλ, οι Φράγκοι παρέχώρησαν το τιμάριον της Ακρής όπου η Θεοδώρα ο' απεσύρετο με βασιλικές τιμές.

Την πλήξη της Ιερουσαλήμ διεδέχθη τώρα η άφορητη ανία της έρημιας του άπομονωμένου όχυρού πύργου όπου η νεαρά χήρα περνούσε ομοιόμορφως μονότονα τις μέρες της.

Από όλες τις παγερές τιμές που την περιεκύλωναν, πόσο θά προτιμούσε λίγη κίνηση που θά την έπειθε ότι έζούσε άκόμη, πόσο λαχταρούσε να βρισκόταν για λίγο, έστω και ως απλή πατοικία χωρίς βασιλικούς τίτλους και δικαιώματα, μέσα στην πολυθρόνη ζωή του Βυζαντίου που έμενε στη μνήμη της σαν άπηγορευμένος παράδεισος!...

Εξάφνα μια είδησις, που την έθεώρησε καλή, έφθασε ως εκείνην. Στα Ιερουσαλήμ είχε έλθει ένας Βυζαντινός πρίγκηπας, εξάδελφος του πατέρα της, ο Ανδρόνικος Κομνηνός, περίσημος για την ανδρεία του, την όμορφή του, τον ανυπότακτο χαρακτήρα του και τις επιτυχίες του στις γυναίκες!

Με την γυναικότητα του είχε παύσει ανεκτίμητες υπηρεσίες στους Φράγκους, και του είχαν παραχωρήσει γι'

αυτό το φέουδο της Βηρυττού.

Η Θεοδώρα, πριν φύγει ακόμη από το Βυζάντιο, παρά την νεαρά της ηλικία, θά είχε ίσως ακούσει τις περιπέτειές του με την ώραία εξαδέλφη της, την Εδδοκία. Αλλά και αν ακόμη τις άγνοούσε, είναι άπιθανο να μη πληροφορήθηκε το πρόσφατο ειδύλλιο του στην Ιερουσαλήμ με την ξανθή Φιλίππα, την αδελφή της αυτοκρατορίσας Μαρίας.

Όλα αυτά όμως δεν την έμπόδισαν να δεχθώ μ' εξαίρετική χαρά τον όμορφο και θαρραλέο πρίγκηπα, που βασιλεύοντας στους συγγενικούς τους δεσμούς — και ίσως ώθούμενος από την άχόρταγη δίψα της περιπέτειας — ήλθε να την επισκεφθώ στον έρημικό πύργο. Στη μοναξιά όπου η χήρα βασίλισσα ζούσε σε ηλικία είκοσιδύο μόλις χρόνων, η επίσκεψις του Ανδρόνικου έμοιαζε με δροσερό πνοή ανέμου που ήλθε να δροσίσει την φλεγόμενη έρημο.

Η Θεοδώρα βρήκε την ευκαιρία να επιδείξει όση μεγαλοπρέπεια και πλούτη μπορούσε να διαθέσει ως χήρα βασίλισσα, δείχνοντας έτσι ότι και μακριά από την βασιλεύουσα δεν είχε ξεχάσει να φέρει τιμή στην οικογένειά της. Διωργάνωσε γυμνάσια με μουσικούς προς τιμήν του ξένου της και κυνήγια με γαζάκια στα δασωμένα βουνά της Παλαιστίνης.

Ο Ανδρόνικος μολονότι πλησίαζε πια τα σαρανταπέντε, διατηρούσε όλη την άρρενωπή όμορφη και την άθλητική του διάπλαση που είλκυαν τις γυναίκες καρδιές, όλη την στομυλία και την περιποιητικότητα που τις έσπλάθωνε. Κι' η νεαρά χήρα εύρισκε πώς ο εξάδελφος του πατέρα της, με τον άέρα του πολιτισμού που έφερε μαζί του, ήταν άσφυκτίως άνώτερος από όλους τους τραπεζίτες ιππότες που είχε ως τότε γνωρίσει.

Μα και ο πολύπειρος πρίγκηπας αίσθανόταν επίσης πώς η χήρα του Βαλδουίνου είχε πράγματι ιδιαίτερο θάλγητρο, φαίνεται, δε ότι στην πολυκύμαντη ζωή του καμιά άλλη γυναίκα δεν τον είλυσε τόσο. Φεύγοντας από την Ακρή επέμενε να της άποσπάσει την υπόσχεση ότι δεν ο' άργούσε να του ανταποδώσει την επίσκεψή στο φέουδό του της Βηρυττού και εκείνη δέχθηκε πρόθυμα.

Πράγματι, μερικούς μήνες αργότερα, ο Ανδρόνικος την υποδεχόταν πανηγυρικά στη Βηρυττό. Έκει η συμπόσια που είχαν εξαρχής γεννηθή μεταξύ τους γιγαντώθηκε και σε λίγο όλη η Παλαιστίνη και η Συρία μιλούσαν αποκαλύπτοντας για τις σχέσεις τους, αφού άλλωστε δεν κρατούσαν κανένα πρόσημα.

Οι Φράγκοι, αγανάκτησαν βέβαια για τις παρεκτροπές αυτές της χήρας βασίλισσας. Αφ' ενός όμως, είχαν την ανάγκη ενός δεινού πολεμιστού όπως ο Ανδρόνικος, αφ' ετέρου δεν τολμούσαν να θέσουν την άνεψιά του αυτοκράτορος.

Όταν τέλος η φήμη του σκανδάλου έφθασε έως την Κωνσταντινούπολη, ο Μανουήλ έγινεν έξω φρενών. Έθεώρησε αυτές του σωπική πρόκληση τις σχέσεις του έδιορθώτου πρίγκηπος με την κόρη του ίδιου του αδελφού του, και διέταξε άμέσως να συλληφθώ και να τυφλωθώ ο Ανδρόνικος.

Η Θεοδώρα όμως άγρυπνούσε. Τό αυτοκρατορικό χρυσόβουλο της καταδί-

κας έπασε στα χέρια της και εκείνη έσπευσε άμέσως να ειδοποιήσει τον άρχιπρωτοεπίσκοπο της γα του κινουνο που επεκέρετο επάνω του.

Μια έλπις σωτηρίας μόνη υπήρχε: η φυγή μακριά από τα όρια του κρατους, μακριά επίσης από τους Φράγκους που διέκριντο τότε φιλικώς προς το Βυζάντιο. Κι' η έρωτευμένη Θεοδώρα ήταν πρόθυμη να συμμεριστεί με τον έρωμένο της όλες τις κακουχίες, όλες τις ταλαιπωρίες και όλους τους κινδύνους της φυγής προς το άγνωστο, μέσα στην γενική έχθρότητα, άφηνοντας τις τιμές που άπλησσε ως χήρα βασίλισσα και εγκαταλείποντας κάθε της άνεση.

Πού θά κατέφευγαν όμως; Πού άλλου παρά στους Μουσουλμάνους, τους έχθρους της αυτοκρατορίας, που ο Ανδρόνικος είχε ως τότε πολέμηση άμείλικτα. Τότε άκριδώς στην Δαμασκό βασίλευε ο Νουρεντίν, με πρωθυπουργό τον θρυλικό Άλαδινό, και σ' εκείνον έπειτα από ένα περιπετειώδες ταξίδι κατέφυγαν οι δυό έρασται. Έκει η Θεοδώρα εγέννησε το πρώτο παιδί της.

Ο Ανδρόνικος, σαν νέος Άλκιβιάδης, δεν έδίστασε να παράσχη και στρατιωτικές υπηρεσίες στον Νουρεντίν, χάρις δε στην φίλη του μ' εκείνον, μπόρεσε να προχωρήσει μαζί με την Θεοδώρα ως την Βαγδάτη.

Ήταν όμως φυσικό ένας τέτοιος άνθρωπος να μη εμπνέει πούθενά εμπιστοσύνη, και ήταν ύποπτος να εγκαταλείψει σε λίγο κάθε αλή. Πάνοτε έζορίζοι και περιπλανώμενοι, αφού απέκτησαν και δεύτερο παιδί, ο Ανδρόνικος και η Θεοδώρα τριγυρίζαν στις άεσες χώρες που έφτανε Παρά τις κακουχίες και τις εναντιότητες, παρά τα χρόνια που έλλειπάζοντο περνούσαν, το αίσθημά τους διετηρείτο ζωηρό. Ο άστατος εκείνος Δόν-Ζουάν φαίνόταν για πρώτη φορά σκαλωμένος από τη νεαρά μικροανελία του, που άγνωστο με τι τέχνες είχε εγγίσει την άτρωτη ως τότε καρδιά του.

Αλλά συγχρόνως, ο Ανδρόνικος δεν λησμονούσε και το δεύτερο πάθος του, τον πόλεμο. Για να κολακεύει τους Μουσουλμάνους προστάτας του, εισέδωκε συχνά στα έδάφη της αυτοκρατορίας, έδωκε την ύπαρξη, άρπαζε αιχμαλώτους και λαφυραγωγούσε την χώρα, βόσκοντας έτσι και την ευκαιρία να εκδικηθεί.

Μια από τις έπαρχίες που ιδιαίτερος ύπεφρεν από τις επιδρομές του, ήταν το Θέμα Χαλδία, ή περιφέρεια Τραπεζούντας δηλαδή. Έως ότου κάποια βέρα ο στρατηγός του ύματου, κατέβηκε να συλλάβει την Θεοδώρα με τα παιδιά της και να την παραδώσει στους Φράγκους!

Τό γεγονός αυτό συνέταψε τον ανυπότακτο πρίγκηπα. Φαίνεται, ότι την άγκαλούσε αληθινά, και την άναπαύσε τόσο ώστε να θεωρή την ζωή άδύνατη χωρίς την φίλην. Κι' άπένοντας την προστασία των φίλων του Μουσουλμάνων ήλθε να τον βοηθήσει.

Τό πιο πρόσφατο είναι ότι η ζωή του περιπετειώδους αλ-ού ανθρώπου δεν τελείωσε τότε. Ο Μανουήλ του σέβηκε γενναίως. Κι' ο άδελφιστος Ανδρόνικος έπωλετήθη να νύμφη και άλλους έρωτες και άλλες περιπέτειες.

Κ. ΣΦΑΕΛΛΟΥ

Ο ΠΥΡΓΟΣ

ΙΩΝ ΤΡΕΛΛΩΝ

ΝΟΥΒΕΛΛΑ
του Ζώρς Ούντάρ

ΕΝΑΣ χαλασμένος και σχεδόν άδικοις ορμος έφάνε ως την σκοτεινάσμενη καγκελλόπορτα του παλιού πύργου που, ύστερα από τόσες και τόσες δόξες που είχε γνωρίσει σε περασμένα χρόνια, έμενε τώρα κλειστός και σχεδόν έρειπωμένος. Ένα χονδρό τείχος τριγύριζε την περιοχή μέσα στην οποία βρισκόταν ο πύργος αυτός που τον γνώριζαν όλοι με το όνομα «Ο πύργος των τρελλών». Ο υόνος ένοικος τη παράξενη αυτής οικοδομής ήταν μια γηρούλα που σηκώνόταν από τα νύκτες και έσκαβε με τις λίγες δυνάμεις που της άπόμεναν σε διάφορες γωνίες της περιοχής και έπαιε άργα, το βράδυ, μισοπεσμένη από την κόπωση, φορούσε πάντοτε στο κεφάλι της μια μεγάλη ξεθωριασμένη ψάθα, ενώ τα ρούχα της κέεινονταν σχεδόν σαν ράχη από επάνω της.

Κάθε πρωί έφθανε ως την καγκελλόπορτα του πύργου ο υπάλληλος ένος μαγαζιού από το κοντινό χωριό και άφηνε της γηρούλας λίγα τρόφιμα. Κανένας άλλος δεν πλησίαζε την πόρτα του έρειπωμένου πύργου.

Η γηρούλα αυτή είχε εγκατασταθή στον πύργο τριάντα χρόνια πριν μαζί με τον άνδρα της, τον μεγαλύτερο λαδιών της πόλης. Ήταν όλοφάνερο από την ζωή που έκαναν τότε, πώς είχαν τεράστια περιουσία. Δεν τους έλειπε ούτε το αύτοκίνητο, που ήταν για την εποχή αυτή μια εξαιρετική πολυτέλεια. Είχαν μαζί τους και τρεις υπηρέτες από τους οποί-

ους είχαν πληροφορηθή οι γύρω χωρικοί διάφορες λεπτομέρειες για την παράξενη ζωή που έκανε το ζεύγος Τεπάξ. Μόλις εγκατεστάθηκαν στον πύργο, έφεραν οι Τεπάξ μαπτόρουσ και έχτισαν ένα χονδρό τείχος. Λένε ότι πλήρωσαν γανναία αυτούς τους μαπτόρους για να τελειώσουν γρήγορα το έργο τους. Ύστερα κάλεσαν τους χωρικούς και τους πλήρωσαν ήγεμονικά για να ξεριζώσουν τα πελώρια δένδρα που βρισκόταν από ένατό και περισσότερα χρόνια γύρω από τον πύργο. Οι χωρικοί παραξενεύθηκαν όταν άντικράσαν αυτή τη συστηματική καταστροφή του ώραιού τοπίου. Μια ακόμη πιο παράξενο τους φάνηκε όταν τους έβαλαν να σκάψουν όλη την περιοχή σε βάθος 20 ως 25 μέτρων. Ο Τεπάξ έλεγε στους χωρικούς ότι έσκαβε για να βρή άφθονο νερό. Μα εκείνοι ήταν θέτακοι πώς το σκάψιμο δεν γινόταν για το νερό, αλλά για να βρεθώ κάποιος θησαυρός που, ποιος ξέρει πώς, είχε ταφεί εκεί μέσα. Όπωςόδηποτε, οι χωρικοί ήταν ευχαριστημένοι, γιατί έκτος από το γανναίο ήμερομίσθιο που τους έδιναν, τους έκαναν και πολλές άλλες περιποιησεις. Ο ίδιος ο Τεπάξ γύριζε με μια κανάτα γεμάτη κρασί και τους κερνούσε, φωνάζοντας κάθε τόσο μ' ευχαρίστηση: «Άντε παιδιά και κοντεύουμε». Μα άντι να βρούν τον θησαυρό που άναζητούσαν, οι Τεπάξ καταστράφηκαν από τα μεγάλα έξοδα. Σταμάτησαν την άναζήτηση, επειδή δεν είχαν πια τα μέσα να πληρώσουν τους έργατες, πούλησαν το

Μια γηρούλα έσκαβε από τα ξημερώματα σε διάφορες γωνίες της περιοχής.

αυτοκίνητο και όλα άλλα πράγματα αξι-
ας είχαν, έδωσαν το προσωπικό και άρ-
χισαν να φτωχοποιούνται. Από την εποχή έ-
κείνη έκλεισε και η μεγάλη καγκελό-
πορτα του πύργου και δεν έμπαινε κανέ-
νας πια μέσα. Άλλα οι χωρικοί που τό-
χαινε ν' ανέδουν στον πλατύντο λόφο έδω-
σαν πίσω, από τους ψηλούς τοίχους το
ανδρόγυνο να σκαλίξει μονάχο του τα χώ-
ματα, ελπίζοντας πάντοτε ότι θα εύρισκε
εκείνο που ζητούσε. Μετά τον θάνατο
του Τεπάξ συνέβησε ή χήρα του όλου-
μνηχ το σκάψιμο ως την ήμερα που ήρθε
ο θάνατος να την αππλλάξει κι' εκείνη
από την βασανισμένη της ζωή. Τη ύψι-
χαν επάνω σ' ένα ξεχαρδαλωμένο κρε-
βάτι, με ξεσχημένα και βρώμικα σεντό-
νια. Άίγιες μέρες αργότερα κρεμάστηκε
στην καγκελόπορτα του πύργου ή έπι-
γραφή: «Π ω λ ε ι τ α ι».

Εκείνη ακριβώς την εποχή έτυχε να
υ' επισκεφθή ο φίλος μου Ντυτέιν, ένας
νέος που είχε κατορθώσει να σχημα-
τίσει μια και πόλιν με λίγα χρόνια μίαν αξιόλο-
γη περιουσία, κάνοντας ταξίδια στην Αφρι-
κή και εμπορεύ με ό,τι είδος εύρισκε.
Όταν του διηγήθηκα την ιστορία του
«Πύργου της τρελλής» έδειξε πολύ με-
γάλο ενδιαφέρον και ζήτησε να μάθω το
δυνατό του συμβολαιογράφου που τον δι-
αχειριζόταν μετά τον θάνατο της γρά-
φας. Τον κύτταξα παρανεμεμένος επειδή ή-
ξερα πως δεν άνακατευόταν ποτέ του
σε δουλειές που δεν είχαν σίγουρο κέρ-
δος.

— Δεν πιστεύω να θέλεις να συνεχίσεις
τις έρευνες των Τεπάξ, του είπα.

— Όλα τα προβλήματα έχουν μια
λύση, μου αποκρίθηκε, και χαρά σ' εκεί-
νον που θα μωρεήσει να την βρή. Οί Τε-
πάξ άκολούθησαν κακό δρόμο, και γι'
αυτό ήταν άξιοι της τύχης τους. Τα πρ-
αγματα είναι φανερά. Ή υπάρχει σί' α-
λήθεια θησαυρός και δεν ήξεραν να ψά-
ξουν ή δεν υπάρχει καθόλου θησαυρός
και δεν έπρεπε ν' αρχίσουν καν το ψάξι-
μο. Ελπίζω να μωρεώσω πολύ γρήγορα
να βεβαιωθώ για όλα αυτά.

Τό άλλο πρωί ο Πιέρ έφυγε για το
Αθηνών όπου έμενε ο συμβολαιογράφος
Ροκολά, που είχε στα χέρια τον ύλα τα
έγγραφα τα σχετικά με τον πύργο.

— Άπίστευτο, μου είπε όταν επέστρε-
ψε. Ή ιστορία του πύργου είναι πολύ
πιο παράξενη από ό,τι ή μπορούσε κανέ-
νας να υποθέσει. Θα σου την διηγήθω
αργότερα. Προς το παρόν θέλω να μου
πες την γνώμη σου για την τιμή του.
Πουλιέται για το άστείο ποσό των σα-
ράντα γιλιάρων φράγκων. Σκοπεύω να
τον αγοράσω και να τον αναπουλήσω α-
μέσως μόλις τελειώσω την δουλειά μου.
— Να τον ξαναπουλήσεις; ρώτησα. Σε
ποιόν; Για να κακοηθεί κάποιος ο πύργος
πρέπει να ξαναγίνει από την αρχή. Ή
δαπάνη θα είναι τεραστία. Ποιος θ' άπο-
σείπει να τον πάρει; Ο μόνος που εν-
διαφέρεται κάπως είναι ο υπάλληλος-Κρε-
βέλ. Άλλά κι' αυτός δεν δίνει περισσό-
τερά από είκοσι γιλιάρους.

— Είναι ποόθυμος να του τον πουλή-
σω. Θα γυρίσω μ' αυτόν τον τρόπο εί-
κοσι γιλιάρους.

— Όχι, λοναγιάζει. Θα πληρώσεις
παράντα. Ας είπαμε ότι είκοσι και θα κερ-
δίσεις... είκοσι γιλιάρους! Τί λογαριασμός
είναι αυτός;

— Πολύ σωστός. Ο συμβολαιογράφος
μου άπεκάλυψε ότι όποιος βρή τον θη-
σαυρό θα εισπράξει άμέσως 50 γιλιάρους
φράγκα που βρίσκονται στα χέρια του.

— Και αν δεν βρεθί ή θησαυρός;
— Νομίζεις πως θα αποφασίσει αυτήν
την επείγουσα αν δεν ήρουν εκ των
προτέρων θέσεις για την επιτυχία της;
— Αρχίσε να μου διηγείται την ιστορία του
Πύργου που πριν τον αγοράσουν οί Τε-
πάξ, ήταν ιδιοκτησία του μαρκηρίου
Ροσεμπόρ. Ο πατέρας του μαρκηρίου
αυτού είχε αγοράσει τον πύργο στα 1839
και είχε γίνει περίφημος σε όλόκληρη
την περιφέρεια για την πολυδάπανη ζωή
του. Ο μονάρχης του γιός συνέχισε
μετά τον θάνατο του πατέρα το έργο του,
κατασπαταλώντας την ύπόλοιπη περιου-
σία με όμοιες γυναίκες.

Η οικονομική του στενοχώρια έφθασε
να γίνει τόσο μεγάλη, ώστε αποφάσισε
να βγάλει τον πύργο από τότε. Έρ-
κείνος που θα κέρδιζε θα γινόταν κύριος
του πύργου μετά τον θάνατο του μαρκη-
ρίου. Δεν κατώρθωσε όμως, να πουλήσει
ούτε ένα λαχείο και λίγο καιρό αργότερα
αναγκάστηκε να πουλήσει τον πύργο
στον Τεπάξ για 150 γιλιάρους χρυσά
φράγκα. Την εποχή εκείνη μίλησε για
πρώτη φορά ο μαρκησιός για τον θη-
σαυρό που είχε κρύψει ο πατέρας του
στον περίβολο του πύργου. Ο συμβο-
λαιογράφος είχε δείξει στον Πιέρ όλο-
κληρο το σχετικό έγγραφο που είχε βρε-
θί στην διαθήκη του μαρκηρίου και που
έλεγε τα ακόλουθα:

«Ο θησαυρός είναι μοιρασμένος εις
τρία μέρη τα όποια είναι θαμμένα εις
τρία διάφορα σημεία. Το πρώτον μέρος
περιλαμβάνει μίαν μεγάλην τράπεζαν διά
12 άτομα και δυο μικρότερες, καθώς και
τρεις έταξέρες και ένα όραίο μπουφέ,
κατασκευασμένα όλα από καθαρόν άργυ-
ρον. Το δεύτερον μέρος περιλαμβάνει ο-
κτώ ανάλιντρα, τέσσερα σκαμνιά καθώς
και 41 πιάντα και πιατέλλες, κατασκευα-
σμένα επίσης από καθαρόν άργυρον. Τέ-
λος, το τρίτον και μικρότερον μέρος, πε-
ριλαμβάνει έξι άργυρα πιάντα, μοναδικής
τέχνης, τα όποια φέρουν οικόσημο του
Οίκου Λιναρτέ. Τα πολύτιμα αυτά έπιπλα
και σκεύη ήσαν κτήμα της οικογενείας
Λιναρτέ από την όποιαν κατάγεται ή μη-
τηρ μου. Είλον κατασκευασθή τή 1715
στο Μεξικό, όπου έβον οί πρόγονοί της
και μετεφέρθησαν τή 1804 εις Μασσαλίαν.
Δεν γνωρίζω πότε ακριβώς ήλθε εις τον
πατέρα μου ή έμπνευση να θάψει αυτούς
τοίς θησαυρούς εις ύπόγειες κοιλίες, τις
όποιες έσκαψεν εις τον περίβολον του
πύργου. Δεν μου είχε μιλήσει ποτέ δι'
αυτά και θα τις άννοον έντελώς, αν δεν
εύρισκον κατά σύμπτωση εις τα άρχεία
του πύργου κάποιο έγγραφο το όποιον
άπεκάλυπτε την ύπαρξιν των και καθώ-
ριζε ακριβώς και τα σημεία εις τα όποια
είναι θαμμένοι ο θησαυρός. Ήμην όμως
τότε έδωκηντα έτών και δεν είχον τα
οικονομικά μέσα δια ν' αγοράσω τας άνα-
γκασιές. Αις τον λόγον αυτόν άπεφάσισα
να αφήσω τον θησαυρόν εκεί όπου εδο-
σκειται και να επιφυλάξω εις άλλον την
χαράν να τον ανακαλύψω. Ασύνω και έ-
να σχέδιον εις το όποιον είναι σημειω-
μένα τα μέρη εις τα όποια εύρίσκειται ο
θησαυρός. Άλλά, δια να έγω το σχέδιον
περισσότερον ενδιαφέρον, έοίκα ότι το
σχέδιο αυτό θα παραδοθή μόνον εις εκεί-

νον, ο όποιος θα κατορθώσει ν' άνευρή
μόνος του ένα τουλάχιστον από τα τρία
μέρη του θησαυρού. Ο συμβολαιογράφος
ο όποιος θα έτελεση την διαθήκη μου
θα μετεφέρει επίσης εις τον τυχερόν ο ό-
ποιος θ' ανακαλύψη τον θησαυρόν 50 γι-
λιάρους φράγκα. προσομοιών μου δώρον
από τα χρήματα τα όποια θα εισπραχθούν
εκ της πωλήσεως του πύργου. Επίσης
παρακαλώ αυτόν τον άγνωστον να δωρή-
ση ένα από τα πιάντα των Λιναρτέ εις ένα
από τα μουσεία της περιφέρειας μας».

— Πώς σου φαίνεται; ρώτησε ο Πι-
έρ, μόλις τελείωσε την ανάγνωση. Έγώ
το βρήκα τόσο ενδιαφέρον ώστε έδωπα
κιόλας ραντεβού για αύριο στον συμβο-
λαιογράφο για να αγοράσω τον πύργο.
— Όστε ο «Πύργος της τρελλής» θα
έπρεπε να ονομασθή άλλον «Πύργος
των τρελλών», είπα εγώ γελώντας.

Αυτό δεν ήταν εν τούτοις άρκετό για
ν' αλλάξει τη γνώμη του φίλου μου και
έτσι βρέθηκε ο Πιέρ την άλλη μέρα ι-
διοκτήτης του πύργου. Πήγε αμέσως
έπί τόπου για ν' αρχίσει τις έρευνές του.
Πήγα κι' εγώ μαζί του από απλή πε-
ρίεργεια. Ο πύργος παρουσίαζε θλιβερό
θέμα καταστροφής. Ο ανασκευασμένος
περίβολος έμοιαζε μάλλον με κρατήρα ή
φωστειό. Τα δωμάτια ήσαν σχεδόν κα-
τερείπωνμένα. Μόνο το γραφείο του μα-
ρκηρίου Τεπάξ ήταν σε ύποφερτη κατά-
σταση. Στον τοίχο κρεμόταν ένα με-
γάλο σχεδιάγραμμα της περιοχής.

Ο Πιέρ πήγαινε από εκείνη την ή-
μέρα καθημερινά στον πύργο και δεν γύ-
ριζε παρά μόνον όταν βράδυαζε πιά.
Μία φορά μονάχα πήγε για μερικές ώ-
ρες στο Παρίσι όπου είχε κάποιον έ-
πείγουσα δουλειά. Την δεκάτη μέρα τον
είδα να γυρίζει φορτωμένος με ένα βαρέ-
σάκκο. Μου έκανε νόμο να τον άκολου-
θήσω στο δωμάτιό του και όταν βρεθή-
καμε μόνον άνοιξε τον σάκκο του και μου
έδειξε έξι ώριμά-τα άσημένια πιάντα,
μοναδικής τέχνης, επάνω στα όποια ή-
ταν σκαλισμένο ένα οικόσημο. Έμεινα
έμβρόντητος. Γάστρα τον ρώτησα:

— Πού τα βρήκες;
— Σε ένα άρχαιοπολείο του Μπουλε-
βάρ Σαιν-Ζουαίν, στο Παρίσι, μου ά-
ποκρίθηκε. Είναι από άτόφιο άσημί και
έχουν επάνω το οικόσημο των Λιναρτέ.
Αυτό σου τ' αποκρίνομαι. Το οικόσημο δεν
ήταν επάνω όταν τ' έβρασα. Έδωσα
εγώ και το σκάψισαν. Είναι όμως αθέτη-
τικό. Σύμφωνα με την διαθήκη του μαρ-
κηρίου είναι τώρα ύποχρεωμένος ο συμ-
βολαιογράφος να μου μετρήσει τις πε-
νήντα γιλιάρους σάκκα και να μου δώσει
και το σχέδιο που δείχνει τα σημεία ό-
που είναι θαμμένοι ο θησαυρός.

— Όμολογώ πως ή σκέψις σου δεν
είναι άσχημη, του είπα. Με την διαφο-
ρά ότι, καθώς θα όμολογήσει κι' εσύ,
έτσι όλα τα στοιχεία μιας καθαρής ά-
πάτης.

— Δεν γίνω τίποτ' άλλο. Άλλο ή-
πο εκείνο που έκανα και ή μακροχρό-
νιος έρευνα. Είναι βέβαιος ότι ο θησαυ-
ρός δεν άπάνω και ότι ο μαρκησιός έ-
φουσε όλην αυτήν την ιστορία ελπίζοντας
να παραβιάσει κάποιον άμαλή που θα
άνοητοποίησε την πόρτα. Άν πρόσε-
ξα τις άναγκασιές που έβαναν οί Τε-
πάξ, θα έπρεπε πεισθή κι' εσύ ότι αν ή-
παρε θησαυρός θα τον ήβαν άνακαλύ-
ψει. Με καθηγορείς ότι γοητισμοποιώ ά-

θέματα μέσα για ν' άποκτήσω τις πε-
νήντα γιλιάρους. Τί φταίω εγώ; Ο ίδιος
ο μαρκησιός μου έδειξε τον δρόμο της ά-
πάτης. Αναφέρει στην διαθήκη του ότι
τα δύο μέρη του θησαυρού είναι πενή-
ντα και έχουν κολοσσιαία αξία, ενώ το
τρίτο είναι μάλλον άσημαντο και δεν
παρουσιάζει καμιά δυσκολία στην άπο-
μίμηση. Ο πειρασμός ήταν πολύ μεγά-
λος. Ελπίζω άλλωστε, πως όταν μά-
θουμε την συνέχεια θα μου δώσης κι' ε-
σύ δίκην.

Άίγιες ώρες αργότερα γύρισε ο Πιέρ
από την Αθηνών όπου είχε πάει για να
δείξη τα πιάντα στον συμβολαιογράφο και
να πάρη το σχέδιο και τις πενήντα γι-
λιάρους. Ο συμβολαιογράφος πείσθηκε ά-
μέσως για την γνησιότητα των πιάντων
και παρέδωσε στον φίλο μου δυο σφρα-
γισμένους φακέλλους. Ο ένας είχε τα
λεπτά και ο άλλος το ακόλουθο γράμμα:

«Αγαπητέ άγνωστε,

»Είναι βέβαια περιττόν να σάς άποκα-
λύψω που είναι ο θησαυρός διότι σεις,
τουλάχιστον, θα έχετε βεβαιωθεί ότι θη-
σαυρός δεν ύπάρχει. Σας όφειλω, εν
τούτοις, μίαν εξήγησιν την όποιαν σάς
δίδω: κατεσπατάλησα μίαν τεραστίαν πε-
ριουσίαν εις διασκεδάσεις και μόνον ό-
ταν έγήρασα άντιλήφθην ότι θα ήτο δυ-
νατόν να είχα χρησιμοποιήσει καλύτερα
τα χρήματά μου. Δυστυχώς δεν μου άπέ-
μενε τίποτε άλλο εκτός από τον πύργον
και όρισα εις την διαθήκην μου να πω-
ληθί και το προΐον της πωλήσεως να
διατεθί εις άγαθοεργούς σκοπούς, εκτός
πενήντα γιλιάρων φράγκων τα όποια θα
έχετε εισπράξει: τώρα σεις. Για να είναι
όσο το δυνατόν μεγαλύτερον το ποσόν
που θα έπερίσσει, διέδωσα την ιστορί-
αν του θησαυρού, με την έλπίδα ότι κά-
ποιος θα την άπίστευε.

»Είμαι βέβαιος ότι δια να κατορθώσε-
τε να εισπράξετε τας πενήντα γιλιάρους
και να έχετε και αυτήν την επιστολήν
μου, κατεσκευάσατε όπομνησιν των πι-
άντων των Λιναρτέ. Δορήσατε ένα από τα
πιάντα αυτά εις κάποιο μουσείο. Και δια
να έχετε την συνειδησίαν σας αναπαμ-
νην σάς πληροφορώ ότι ο θησαυρός, τον
όποιον αναφέρω εις την διαθήκην μου
ύπήρχε πράγματι κάποτε. Με την διαφο-
ρά ότι ύπήρχεν εις το Μεξικόν και δεν
μετεφέρθη ποτέ εις Γαλλίαν. Άν έχετε
την καλοσύνην αναφέρετε εις την δωρε-
άν την όποιαν θα κάνετε, ότι προσφέρετε
το πιάντο κατ' επιθυμίαν μου.

»Αυτομάτα πολύ, αγαπητέ κύριε, που
δεν ύπάρχει καμμία έλπίς να γνωρι-
σθούμε».

Μόλις έτελείωσε το διάβασμα, ο Πιέρ
μου είπα:

— Τά ύπόλοιπα πέντε πιάντα σου τα
χαρίζω για να με θυμάσαι και για να
ταπδώσει της φιλοξενίας σου. Και για
να μη μείνουν παραπονεμένοι και οί
Τεπάξ, δεν γράφω στην δωρεά προς το
μουσείο το δικό μου όνομα αλλά το δικό
σου. Έτσι θα μείνουν όλοι εύχαριστη-
μένοι, μη εξαγορευμένοι ούτε του μπάρ-
μπα-Κρεβέλ που αποφάσισε να αγοράση
τον πύργο και την περιοχή του για τον
άγιο γιλιάρους φράγκα. Έτσι μου μένει
κι' εμένα ένα άκετό καλό κέρδος για
τον κόπο που έκανα να λύσω το άινγμα
του θησαυρού.

1ά εύδυμα της ζωής

Ο κ. ΚΑΝΑΣ έφευρέτης

(Ή σκηνή παριστάνει το γκαράζ
του κ. Ζυλ Κανάς. Είς το κέντρον ά-
κριβώς εύρίσκεται ένας σωρός από
παλιοσίδηρα που, καθώς λείει ο κ.
Κανάς, είναι το... αυτοκίνητό του! Γύρω
από τον σωρό αυτόν είναι πε-
ταγμένα τα πιο άπίθανα πράγματα
που μεταβάλλουν το γκαράζ σε σω-
στό μουσείον παλιοσιδερεϊκών. Ο Καν-
νάς κρατάει στα χέρια του ένα σφυρί
και μιλάει προς τον κ. Γκρονιάρ).

Κανάς: Λοιπόν, αγαπητέ μου φί-
λε. Θα είσατε ο πρώτος άνθρωπος
στον όποιον θα άποκαλυφθή μια έ-
φευρέσις που θα άποτελέσει πραγματι-
κήν επανάσταση στην βιομηχανία των
αυτοκινήτων. Αργότερα θα μωρεή-
τε να λέτε με ύπερηφάνειαν: «Εγώ εί-
μαι ο πρώτος που είδα τον Κανάς να
έφαρμόζει την έφευρέση του χάρις
στην όποιαν κινούνται τα αυτοκίνητα
χωρίς βενζίνη». Ή έφαρμογή της έ-
φευρέσεώς μου θα καταστήση άθάνα-
το το όνομά μου!

Γκρονιάρ: Όμολογώ ότι άντι-
λαμβάνομαι τελείως πόσο σημαντική
είναι αυτή ή στιγμή. Είσατε, όμως,
βέβαιος για την επιτυχία;

Κανάς: Αυτό το περίμενα! Ή-
μουν βέβαιος ότι το στόμα σας δεν θα
άνοιγε παρά για να προφέρη λόγους
άμφιβολίας.

Γκρονιάρ: Μα, κύριε...

Κανάς: Όχι, κύριε Γκρονιάρ! Μή
μου φέρετε αντίρρηση. Έτσι εί-
ναι! Κοντεύω άλλως τε να συνηθίσω
σ' αυτήν την κατάσταση. Έπί δεκα
όλόκληρα χρόνια άκολουθώ με πρ-
αγματά κοσμοϊστορικής σημασίας και έ-
πι δεκα ολόκληρα χρόνια δεν εισπρά-
τω τίποτε άλλο παρά κοροϊδίες και
σαρκασμούς! Τον καιρό που είχα έ-
φαρμόσει τα μουσικά ταξόδια και έμ-
φανίσθηκα με αυτά για πρώτη φορά
στην αγορά, δέχθηκα επάνω μου του
κόρου τα λερόνια. Τί καταλαβαίνει,
όμως, το άνόητο πλήθος από τέτοιες
μεγαλεπήθολες έφευρέσεις;

Γκρονιάρ: Μ' όλα ταύτα...

Κανάς: Μ' όλα ταύτα κ. Γκο-
νιάρ, δεν είναι κανείς εις θέσιν ν' α-
λλάξη την μοίρα των μεγάλων έφευρε-
τών. Τα ίδια έπαθε και ο συνάδελφός
μου Γουττεμβέργιος, όταν έφευρε τον
άγρον, τα ίδια και ο Έντισον όταν έ-
φευρε το πρώτο αεροπλάνο, τα ίδια...
Γκρονιάρ: Μα νομίζω ότι κά-
νετε κάποιο λάθος.

Κανάς: Όχι... Δεν κάνω διόλου
λάθος. Έτσι είναι, δυστυχώς.

Κα Κανάς (είσπορευμένη): Ζυλ!
Άφησε τις κουταμάρες και έλα να
φάς την σούπα σου προτού κρυώ-
σει.

Κανάς: Ίδού, κύριε! Ακόμη
και αυτή ή γυναίκα μου, που πρόκει-
ται να μοιρασθή μαζί μου την δόξα
και τα πλούτη, χαρακτηρίζει τις προσ-

πάθειές μου για κουταμάρες. Γυ-
ναίκα...

Κα Κανάς: Τί βλέπω εκεί; Τόν
θερμοσίφωνα του λουτρού; Γιατί τον
έκουβάλλεις εδώ μέσα; Και το καζά-
νι της πουριγάδας!...

Κανάς: Είναι απαραίτητα έξαρ-
τήματα για την μεγάλη μου έφευρέση.

Κα Κανάς: Κανάς! Άποτρελλά-
θηκες μου φαίνεται! Βάλε τα πράγμα-
τα γρήγορα στη θέση τους γιατί θα
έχουμε κακά ξεμπερδέματα (προς τόν
Γκρονιάρ). Και σεις, κύριε, καλά θα
κάνετε να πάτε στο σπίτι σας και να
μην ένθαρρύνετε τις τρέλλες του!...

Γκρονιάρ: Κυρία μου! Έγώ

— Ή έφαρμογή της έφευρέσεώς μου
θα καταστήση άθάνατο το όνομά μου!

είμαι ο χρηματοδότης της νέας έφευ-
ρέσεως και δεν θα φύγω αν δεν ιδώ
προηγουμένως το μηχάνημα εν λει-
τουργία.

Κανάς (ένθουσιασμένος): Μπρά-
βο κύριε Γκρονιάρ! Χαίρω πολύ που
αρχίζετε να λογιεύεσθε και ν' ανα-
γνωρίζετε σιγά-σιγά την αξία μου.
Από αύριο μπορούν οί κύριοι τεχνι-
κοί να βάλουν φωτιά σε όλα τα συγ-
γράμματα που έχουν γράψει περί βεν-
ζίνης.

Γκρονιάρ: Κι' αυτό το μπου-
γαδοκάναο πρέπει να είναι πάντοτε
έφαρμοσμένο στο αυτοκίνητο;

Κανάς: Ναί.

Γκρονιάρ: Κι' ο θερμοσίφωνος;
Κανάς: Κι' αυτός.

Γκρονιάρ: Μήπως θα χρειασθή
και καμιά μπανιέρα ή λεκάνη;

Κανάς: Κύριε! Νομίζω ότι με
ειρωνεύεσθε. Άλλά θα σας άποστο-
μώσω άμέσως. Προσοχή. Αρχίζω.
(Σκύβει και άναβει τα χαρτιά με τα
όποια είχε γεμίσει τον θερμοσίφωνα.
Τό γκαράζ γεμίζει με καπνό και ο
Γκρονιάρ άναγκάζεται να βγει έξω
για να μην πάθι άσφυξία. Την ίδια
στιγμή άκούγεται μια δυνατή έκρη-
ξις.)

Όκτώ μέρες αργότερα δημοσιεύθη-
κε στις έφημερίδες ή ακόλουθη άν-
γελία:

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ή ανταλλάσσονται με
ένα μπουγαδοκάναο και έναν θερμο-
σίφωνα διάφορα παλιοσιδερεϊκά και
έργαλεία εις μεγάλην ποσότητα. Ά-
πειθυντέον: Χέραν Καν Κανάς, δδδς
Ρόδων άρ. 1456. ΜΑΞ ΦΕΒΑΛ

Στο περιδώριο της Ιστορίας

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΜΥΣΤΑΙ της αρχαιότητας

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ο άνθρωποι ήσυχολήθησαν ανέκαθεν με την λήθη του μεγάλου προβλήματος της υπέρβασης των και του προμμένου των.

Φυσικά, τα προβλήματα αυτά δεν ενδιαφέρον τον όχλον, αλλά τους σοφούς και τους εμπνευσμένους, οι οποίοι αναζητούσαν αυτές τις αλήθειες με την ελπίδα να τις ανακοινώσουν ύστερα στους φτωχούς συνανθρώπους των για να καλύτερέψουν την ζωή.

Αποτραβηγμένοι από τον κόσμο, ήσυχοι και προσηλωμένοι στις άορατες δυνάμεις που περιβάλλουν τον άνθρωπο, προσπαθούσαν να τις γνωρίσουν και να τις καθυποτάξουν. Ανεκάλυψαν έτσι ένα μέρος του μυστικού της ζωής. Κατέληξαν λοιπόν στο συμπέρασμα ότι ο σκοπός της ζωής είναι η διαρκής τελειοποίησης και η εξέλιξη. Και θέλησαν να επισπεύσουν αυτήν την εξέλιξη για το καλό της ανθρωπότητας. Πώς θα έγινε το όραμα αυτό; Κυρίως με την γνώση των μυστηριωδών δυνάμεων της Φύσεως. Προσπαθούσαν να εισδύσουν μέσα εις τās μυστηριώδεις δυνάμεις της. Και άφου έμάνθαναν να τās χειρίζονται, τās μετέδιδαν στους μαθητάς των και σ' εκείνους που θεωρούσαν άξιους γι' αυτό. Διότι αι γνώσεις αυτές δεν ήταν για τόν καθένα. Για να τις γνωρίσει κανείς έπρεπε να έχη τελειοποίηση προηγουμένης τού πνεύμα του να είναι απηλλαγμένος έγωϊσμού και να κυριαρχή των παθών του.

Ίδου διατί η 'Απόκριφος 'Επιστήμη δεν παρέδιδεται σε όλον τόν κόσμο, σε κάθε άνθρωπον: Διότι θα ήτο παράλογον και επικίνδυνον να δοθούν όλα τα μεγάλα μυστικά σε ανθρώπους άναξίους, που δεν ήταν προετοιμασμένοι για την μεγάλη αποκάλυψη.

Σ' αυτήν την μεγάλη προσπάθεια κατέγιναν τα μεγαλύτερα πνεύματα που παρουσιάσθηκαν στην γή: 'Ο Ραμὰ και ο Φό-Χι φέρονται μεταξύ των πρώτων άποκριφιστών στην Κίνα. 'Ακολουθούν ο Κρίσνα, ο Βούδδας, ο Κομφούκιος, ο Λάο-Τσε, ο Έρμης, ο Μωϋσής ο 'Ορφέης, ο Πυθαγόρας, ο Πλάτων. 'Απολλώνιος ο Τριανεύς και πολλοί άλλοι.

Όλοι αυτοί, καίτοι από διαφορετικούς δρόμους ο καθένας, ανεζήτησαν και έβράδυσαν προς την 'Αλήθειαν. Είς σειράν αυτοτελών άρθρων θέλομεν περιγράψει την γεμάτην από ενδιαφέρον ζωήν των.

Α. Π.

ΡΑΜΑ

Ενώ τα πλήθη των ξανθοκόκκινων ανθρώπων ουρλιάζαν από την θέαν του αίματος των θυμάτων που είχαν ενλέξει και θανατώσει οι Δρυίδες, οι τρομερές Ιέρειες που κυβερνούσαν με τόν τρόμο τη φυλή τους, ένας νεαρός Ιερέυς

— ο Ράμ ή Ραμὰ — φοικιούσε από λύπη και αγανάκτηση. Οι άνθρωποι αυτές δεν τού φαινόταν άνετες. Αυτός άγαπούσε την γνώσιν, την σοφίαν. Γι' αυτό και είχε ταξιδέψει στις χώρες του Νότου, ενώ πατρίδα του ήταν η Σκανδιναβία. Μία σκέψη τόν έδρασίλιζε: Πώς θα μπορούσε να σταματήσει τó κακό έθιμο που εξόντωνε την λευκή φυλή.

Από τις εισβολές των σε νοτιώτερες

Αγάλματα αρχαίων μυστών.

Ο Φό-Χι

Ο Ραμὰ

χώρες, οι λευκοί, πολεμώντας τους μαύρους, είχαν πάρει μία άρρώστια που τους έθέρριζε. 'Αλλο καιό για τη λευκή φυλή: χιλιάδες λευκών έπεφταν και έχάνοντο μέσα στα δάση. 'Ο Ράμ υπέφερε βλέποντας αυτή την κατάσταση.

Μία μέρα τόν πήρε ο ύπνος. 'Ενα φάντασμα τού παρουσιάσθηκε. Είχε ψηλό άνάστημα και κρατούσε ένα ραβδί, γύρω από τó όποιον ένα φίδι ήταν τυλιγμένο. — Ράμ, τού είπε ο άγνωστος, άπ' τόν χυμό αυτού τού δένδρου, να δώσεις στους άρρώστους για να μην πεθαίνουν.

Όταν ο Ράμ ξύπνησε, έδοκίμασε τó φάρμακο σ' έναν άρρωστο, ο όποιος έγινε πράγματι καλά. Τό μεγάλο μυστικό όμως δεν τόπε σε όλους, αλλά μόνον στους Δρυίδας για να εξασφαλίση έτσι την έξουσία των.

Τό περιστατικό αυτό τó όποιον συνέβη πρό χιλιάδων χρόνων, σύμφωνα με την Ινδική παράδοση, ύπηρεζε ή άφορηή της αρχής νέας λαρείας. Τό φυτό εκείνο έθεωρήθη Ιερόν και ο Ράμ καθέλωσε μία έορτή λαρείας. Και όχι μόνάχα τού φυτού, αλλά και της όπτασίας τού Ράμ εις την όποιαν έδόθη τó όνομα «'Αεικλειόπια». (Αυτό τó όνομα πήραν άργότερα οι 'Ελληνες και τó έκαμαν 'Ασκληπιός).

Ο Ράμ έγινε έτσι άρχηγός. Και πρώτη του δουλειά ύπηρεζε να σταματήσει τις άνθρωποθυσίες. 'Ενας άγών σκληρής άρχισε μεταξύ των όπαθών του — που είχαν κάποια άνωτερότητα — και των δρυιδισών που κινδύνευαν να χάσουν έτσι την έξουσία. Τα δυό στρατόπεδα ήταν έτοιμα να άλληλοκαταρραχθούν. 'Ο Ρα-

μὰ ήθελε να επιβάλη τις αρχές του, άλλα όχι με πόλεμο. Βρισκόταν λοιπόν σε δύσκολη θέση, από την όποιαν τόν έβγαλε ένα όνειρο. Αυτό: Μία γυναίκα — δρυιδισσα — ήταν έτοιμη να χτυπήση έναν πολεμιστή που ήταν δεμένος μπροστά της. «Σταμάτησε!» της φώναξε ο Ράμ. 'Εκείνη την στιγμή — που ο σφαιρικός ήταν σκεπασμένος με μαύρα σύννεφα — μία φωτιά θροντερή, έπεσε από πάνω και την έκαψε. 'Ενα φάντασμα — τó γνωστό στó Ράμ από την άλλη όπτασία — τού είπε: «Ράμ είμαι εύχαριστήμένος από σένα. Βλέπεις αυτή τη φωτιά; Είναι ή φωτιά τού Οείου Πνεύματος. Βλέπεις αυτό τó ποτήρι; Είναι τó ποτήρι της ζωής και της άγάπης. Δώσε τα στón άνδρα και στην γυναίκα».

Ο Ράμ έκαμε όπως διεταχθή. 'Η γυναίκα σηκώθηκε και ο άνδρας επίσης. 'Ετσι έπληθε ή συνδιαλλαγή.

Τό Πνεύμα κατόπιν, κατά την παράδοση πάντοτε, έφερε τόν Ράμ σ' ένα ψηλό βουνό. 'Εκεί πάνω τού έξήγησε τους άστερισμούς και τόν έκαμε ικανόν να διαβάξη στón Ζωδιακό κύκλο τα πεπρωμένα της ανθρώπιότητος. 'Υστερα τούδειξε τόν δρόμο προς την 'Ανατολή και τόν έκαμε να καταλάβη ότι εκεί έπρεπε να ύπαινη.

Ο Ράμ όταν ξύπνησε άπεφάσισε ν' άποφύγη τόν μεταξόν των συνανθρώπων του πόλεμον και τράβηξε προς τó κέντρον της 'Ασίας παρασύροντας τους έλκεντούς της φυλής του.

Από τότε τους συνέστησε να λατρεύουν την φωτιά ως θεό: 'Η φωτιά θα έξήγηζε και θα ένωνε την οικογένειαν.

Προχωρώντας κατά μήκος τού Κανκάσου, έκρινε πολλά φρούρια των μαύρων. Και εις άνάμνησιν αυτών των νικών, οι λευκοί άποικοι έκοκάλισαν άργότερα επάνω στους βράχους τού Κανκάσου τεράστιες κεφαλές Κριών, που ήταν τó σύμβολον τού Ράμ.

Ο Ράμ είχε την δύναμιν — σάν μυημένος στón ψυχισμό — να καταλαμβάνη τους στοχασμούς, να προβλέπη τó μέλλον, να θεραπεύη τις άρρώστειες, να διαγείρη τó θάρος.

Εκείνο που προξενεί τόν θαυμασμόν των κοινωνιολόγων και άποκριφιστών γενικά, είναι τó ότι έδημιούργησε κοινωνικές τάξεις, διαιρέσας τόν λαόν του σε Ιερείς, γεωργούς, τεχνίτας και πολεμιστάς. Οι τελευταίοι έθεωρήθησαν άναγκαίοι για να εξασφαλίσουν την ήσυχίαν των εργαζομένων. Κατήγγησε δέ την δουλείαν.

Ο μεγάλος αυτός μύστης έπροχώρησε στó έκπολιτιστικό του έργο, δώσας έναν καινούργιον ρόλο στη γυναίκα που ως τότε ήτο ή άθλια δούλη ή κακοήργος Ιέρεια, ή όποια έξεδικαίτο τόν άνδρα στίς άνθρωποθυσίες, θυβίζοντας τó μαχαίρι μέσα στην καρδιά τού τυράννου των γυναικών όπως τόν έθεωρούσε. 'Η γυναίκα από τότε θα ήτο ή Ιέρεια της εστίας, ή φύλαξ τού Ιερού πυρός, ίση με τόν σύζυγον, δυνάμενη μαζί του να επικαλήται τās ψυχάς των προγόνων.

Η μεγαλοφυία και ή καλωσύνη τού Ραμὰ κατέστησαν αυτόν κύριον των Ινδιών και πνευματικόν άρχοντα της γής. Όλοι οι βασιλείς τού προσέφεραν την υπερίσταν έξουσίαν. Εκείνος όμως έλάτρησε προθευίαν για να σ' έρθη.

ANT. ΠΙΣΣΑΝΟΣ

Τά δράματα της ζωής

Μέσα στα κύματα

Ο ΤΥΦΛΟΣ καπετάνιος, καθισμένος στην πολυθρόνα του πλαί στο τζάκι, ένιωσε την γυναίκα του που μπήκε μέσα στο δωμάτιο.

— Πώς είναι ή 'Εντιθ; την ρώτησε με αγωνία.

— Καλύτερα! πρόφερε εκείνη με κάποιο δισταγμό, που δεν διέφυγε, φυσικά, από τó έξηρημένο αυτί τού τυφλού πατέρα.

— Θ' ανέβω άπάνω να την δω, έκαμε σε λίγο εκείνος.

— Όχι, όχι! Δέν πρέπει να την άνησυχήσης! 'Ο γιαιτρός συνέστησε πρό παντός άνάπαυση! Πάς άργότερα!

Κι' έσπευσε να βγή από τó δωμάτιο για να θέση τέρμα στην επικίνδυνη αυτή συζήτηση.

Ο καπετάνιος χώθηκε στην πολυθρόνα του, άναψε την πίπα του και άρχισε να καπνίζει. Σε λίγο άποκοιμήθηκε με την πίπα στó στόμα.

Δέν πέρασε όμως πολλή ώρα και ξύπνησε άπότομα σάν να τόν είχαν φωνάξει. Τού φάνηκε σάν ν' άκουσε μία άγρια κραυγή. 'Ανήσυχος άκούμπησε την πίπα του στó χέρι της πολυθρόνας, μισοσηκώθηκε και έτέντωσε τ' αυτί του. Δέν άκουσε στην άρχή παρά τά κύματα και τόν άέρα που συνέχιζαν τó βουτό τους.

Μά σε λίγο μία παιδική φωνή άντήχησε. Ψηλαφιστά ο καπετάνιος προχώρησε προς την πόρτα και φώναξε τη γυναίκα του: «Τζέννυ!...».

— Έρχομαι άμέσως! τού άποκρίθηκε εκείνη ψηλά από τó κεφαλόσκαλο.

— Άκουσα φωνές... φωνές παιδιού....

— Θα όνειρευτήκες.... είπε ή γυναίκα του.

— Μ' άφού άκουσα, σου λέω, έπέμεινε εκείνος και κάνοντας λίγα βήματα διαπλάτωσε την πόρτα της εισόδου.

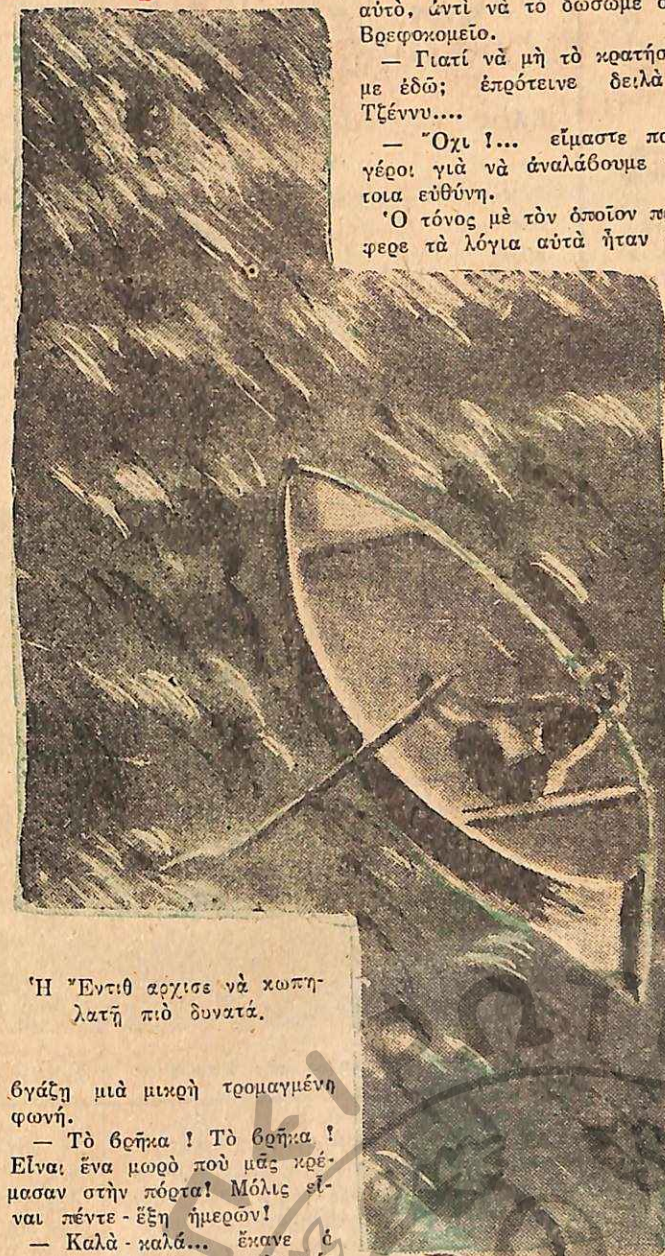
— Άκουσα, είπε σε λίγο. Δέν σοφ φαίνεται πως κάποιο μωρό κλαίει;...

— Έχεις δίκιο, συμφώνησε ή Τζέννυ. Είναι άπ' έξω...

— Ρίξε στίς πλάτες σου ένα παλτό και έλα να δούμε.... είπε ο καπετάνιος.

Έβείνη κατέβηκε γρήγορα τη σκάλα και έφτασε τόν άνδρα της.

Ο καπετάνιος, που προχωρούσε ψηλαφητά, την άκουσε να πλησιάζη, ν' άπομακρύνεται, ύστερα να στέκεται και να

Η 'Εντιθ άρχισε να κωπή λατ ή πιδ δυνατά.

βγάξη μία μικρή τρομαγμένη φωνή.

— Τό βρέκη! Τό βρέκη! Είναι ένα μωρό που μάς κρέμασαν στην πόρτα! Μόλις είναι πέντε-έξη ήμερών!

— Καλά-καλά... έκανε ο καπετάνιος τονίζοντας την κάθε συλλαβή. 'Ανέβα, άγάπη μου... πήγαινε γρήγορα άπάνω... μη σε χρειάζεται ή 'Εντιθ.

Και έπέστρεψε στην πολυθρόνα του.

Την άλλη μέρα ή Τζέννυ έφθασε λίγο άργά στην τραπέζα, όπου ο άνδρας της την περίμενε για τó πρόγευμα.

— Η 'Εντιθ δέν θα κατέβη; την ρώτησε εκείνος. Καλύτερα. Άσε την να μείνη στó κρεβάτι, άφού είναι αδύνατη... Έέρεις γι' αυτό τó μωρό σκέφτηκα τι θα γίνει...

— Έτσι;... Και τά χέρια της Τζέννυ άρχισαν να τρέμουν.

— Άν δέ τó ζήτηση κανείς,

έξηκολούθησε ο καπετάνιος, θα τó έμπιστευθούμε στην χήρα Σκάρου. Θα δεχθί άσφαλώς να τó αναλάβη άμα της πούμε ότι θα της κόψουμε ένα καλό μηνιάτικο. Είναι προτιμότερο αυτό, άντι να τó δώσουμε στó Βρεφοκομείο.

— Γιατί να μη τó κρατήσουμε εδώ; έπρότεινε δειλά ή Τζέννυ....

— Όχι!... είμαστε πολύ γέροι για να αναλάβουμε τέτοια εύθύνη.

Ο τόνος με τόν όποιον πρόφερε τά λόγια αυτά ήταν τέ-

Και ή ζωή ξαναπήρε μέσα στó σπίτι τόν παλιό μονότονον ρυθμό της. Μελαγχολική και όπομονητική ή 'Εντιθ είχε περιόρισει την ζωή της μέσ' στá στενά όρια της βιλλίτσας τους. 'Η μητέρα της όμως ήταν δυστυχής βλέποντας την κόρη της να φθείρεται μέσα στó άχαρο εκείνο περιβάλλον. 'Ο καπετάνιος δέν φαινόταν να βασανίζεται από καμιά σκέψη.

Όσο για τó μωρό δέν ξαναμίλησαν ποτέ πιά γι' αυτό.

Άλλως τε σε λίγον καιρό πέθανε. Κι' έτσι, έλειψε ή κρυφή αυτή άπασχόλησις. 'Η 'Εντιθ τόκλαψε κάμποσο καιρό και ξανακλείστηκε πότερο στή μοναξιά της. 'Η μόνη της διασκέδασις ήταν τώρα οι μακρυοί έρημικοι περίπατοι που έκανε κάθε άπόγευμα με την συντροφιά τού πατέρα της.

Κάποια μέρα, όμως, όλα έλλαξαν.

Ένα γέλιο νεανικό πλημψήρισε τó σκυθρωπό σπίτι: 'Ο γέρο-καπετάνιος πετούσε από την χαρά του που φιλοξενούσε τόν γιό ένός παλιού του φίλου, τόν Τζώρτζ Μέρικ. Άλλά και οι δυό γυναίκες τó ίδιο.

Η κομψή βιλλίτσα μεταμορφωνόταν από μέρα σε μέρα. Γέμισε φώς, χαρά. Και στá μάγουλα της 'Εντιθ ξαναάρχισαν ν' άνθίζουν τά ρόδα. Μόνο που αυτό δέν μπορούσαν να τó δούν τά σθυσμένα μάτια τού καπετάνιου.

Χρειάσθηκαν να περάσουν τρεις ολόκληρες βδομάδες για να τó μάθη.

Ήταν μία μέρα που ο φιλοξενούμενος τους έλειπε. 'Ο παλιός ναυτικός, καθισμένος δίπλα στó άνοιχτό παράθυρο, άκουγε τά πουλιά να καλείδουν καντίζοντας την πίπα του, ενώ πλάι του ή Τζέννυ έπλεκε κάτι της 'Εντιθ.

— Καπετάνιε, μουρούσε σε μία στιγμή ή Τζέννυ, ο Τζώρτζ έχει να σου μιλήση τώρα τ' άπόγευμα.

— Έ... και τί τó παράξενο;

— Μά δέν... τó καταλαβαίνεις; Θα σου ζητήσει την 'Εντιθ.

— Πώς; Και στó πρόσωπο τού καπετάνιου ζωγραφίστηκε ή μεγαλύτερη άπορία.

— Μου' μίλησε τώρα τó πρωί και τού είπα ν' άποταθή σ' έμένα.

— Και ή 'Εντιθ; Τό ξέρει αυτό;

— Ναι. Της τόπε ο ίδιος χθες τó βράδυ και τού άποκρίθηκε καταφανικά. 'Εγώ τó περίμενα. Ήταν όλοφάνερο ότι άρεσαν ο ένας στόν άλλον.

— Κι' έσύ δέν είπες τί-

ποτα : Δεν προσπάθησες να το εμποδίσεις;

— Να το εμποδίσω; Γιατί; Δεν καταλαβαίνω... Έκανε ή γυναίκα του έκπληκτη. Τι έννοια;

— Έχεις κακή μνήμη, αγαπητή μου. Για θυμήσου, εδώ και τρία χρόνια... Τό βρεθείτο... Τού είπες την ιστορία που είπες και μένα, ή τού είπες την αλήθεια; Η γυναίκα του τότε κυριολεκτικώς χαμένα.

— Δεν σου είπα ποτέ τίποτα, συνέχισε ο καπετάνιος, γιατί δεν το είχα θεωρήσει απαραίτητο. Για να απαλλάξω την Εντιθ από την ταπεινώση μιας εξομολόγησης, αλλά και για να αποφύγω κι εγώ τη δοκιμασία, σάς άφησα να πιστεύετε πως δεν καταλάβαινα τίποτα.... Μα ώρα το πράγμα διαφέρει.

— Όλα αυτά πιά ανήκουν στο παρελθόν, παρατήρησε δειλά η γυναίκα του.

— Ναί... έτσι πίστευα κι' εγώ. Δεν περίμενα πως θα 'ρχόταν στιγμή που θα αναγκάζομαι να όμολογήσω το σφάλμα της κόρης μου σ' έναν τρίτο....

— Όχι, απάντησε, δεν πρέπει, δεν επιτρέπεται να το μάθω ο Τζώρτζ. Άρκετά όσο πόνεσε η 'Εντιθ. Άς την απαλλάξουμε από μια νέα δοκιμασία. Στο κάτω κάτω ίσως να φταίγαμε κι' έμεις. Την αφήσαμε να ζήσει μόνη της στην πρωτεύουσα... Έφταξε... Επλήρωσε... Μα τώρα αγαπή, αγαπή πραγματικά.

Κάτι πήγε ν' απαντήσει ο καπετάνιος, αλλά την ίδια ώρα ακούστηκε θόρυβος στο χώλλ και σε λίγο φάνηκε ο Τζώρτζ Μέρικ γελαστός και εύθυμος.

— Καπετάνιε, φώναξε και η φωνή του έτρεψε λίγο, σάς είπε η γυναίκα σας πως θέλω να σάς μιλήσω;

— Κάθισε, Τζώρτζ, αποκρίθηκε ο καπετάνιος με ήρεμη φωνή. Τζέννυ, θέλεις να μ'ας άφησες μόνους;

— Η γυναίκα του σηκώθηκε και βγήκε για να πάει να βρει την κόρη της που την περίμενε αγωνιώδως.

Ένα τέταρτο αργότερα, οι δυο γυναίκες με διακρύβοντα μάτια είδαν τον νέο να έγκυαταλείται τρέχοντας, σαν να τόν κυνηγούσαν, την μικρή διλλίτσα τους.

— Έφυγε!... Έφυγε, χωρίς να μου πη τίποτα!... Έκανε η 'Εντιθ και άρχισε να κλαίει με λυγρούς τώρα.

— Η μητέρα της την άγκάλιασε.

— Σώπα, μορδό μου, μην κλαίεις...

— Ναί, μαμά... Πρέπει να χαίρωμαι. Θα τον αγαπούσα λιγώτερο αν φερνόταν άλλοιως.

Σηκώθηκε και διευθύνθηκε στο δωμάτιό της.

Όλη την ημέρα έμεινε κλεισμένη και μόνο το άπνευμα εμφανίστηκε χλωμή, με χαρακτηριστικά κομμένα και πήγε να βρει τον πατέρα της.

— Καλησπέρα μπαμπά... ψιθύρισε και έσκυψε να τον άγκάλιαση. Σ' εύχαιστώ, σ' εύχαιστώ για όλα μπαμπά μου...

— Μη στενοχωριέσαι... Δεν θ' αλλάξω τίποτα ανάμεσά μας... Έπρεπε ίσως να γίνω έσθ. Θάταν άτιμο αν φερνόμουν άλλοιως....

Σε λίγο το βράδυ άπλωσε τις μαυρές πτερόνες παντού στην πλάση.

— 'Εντιθ περίμενε να σκοτεινάση καλά κι' ύστερα βγήκε αθρόυα έξω.

— Ήταν μια περίφημη καλοκαιρινή νύχτα. Βυθίζοντας σιγά-σιγά για να μην ακουστή, ή 'Εντιθ άνοιξε την σιδερένια

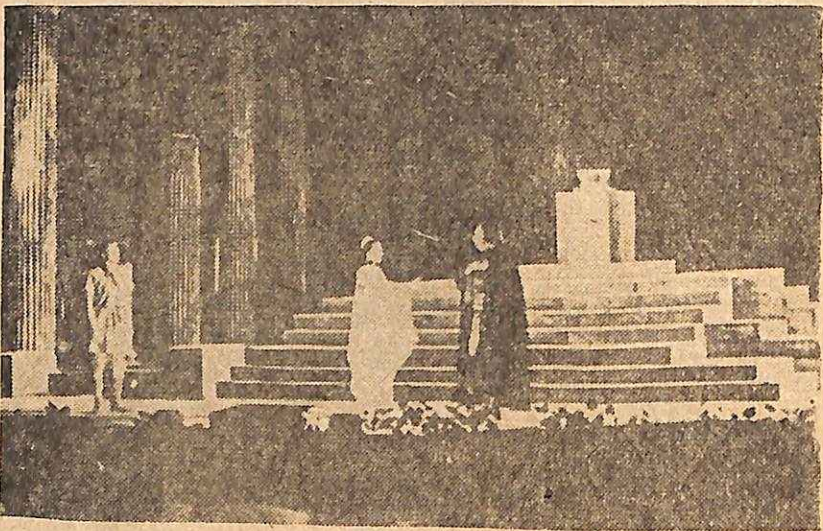
Κλασσικό θέατρο

στη Βαρσοβία

Παρά τον πόλεμον, ή ζωή άκολουθεί τον δρόμο της. Και ή καλλιτεχνία δεν χάνει τα δικαιώματά της.

Έτσι, πλάι στην κατεστραμμένη από τον πόλεμο Βαρσοβία, οι ναοί της κλασσικής έποχής, οι όφιοειδείς δρόμοι και οι γραφικές λίμνες, δίνουν μια αλώνια ρομαντική νότα στην πόλη, και ξαναζωντανεύουν το παρελθόν.

Κοντά στο περίφημο άνάκτορο Λατσιένκι, που έλαβε την σημερινή του

Το άρχαίο θέατρο της Βαρσοβίας στο πάρκο του άνακτορου Λατσιένκι.

πόρτα κι' έβγήκε. Μια σκιά που πλανιόταν έξω απ' το σπίτι, ξεκόλλησε άξαφνα απ' το σκοτάδι και άρχισε να βαδίζει ξοπίσω της. Η 'Εντιθ έφτασε σε λίγο στην άκτ, έλυσε μια βάρκα που ήταν στο λιμάνι και πήδησε μέσα.

Ο άνδρας που την παρακολουθούσε πέταξε τα παπούτσια του και μπήκε στο νερό.

Η νέα τον είδε και τού φώναξε, καθώς άπομακρυνόταν από την παραλία:

— Όχι Τζώρτζ! Άφ'σέ με! Φύγε!

Ο νέος δεν της άποκρίθηκε. Είχε μνη δολόκληρος μέσα στο νερό και προχωρούσε με γρήγορες άπλωτες παρακολούθοντας την βάρκα. Η 'Εντιθ άρχισε να κοπληατή πιδ γρήγορα. Σιγά-σιγά ή άπόσταση ανάμεσα στους δυο νέους μεγάλωνε και σε λίγο ή 'Εντιθ δεν άκουγε πιά τίποτα.

Η άπέραντη σιγή τού πελάγους την τριγύριζε τώρα. Στάθηκε και άφουγκράσθηκε. Τίποτα. Χωρίς να θέλη άνατριχιάσει. Υστερα της φάνηκε πως άκουσε — από βαθιά — τον κολυμβητή να έξακολουθών τον άγώνα του για να την φθάση.

— Γύρισε πίσω! Γύρισε πίσω!... τού φώναξε.

μορφή επί της βασιλείας τού Αύγουστου, τού ισχυρού βασιλέως της Σαξωνίας και Πολωνίας, άπλώνεται ένα άπέραντο πάρκο. Καί στην όχθη μιας τεχνητής λίμνης ύψώνεται ένα παράξενο παλιό θέατρο, άρχαίου ρυθμού, που άνηγέρθη πριν από ένατόν πενήντα χρόνια.

Τό θέατρο αυτό, έπειτα από άφάνεια δεκάδων έτών, ήταν πεπωμένο να ξαναζήσει κατά τό πολεμικόν αυτό έτος 1940. Βερολινέζοι καλλιτέχνες διδάσκουν τώρα εκεί την «Ίφιγένεια» τού Γκαίτε.

Οι κλασσικοί σίχοι τού Γκαίτε άντιλαλούν εις τα καλλιτεχνικά έρείπια, τα όποια ένας παιγνιδάρικος αιδών ύψωσε πλησίον τών λιμνών. Τό άμφιθέατρον γεμίζει κάθε βράδυ με κόσμο. Αί παραστάσεις εις τό πάρκον Λατσιένκι διήρκεσαν όλο τό καλοκαίρι.

— Είναι άργά πιά!... της άπάντησε ή φωνή τού Τζώρτζ.

Προσάθηκε να διακρίνη μέσ' στο σκοτάδι. Με πολύ κόπο κατόρθωσε να ξεκαθαρίση μια σκιά που άγωνιζόταν με τόν ύδατινο όγκο. Ήταν φανερό ότι ο άνθρώπος αυτός κινδύνευε.

Άρπαξε τα κουτιά και όδήγησε τη βάρκα πρds τό μέρος τού κολυμβητή.

— Τζώρτζ, Τζώρτζ, που είσαι;

Καμμία άπάντηση. Κοπληλάτησε πιδ δυνατό τώρα και σε λίγο έφτασε πλάι σ' ένα κατάμαυρο όγκο που με κόπο άγωνιζόταν να σταθή στην έπιφάνεια.

Λίγα λεπτά ακόμα και θάταν άργά. Δεν θα υπήρχε τίποτα για να άρπάξη και να τραβήξη στην έπιφάνεια.

— Άγαπημένη μου, της έλεγε λίγο αργότερα ο Τζώρτζ κρατώντας την τρυφερά στην άγκαλιά του. Ήθελες να πεθάνης;...Μα γιατί;... Νόμισες λοιπόν πως δεν θα ξαναγυρνούσα; Νόμισες πως αν πεθάνεις εσύ θα ζούσα εγώ; Όχι! Ένωμένος με σένα θάμει στη ζωή, ένωμένος και στο θάνατο!

Η 'Εντιθ τού κλεισε τό στόμα με ένα φιλί.

— Γύρισε πίσω! Γύρισε πίσω!... τού φώναξε.

Ένα μυθιστόρημα γεμάτο πόνο

Ια προηγούμενα

Ο Δανιήλ ντ' Ωτφόρ, νέος άπο αριστοκρατική οικογένεια, γνωρίζε την Κλοτίλδη, ένα κορίτσι άγνωστης καταγωγής, που άνατράφηκε μέσα στην οικογένεια τών χωρικών Άγρελότων. Την αγαπά και θέλει να την παντρευτή. Ο συμβολαιογράφος Σαβαρό, κηδεμών της νέας και φίλος τού Δανιήλ, προσπαθεί να τόν άποτρέψη, αλλά δεν τό κατορθώνει. Ο συμβολαιογράφος, που ξέρει τό μυστικό της καταγωγής της Κλοτίλδης, αλλά που δεσμεύεται να τό άποκαλύψη στον φίλο του, είδοποιεί έγκρίτως τον πατέρα τού Δανιήλ, τόν εισαγγελέα Ζάν Ζοζέφ ντ' Ωτφόρ, ό όποιος ηλώνει άυστηρά στον γιό του ότι δεν θα τό δώση ποτέ τη συγκατάθεσή του. Και ο συμβολαιογράφος — πιμένει να άποδοκιμάξη τόν έρωτα τού φίλου του. Ο Δανιήλ όμως είνε άπομαρτισμένος όπωσδήποτε να παντρευτή την Κλοτίλδη και ο γάμος γίνεται. Περνούν τα χρόνια. Το ζεύγος τώρα ζή εύτυχισμένο με την κόρη του Γιολάνδα. Ο Ζάν Ζοζέφ ντ' Ωτφόρ έχει άναγνωρίσει τόν γάμο και ύπεραγαπή την έγγονή του την όποία πρόκειται τώρα να παντρεύουν με τόν νέο τών όνείρων της, τόν γιό τού Συνταγματάρχου ντ' Σεβεράκ, Βαλεντίνο. Ένα σύννεφο όμως έρχεται να σκιάση την εύτυχία αυτή και ά αναβάλει τόν γάμο; Ο γραμματέας τού συμβολαιογράφου Σαβαρό, Λαφιστόλ, ένας νέος άσπρος και χωρίς συνείδηση, κλέβει τόν φακέλλο με τα έγγραφα που περιείχε τό μυστικό της καταγωγής της Κλοτίλδης και κινδύει, μ' αυτά την νέα γυναίκα για να παντρευτή αυτός την Γιολάνδα.

Από τα έγγραφα αυτά άποκαλύπτεται ότι ή Κλοτίλδη είναι κόρη ενός δολοφόνου και έμπρηστου, τού Βασιτιανού. Η άτυχής γυναίκα τού σκοταίνεται και πνύναι, και βιάζεται Σαβαρό. Και οι δυο μαζί άποσπάζουν να πειστή ο Λαφιστόλ να δώση πίσω τα άποκαλυπτικά έγγραφα.

Αυτός όμως είναι άμετάπειστος. Άσπρος και σπ'άλως, που ξέπασε με μένος στο συμβολαιογραφείο τού Σαβαρό.

10ον

ΥΠΕ ή κακοκεφαλία, ούτε ή άνάγκη τών όδήγησε εκεί, αλλά ή σκέψη.

— Άθελε να δώση στη ζωή του έμφάνι-

ση ζωής κανονικής, έργατικής και ν' άποκτήση έτσι την έκτίμηση μερικών παραμυθούσας κάποια εύκαιρία για να κινή την μπάτσο του....

Έτσι έγινε ταμίας τού κ. Σαβαρό που είχε την διαχείριση άρκετά μεγάλων κεφαλαίων.

Έχοντας στην διάθεσή του τό χρηματοκιβώτιο που έστω και για λίγες ώρες περιέκλειε περιουσίες δολόκληρες, ο Λαφιστόλ θα μπορούσε κάποιο βράδυ να πάρη τό τραίνο τών Βρυξελλών, τό τραίνο που παίρνουν συνήθως όλοι οι καταχρασταί, χρεωκόποι και έγκληματίαι, για να δραπετεύσουν συντομώτερα και άσφαλότερα στο έξωτερικό.

Αυτό τό σκέφθηκε από την πρώτη ήμέρα.

Ήταν τόσο εύκολο!

Μα αυτός ήθελε κάτι καλύτερο και περιμένε.

Μολοντί εξέτελει, θάλεγε κανείς, τα καθήκοντά του στο γραφείο τού Σαβαρό, δεν άφηνε έν τούτοις την άκόλαστη ζωή του.

Πολυτέλεια και σπατάλη. Αυτός ήταν ό σκοπός της ζωής του και για να τόν έπιτύχη, μόνο τό χαροπαίγνιο μπορούσε να τόν βοηθήση.

Έπειτα από δολόκληρο ξενύχτι την άλλη μέρα παρουσιάζονταν στις έννις στο γραφείο ξεθεωμένος από την κούραση, αλλά με τό μυαλό διανέες.

Ο Σαβαρό άγνούσε την διπλή ζωή τού υπαλλήλου τού. Όπως ζούσε άποτραβηγμένος από την κοινωνική ζωή, έκτός από λίγους ολιγογενειακούς φίλους που δέχονταν στο σπίτι του, άπέμεινε τα κέντρα τών δικαιοδίκσεων και τούς κοσμικούς κύκλους και λόγω ιδιοσυγκρασίας, αλλά κυρίως εξ αίτίας της άναπηρίας του, και φυσικά δεν μπορούσε να ξέρη τη διαγωγή τού υπαλλήλου τού, τού όποιου, άλλως τε, τα λογιστικά βιβλία ήταν πάντοτε έν τάξει.

Ο Λαφιστόλ είχε την ύπομονή τών σαρκοκόρων θηρίων. Έντάρσε χρόνια παραφυλακτώντας τη λεία του.

Τό ιδιαίτερό του γραφείο συγκοινωνούσε με τό γραφείο τού Σαβαρό.

Ο Λαφιστόλ έμπαινε πολλές φορές την ήμέρα στο γραφείο τού προϊσταμένου του και κάποτε χωρίς να χτυπήση την πόρτα όταν ήξερε ότι ο Σαβαρό ήταν μόνος.

Στο γραφείο τού προϊσταμένου του υπήρχε ένα ιδιαίτερο χρηματοκιβώτιο, όπου ο συμβολαιογράφος έκλειδωνε όρυσμένους φακέλλους, προσωπικά του χαρτιά και έγγραφα μεγάλης σπουδαιότητας,

ΥΠΟ
ΙΟΥΛΙΟΥ
ΜΑΡΥ

τά όποια δεν ήθελε να έμπιστευθή σε κανέναν.

Από τις προφυλάξεις με τις όποιες ο καμπούρης έκλειδωνε τό χρηματοκιβώτιο αυτό, όπου δεν υπήρχαν λεπτά, ο Λαφιστόλ έκρινε ότι τα έγγραφα αυτά ήταν με-

γάλης άξίας.

Όταν έμπαινε και τό χρηματοκιβώτιο ήταν άνοιχτό, έρχινε πάντα μέσα μια ματιά.

«Τί νάναι, άρά γε, αυτά τα χαρτιά;» ψιθύριζε.

Έτσι, έτυχε να δη μια μέρα, που ήταν άνοιχτό τό συρτάρι που τόν έκρυβε, και τόν φάκελλο τού Βασιτιανού μαζί με άλλους φακέλλους.

«Αυτό! εδώ, είπε μέσα του, πρέπει να έχουν περισσότερο ενδιαφέρον από τους άλλους, αφού τούς έχει σε έξαιρετικό συρτάρι».

Και σιγά-σιγά τού ήθε ή ιδέα να τούς αφαιρέση, να τούς διαβάση και να έπωφεληθή, αν ήτο δυνατόν, από τα μυστικά που έκρυβαν.

Η ιδέα αυτή ριζώθηκε στο μυαλό του και άρχισε να λογαριάζει με ποιο τρόπο θα μπορούσε να έκτελέση τό σχέδιό του. Τό πράγμα ήταν άρκετά δύσκολο σχεδόν άκατόρθωτο.

Έκτός τού ότι ο Σαβαρό δεν άποχωριζόταν ποτέ από τα κλειδιά του, κανένας άλλος έκτός από αυτόν δεν ήξερε τό μυστικό συνδυασμό της κλειδαμιάς.

«Μου χρειάζονται τα κλειδιά και ο συνδυασμός!» σκέφθηκε.

Ένα βράδυ ο Σαβαρό είχε λησμονήσει τα κλειδιά στο γραφείο του κι' έλειψε ώρες δολόκληρες.

Ο Λαφιστόλ έκλεισε τις πόρτες για να μην τόν ένοχλήση κανείς και βάθηκε ν' άνοίξη την κάσπα.

Προσάθηκε ώρες δολόκληρες και κάθε τόσο πήγαινε και κολλούσε τ' ατί του στην πόρτα τού σπουδαστηρίου.

Τού κάκου. Η κλειδαμιά κρατούσε καλά τό μυστικό τού συνδυασμού.

Όμως, πελιδνός, με τό μέτωπό του καθυδρω και τα μάτια του έξω από τις κόγχες, ο Λαφιστόλ άδικα έπεχείρησε να συνεχίση. Τό χρηματοκιβώτιο άνηφο, άσυγκίνητο έμεινε πάντα κατάκλειστο.

Ο Λαφιστόλ όμολόγησε την ήτταν του.

Έβαλε την δέση των κλειδών στη θέση της και πήγε ξανά στο γραφείο του άνοιγνοντας αθρόυα τις πόρτες.

Έπειτα από λίγα λεπτά ο Σαβαρό ξαναγύρισε. Είχε τύχη.

Ο Λαφιστόλ ήταν τόσο καταβεβλημέ-

νος που έκανε εντύπωση στον συμβολαιογράφο.

— Είστε άρρωστος;

— "Οχι... αυτός ο άνοιξιάντικος παλκοκαίρος μ' έννευρίζει....

— Κι' έμένα τὸ ίδιο.

— Ο Σαβαρόδ δεν ύποψιάστηκε τὸ παραιμωρό.

Πέρασαν αρκετὲς ἡμέρες....

Ένα απόγευμα κατὰ τὲς τρεῖς, ὁ Λαφιστόλ μπήκε στὸ γραφεῖο τοῦ Σαβαρόδ. Τὸ απόγευμα ἐκεῖνο ἔκανε μιὰ ζέστη βαρεῖα καὶ ἀποπνικτική. Ἀπὸ τ' άνοιχτὰ παράθυρα τῆς ὁδοῦ Ἀγίου Γεωργίου δὲν ἔμπαινε οὔτε μιὰ πνοὴ ανέμου.

— Ο δρόμος στὸ σημεῖο ἐκεῖνο εἶναι πολὺ ἀνηφορικὸς καὶ τ' ἀμάξια, σπάνια ἄλλως τε τὴν ὥρα ἐκείνη, προχωροῦσαν ἀργά, σχεδὸν ἀθόρυβα. Δὲς καὶ ὁλόκληρη ἡ περιοχὴ κουρόταν καρφωμένη κάτω ἀπὸ τὴν ἀνυπόφορη ζέστη.

— Ο Λαφιστόλ μπαίνοντας ἔκανε νὰ μιλήσει, ἀλλὰ σταμάτησε καὶ δὲν εἶπε λέξη.

— Ο Σαβαρόδ, κοιταζόμενος, εἶχε ἀποκοιμηθῇ ξαπλωμένος σὲ μιὰ μαύρη πέτινη σαΐς-λόγκ, σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ γραφείου του.

Καὶ κοντὰ στὴν πόρτα ποὺ συγκοινωνοῦσε μὲ τὸ γραφεῖο τοῦ Λαφιστόλ, τὸ χρηματοκιβώτιο ἦταν ὁρθάνοιχτο καὶ οἱ οικιακοὶ ἀποθηκεῖοι φάκελλοι, σὲ ἀπόσταση μισοῦ μέτρου ἀπὸ τὸν ταμῖα.

— Ο νέος θαμβώθηκε. Στὰ μάτια του ἔλαμψε μιὰ ἀστραπή ἐλπίδας καὶ θριάμβου.

— Ἀπὸ τὴ μεριὰ ἐκεῖνὴ ἡ σαΐς-λόγκ ἦταν σχεδὸν ἀθέατη. Ο Σαβαρόδ δὲν θὰ μπορούσε τίποτε νὰ ἰδῇ.

— Νὰ κοιμόταν ἕνα λεπτὸ μονάχα, αὐτὸ ἔφθανε.

Κοιμόταν, ὅμως, ἡ λαγοκοιμώμενη. Καὶ ὁ ταμῖας ποὺ εἶχε κάνει δυὸ βήματα στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ γραφείου, ὥπισθοχώρησε ἀθόρυβα στὶς μύτες τῶν παπουτσιῶν του.

— Ἐβῆξε ἕνα-δυὸ φορὲς.

— Ο Σαβαρόδ δὲν σάλεψε.

Τότε ὁ Λαφιστόλ συγκρατώντας τὴν ἀναπνοή του ἄπλωσε τὸ χέρι.

Στὴν κρίσιμη αὐτὴ στιγμή, ποὺ καρτεροῦσε χρόνια καὶ χρόνια, τὸ χέρι του δὲν ἔτρεψε.

Τραβῆξε ἀπὸ τὸ συρτάρι ἕνα χοντρὸ καὶ μαρμαριδὸ φάκελλο, κίτρινου χρώματος σφραγισμένον μὲ κόκκινες σφραγίδες καὶ μὲ τὸ μονόγραμμα τοῦ Γεωργίου Σαβαρόδ.

— Ἀλλὰ ὅταν σὲ λίγο ὁ συμβολαιογράφος θὰ ξανάκλεινε τὴν κάσσα ἀσφαλῶς θὰ παρατηροῦσε τὴν ἐξαφάνιση τοῦ φάκελλου ποὺ ἦταν ἐπάνω-ἐπάνω καὶ ποὺ εἶχε τὴν ἐπιγραφή: Φάκελλος Βαστιανόυ.

Τότε ὁ Λαφιστόλ, μὲ ψυχραιμία, γιὰ τὴν ὁποῖαν ἀπέτρεξε κ' αὐτὸς ὁ ἱδιος, ξαναγύρισε στὸ γραφεῖο του, πέταξε τὸ φάκελλο κάτω ἀπὸ τὰ χαρτιά του, πήρε ἕνα σάκελλο τοῦ ἰδίου χρώματος καὶ τοῦ ἰδίου σχήματος, τὸν νέμισε μὲ ἄγραφα χαρτιά, ἄναψε τὸ κόκκινο βουλοκέρι, ἔβαλε τὴν σφραγίδα τοῦ Σαβαρόδ ποὺ ἦταν στὸ γραφεῖο του καὶ ξανακλείσας τὸ χρηματοκιβώτιο....

Ξαπνὰ κατὰ πρὸς τὸν ἑστῆσε κατὰ τὰ βήματά του. Αὐτὸ τὸν τράβαξε. Ἐστῆσε καὶ πέταξε τὸ φάκελλο στὸ συρτάρι....

Τὸ ἔργλημα εἶχε συντελεσθῇ....

Μὰ τί νὰ ἔλκεψε ἀρὰ γε;

Νὰ ἦταν ἡ ἀρχὴ τῆς τύχης του... ἡ τίποτε ἀσέμαντα πράγματα;...

— Ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχεν καιρὸς γιὰ χάσιμο. Ο Λαφιστόλ βιάζονταν νὰ ἰδῇ τὴν κάσσα κλεισμένη....

— Προχωρεῖ μὲ θράσος καὶ βήχει πλὺ δυνατά.

— Ο Σαβαρόδ ξυπνᾷ καὶ χαμογελᾷ....

— Καλὰ κοιμόμουν... εἶπε.

— Κοιμάσθε μιὰ ὥρα τώρα, ἀγαπητέ μου προϊστάμενε... εἶπε ὁ Λαφιστόλ μὲ φωνὴ ἀβεβαία.

— Ο συμβολαιογράφος τεντώνεται κ' ἔξακολουθεῖ νὰ χαμογελᾷ....

— Τόσο τὸ καλύτερο. Εἶχα λιγάνι ποινέφαλο καὶ μοῦ πέρασε.

Σηκώθηκε πῆγε στὸ χρηματοκιβώτιο ἔβαλε τὰ κλειδιά στὴν τσέπη του καὶ κάθισε στὸ γραφεῖο του.

Δὲν εἶχε ἰδῇ τίποτα.

— Ο Λαφιστόλ ἀνέπνευσε βαθεῖα, ἐνῶ τὰ μάγουλά του ἦταν κατακόκκινα.

— Ἐπειτα ἀπὸ λίγα λεπτά, ἐκρυψε τὸν φάκελλο τοῦ Βαστιανόυ, περιμένοντας νὰ τὸν ἀπαγγεῖ χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῇ κανεὶς, πράγμα ἄλλως τε πολὺ εὐκόλο.

Θὰ μπορούσε νὰ προσποιηθῇ ὅτι ἔχει κάποια ἐπιγούσα δουλειὰ καὶ νὰ φύγῃ προτοῦ σχολάσουν οἱ ἄλλοι ὑπάλληλοι. Καὶ πραγματικὰ στὰς ἔξι ἔφυγε μὲ τὸ πρόσχημα αὐτὸ ἀπὸ τὸ γραφεῖο ἔχοντας κάτω ἀπὸ τὸ σακκάκι του τὰ πολυτίμα ἔγγραφα.

Δὲν σκέφθηκε νὰν νὰ δευπνήσῃ.

— Πῆρε ἕνα ἀμάξι ἀπὸ τὴν ὁδὸ Σαντωντὲν κ' ἔτρεξε στὴν ὁδὸ Τουρνόν.

— Τί νὰ εἶχε κλέψῃ ἀρὰ γε; Αὐτὸ συλλογιζόταν μὲ ἀγωνία.

— Ἄν εἶναι χαρτιά ἄχρηστα, ψεύθ-ρισε, τί ἀτυχία!

— Ὅταν ἔφθασε στὸ κομψὸ διαμέρισμά του, κλειδίστηκε γιὰ νὰ μὴν τὸν ἐνοχλήσῃ κανεὶς, ἔσπασε τὶς σφραγίδες τοῦ φάκελλου καὶ σκόρπισε τὰ χαρτιά μπροστά του καὶ θυβίστηκε στὸ διάβασμα.

— Μετὰ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας ἔφυγε ἀπὸ τὴ χεῖλὴν του μιὰ κραυγὴ θριάμβου....

— Τὰ φλογισμένα μάτια του μαρτυροῦσαν τὴ μοχθηρὴ χαρὰ του....

— Καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνει τοῦ ξέφταναν διαρκῶς ἐπιφωνήματα:

— Διάβολε! Οἱ Ντ' Ὀφόρ!... Λαμπρὴ οἰκογένεια!... Δικαστικοὶ περιωπῆς! Τὸν ἔβλεπε ἐκ φήμης!... Εἶναι θαυμάσιοι!... Καὶ πελάτες τοῦ γραφείου μου!... Εἶναι ὁ γερο-Ζὰν Ζοζέφ, ἕνα στραβοβόυλο... ποὺ δὲν βρέθηκε κανένας νὰ τὸν δάμῃ στὴ θέση του!... Ἐνοια σου ὅμως καὶ θὰ τὸν διορθώσω ἐγώ.... Βαστιανέ!... Ἀπὸ τὴν οἰκογένεια τῶν ντ' Ὀφόρ ἔλειπε μιὰ φιοῦρα τῶν κατέρων!... Ἦθελα νάβλεπα τὴ φάτσα τοῦ γερο-Ζὰν Ζοζέφ ὅταν θὰ μάθῃ τὰ καθήκοντα....

— Καὶ διάβαζε καὶ ξαναδιάβαζε τὰ ἔγγραφα....

— Καὶ μόνο κατὰ τὰ μεσάνυχτα βγήκε ἔξω γιὰτὶ πεινούσε πλὺ.

— Πῆγε νὰ κοιταξοῖς οικονομικά σὲ μιὰ μυραρία τοῦ Καρτιέ Λατὲν, γιὰτὶ εἶχε μεγάλη γκίνα τελευταίως στὸ χαρτοπαίγνιο. Κ' ὅταν ἴπε τὸν κασὲ του, κάπνισε τὸ τελευταῖο του σιγαρέττο κ' ἐπλήρωσε τὸ λογαριασμὸ, εἶδε ὅτι τοῦ εἶχαν μείνει κατὰ ψηλὰ στὸ πορτοφόλι του, κ' ἕνα εἰκοσάγραφο.

— Ἄφου εἶμαι σήμερα τυχερός, εἶπε, ἔς

πᾶμε νὰ ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὴ λέσχη.

— Ἦταν προληπτικὸς ὅπως ὅλοι οἱ χαρτοπαίκτες. Πῆρε ἕνα ἀμάξι ἀπὸ τὴν ὁδὸ Σουφλιὸ καὶ πῆγε στὸ μουλὺν τῶν Καπουκίνο.

— Μὰ ἡ τύχη τῆς ἡμέρας δὲν ἐξηκολούθησε καὶ τὴν νύχτα.

— Στὶς τέσσερες τὸ πρωῒ, ἀφοῦ τοῦ κάκου προσελάθηκε νὰ ἐκιδάσῃ τὴν τύχην, βγήκε μὲ κατεβασμένα τ' αὐτιά, χρωστώντας ἐπὶ τῷ λόγῳ τῆς τιμῆς του περὶπου δέκα χιλιάδες φράγκα.

— Εἶναι ἀλήθεια πὼς ἕνα χρέος χαρτοπαίκτη δὲν ἐδάρινε καὶ τόσο πολὺ τὴν συνείδησή του ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ δώσῃ καὶ λαβὴ στὴν κακογνωστία τοῦ κόμμου. Αὐτὸ ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς ἀρχές του.

— Κοιμήθηκε ἀρετὰ καλὰ τὸ ὑπόλοιπο τῆς νύχτας, ἔχοντας πεποίθησιν στὸν καλὸ του ἀστέρα.

— Καὶ τὴν ἄλλη μέρα στὶς ἑννὴ ἦταν στὸ γραφεῖο.

— Μπαίνοντας ἔβριξε μιὰ ματιὰ στὸ γραφεῖο τοῦ Σαβαρόδ καὶ τὸν εἶδε ποὺ ἐργαζόταν.

— Ο Σαβαρόδ σήκωσε τὸ κεφάλι καὶ τὸν χαιρέτησε μὲ μιὰ κίνηση.

— Αὐτὸ ἦταν ὅλο.

— Δὲν εἶχε τίποτε ὑποψιασθῇ.

— Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας ὁ Λαφιστόλ ἔκανε τὸ ταμείο του.

— Πολὺ μικρὰ πράγματα... Εἴκοσι χιλιάδες φράγκα μονάχα, κατάθεσις κάποιου ἀρχότου ὁ ὁποῖος εἶχε ἀγοράσει τελευταίως τὴν Κρουσερόλ, ἕνα κτήμα ποὺ ἀνῆκε στὸν Μάξ ντὲ Σεβεράν, κτήμα παθητικὸ, τὸ ὁποῖον ἤθελε νὰ πωλήσῃ ἀπὸ καιρὸ. Ο συμβολαιογράφος κατώρθωσε νὰ τὸ διαθέσῃ σὲ πολὺ καλὴ τιμὴ, διακόσια φράγκα τὸ ἐκτάρειο πάνω ἀπὸ τὴν ἀξία του.

— Ἡ κατάθεσις εἶχε γίνῃ ἀπὸ τὴν προηγούμενη ἡμέρα.

— Αὐτὸ εἶναι δική μου δουλειὰ, εἶπε μέσα του ὁ Λαφιστόλ. Νὰ μὲ πάρῃ ὁ διάβολος ἂν δὲν κερδίσω ἀπὸψε τὸ βράδυ τὶς δέκα χιλιάδες φράγκα μου... Ὅθαι παῖξω μὲ τὰ ρέστα μου... κίτ' ἡ ντοῦμπλ... Ὁ προϊστάμενος δὲν θὰ καταλάβῃ ἀσφαλῶς τίποτα.

— Ἀλλὰ μιὰ σκέψη πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό του:

— «Καλὰ ἂν κερδίσω.... μὰ ἂν χάσω τί γίνεται!».

— Σήκωσε τοὺς ὤμους μὲ τὴν πεποίθησιν τοῦ χαρτοπαίκτη:

— «Δὲν θὰ χάσω, εἶναι βέβαιο...».

— Καὶ ὅμως ἡ σκέψις τῆς χασούρας τὸν βασάνιζε ἐπίμονα:

— «Ἄν χάσω; Φτάνει νάχω σαρανταοχτὸ ὥρες καιρὸ μπροστά μου καὶ νὰ εἶμαι βέβαιος πὼς ὁ Σεβεράν δὲν θὰ ἔρθῃ νὰ ζητήσῃ τὶς εἴκοσι χιλιάδες φράγκα ποὺ τῆς παρελεύσεως τριῶν-τεσσάρων ἡμερῶν».

— Σηκώθηκε, πῆγε στὸ γραφεῖο τοῦ Σαβαρόδ καὶ εῖπεν:

— Εἰδοποιήσατε τὸν κ. ντὲ Σεβεράν, ὅτι ἔγινε ἡ πώλησις τῆς Κρουσερόλ;

— «Οχι. Λάβετε τὴν καλωσύνη νὰ τοῦ γράψετε. Ἐνετε τὴν διεύθυνσή του στὸ σχετικὸ φάκελλο. Κρατήστε τὴν διάθεσή του τὸ ποσόν».

— Πολὺ καλὰ!

— Ξαναγύρισε στὸ γραφεῖο του χαμογελώντας.

— Δὲν ὑπάρχει καμμία βία νὰ εἰδοποιή-

σω τὸν Σεβεράν. Ο δικαιούχος μπορεῖ νὰ περιμένῃ μέχρις ὅτου νὰ κερδίσω τὸ ποσόν ποὺ ἐὰ μοῦ δανείσῃ».

— Καὶ τὸ βράδυ φεύγοντας ἐπέσπασε τὶς εἴκοσι χιλιάδες φράγκα.

— Τὴν ἴδια νύχτα τὰ ἔχασε ὅλα. Ἀλλὰ ἐξώφλησε τὸ χαρτοπαίκτη τοῦ χρέος. Εἶχε κλέψῃ εἴκοσι χιλιάδες φράγκα ἀπὸ τὸ ταμειὸν τοῦ προϊσταμένου του, ἀλλ' ἐφ' ὅσον δὲν ὤφειλε τίποτε στὴ λέσχη ἡ τιμὴ του εἶχε σωθῇ....

— Ἐτοῖς δικαιολογοῦσε τὴν πράξιν του, καθὼς πῆγαινε τὸ πρωῒ στὸ γραφεῖο τοῦ Σαβαρόδ περὶ γιὰ νὰ ξενυχάξῃ γιὰτὶ μόλις εἶχε κοιμηθῇ δυὸ ὥρες.

— Δὲν ἀνησυχοῦσε πολὺ. Εἶχε μπρός του λίγες μέρες γιὰ νὰ βρῇ τὸ ποσόν. Καὶ ἐφ' ὅσον δὲν εἶχε γράψῃ στὸν Σεβεράν ἦταν βέβαιος πὼς ὁ συνταγματάρχης δὲν θὰ ἔρχονταν νὰ τὸ ζητήσῃ.

— Χτυποῦσαν ἑννὴ ὅταν μπῆκε στὸ γραφεῖο του.

— Ο Σαβαρόδ εἶχε βγῇ πρὸ ὀλίγου καὶ τοῦ ἄφησε σημεῖωμα ὅτι θὰ ἔλειπε ὁλόκληρο τὸ πρωῒ.

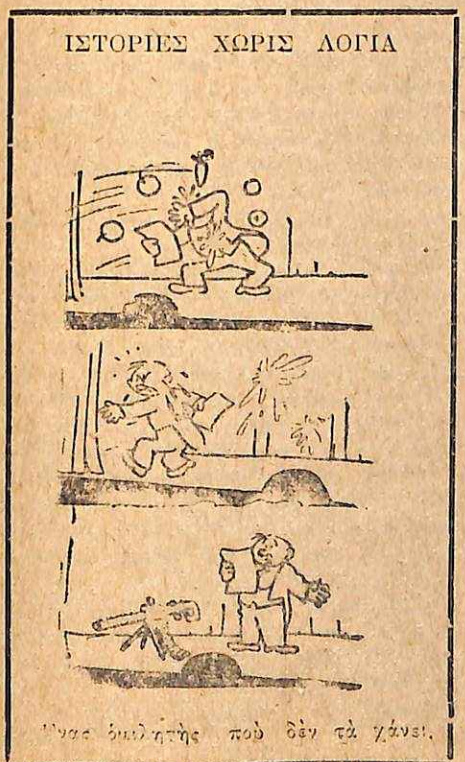
— Ἀλλὰ στὸ γραφεῖο τοῦ Λαφιστόλ κάποιος ἄνθρωπος περιμένε, καθισμένος ἡσυχά-ἡσυχά, ἀκουμπώντας τὰ δυὸ του χέρια στὸ χροῦλι τοῦ χοντροῦ μπαστου-νιῦ του.

— Μολονότι καθόταν μπορούσε κανεὶς νὰ μαντέψῃ ὅτι ἦταν ἕνας ψηλὸς, ἀδύνατος μὰ κοτσονάτος γέρος. Τὸ στριμμένο μουστάκι του ἦταν κάτασπρο. Τὰ μαλλιά του ἦσαν πολὺ ἀραιὰ καὶ πεσμένα πίσω. Τὰ μάτια του γαλανὰ, μικρὰ καὶ πολλὸ ξηρὰ. Καὶ τέλος, ἰδιαίτερο χαρακτηριστικὸν: εἶχε μεγάλη καὶ εὐτραφεὴ μύτη. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν σήκωνε τὸ χέρι του ἀπὸ τὸν μπαστουῖν καὶ χάιδεγε τὴ μύτη του, μὲ μιὰ κίνηση ἀργὴ καὶ συλλογισμένη.

— Σηκώθηκε ὅταν εἶδε τὸν Λαφιστόλ νὰ μπαίνει, χαιρέτησε εὐγενικὰ ἀλλὰ ψυχρὸς καὶ ἀλύγιστος.

— Κατόπιν βιάζοντας τὸ ρολόι του:

— Συγχαρητήρια κύριε... Ὅρα στρα-

τιωτική... Κάποιος μοῦ εἶπε ὅτι εἰσθε ἀκριβέστατος...

— Ο Λαφιστόλ κρέμασε τὸ καπέλλο του στὴν κρεμάστρα, ἔβγαλε τὴν ρεδιγκότα του καὶ φόρεσε ἕνα σακκάκι. Κατόπιν ἔβριξε μιὰ ματιὰ στὸν καθρέφτη ποὺ ἦταν πάνω ἀπὸ τὸ τζάκι, διόρθωσε τὸ φρόντο τῆς γραβάτας του, ἄπλωσε μὲ μιὰ κίνηση τοῦ χεριοῦ του τὴν ἀλληλογραφία ποὺ ἦταν στὸ γραφεῖο του καὶ ἔπειτα γυρίζοντας στὸν ὑψιλόσωμο γέρο τὸν εῖπεν:

— Ο κύριος;...

— Συνταγματάρχης Μάξ ντὲ Σεβεράν....

— Ἄν ἔπεφτε τὸ ταβάνι στὸ κεφάλι τοῦ ταμῖα δὲν θὰ τοῦ ἔκανε μεγαλύτερη ἐντύπωση.

— Διάβολε! σκέφθηκε. Τὴν ἔπαθα!... Καὶ τώρα πὼς θὰ ξεμπεξώμε;...

— Ο Σεβεράν ἐπανελάβε:

— Ἐμαθὲ μὲ εὐχαρίστησή μου ὅτι τὸ κτήμα τῆς Κρουσερόλ πωλήθηκε καὶ πληρώθηκε... Τελευταίως εἶχα οικονομικὲς δυσχερείς... Ἐκανα κατὶ πειραματικὲς καλλιέργειες, ποὺ μοῦ κόστισαν πολ-λὰ λεφτὰ καὶ νὰ φαντασθῇτε ὅτι οἱ κολλήγοι συνήθισαν ὄχι μονάχα νὰ μὴ μοῦ πληρώνουν τὸ μίσθωμα τῶν κτημάτων, ἀλλὰ νὰ τοὺς δίνω καὶ δανεικά!....

— Καὶ γελώντας ξέγνοιαστα καὶ μὲ ἀφέλεια πρόσθεσε:

— Μάλιστα, κύριε, ἔτσι εἶναι. Δὲν πάει πολὺ:

— Καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ μιλᾷ.

— Ο Λαφιστόλ, ὅμως, δὲν τὸν ἄκουγε.

— Συλλογιζόταν. Διατηροῦσε ὅλην τὴν ψυχραιμία. Ἀναμύχλευε τὶς ἰδέες του μὲ τόση διαύγεια πνεύματος ποὺ λὲς καὶ δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος καταγγελίας ἐπὶ ὑπεχαιρέσει ποὺ θὰ τὸν ὠδηγοῦσε μὲ τὰ χέρια δεμένα στὴν φυλακή.

— Ο Σεβεράν δὲν τὸν γελῶσε ὅταν ἔλεγε ὅτι ἐδάμειε στοὺς κολλήγους του.

— Μολονότι σὰν παλὸς στρατιωτικὸς, ἦταν συνθησικὸς καὶ τὸν ὑπακούουν ὅλοι καὶ νὰ στέκουν μπροστά του κλισίνο, εἶχε μιὰ παράξενη ἀδυναμία. Ὅταν ἔδω-σε τὴν παραίτησή του ἀπὸ τὸ βαθμὸ τοῦ συνταγματάρχου, ἦλθε καὶ κατοίκησε στὴν Ὀρλεάν, τὴν πόλιν ὅπου εἶδε τὸ φῶς. Ἐκεῖ κοντὰ εἶχε μεγάλα κτήματα. Ἀρχίσε νὰ τὰ καλλιεργῇ ἐφαρμόζοντας τὰ τελευταῖα πορίσματα τῆς γεωργικῆς ἐπιστήμης.

— Ποτὲ ὁ Σεβεράν δὲν ἀνυπόθηκε σὲ κανένα τὴν χρηματικὴν του ἐνίσχυση.

— Στὴν ἀσπὴ ἔλεγε ὄχι καὶ τὸ ἔλεγε μὲ τρόπο σκληρὸ.

— Ἀλλὰ οἱ ἀρχαῖοι ποὺ τὸν ἤξεραν κα-λὰ καὶ τὸν ἀνάσταν «παρμπά-Σεβεράν» ἔβλεπαν ὅτι ἡ πρώτη ἀρνησις δὲν εἶχε σημασίαν. Ἀρχίσαν τὴν παταλῆ-σις τους — στριφογυρίζοντας στὰ χέρια τὸ μασκέτο τους — καὶ στὸ τέλος τὸν κατὰφεναν.

— Τώρα, στὶς παραμονὲς τῶν γάμων τοῦ παιδιοῦ του, — ἐφ' ὅσον ὁ Βαλεντινὸς δὲν εἶχε καμμία κληρονομία ἀπὸ τὴν μητέρα του — ὁ Σεβεράν ὑπελόγιζε τὸ πο-σόν τῶν εἴκοσι χιλιάδων φράγκων ποὺ θὰ ἔπαιρνε ἀπὸ τὴν πώλησιν τῆς Κρουσε-ρόλ.

— Ο Λαφιστόλ, ἀμίλητος, σιωποῦσε καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ σκέπτεται.

— Μήπως δὲν ἔχετε τὸ ποσόν αὐτὸ κύ-ριε; εἶπε ὁ Σεβεράν.... Ἐν τούτοις ὁ προϊστάμενός σας, τὸν ὁποῖον εἶδα πρὸ ὀλίγου γιὰ λίγες στιγμὲς, μοῦ εἶπε ὅτι τὸ εἰσπεράξατε....

— Πράγματι, κύριε, εἶπε τέλος ὁ Λαφιστόλ.

— "Α! κ' ἐγὼ νόμιζα πὼς δὲν κατά-λαβα καλά.

— Ο Λαφιστόλ πῆρε θάρρος.

— Καὶ ὅμως, κύριε, ἀπορῶ πὼς ἦλθα-τε, καὶ διερωτῶμαι τίνι τρόπῳ πληροφο-ρηθήκατε ὅτι κατεβλήθη ἡ ἀξία τοῦ κτή-ματος τῆς Κρουσερόλ.... Αὐτὸ ἔγινε πρὸ δύο ἡμερῶν μόλις καὶ ὁ κ. Σαβαρόδ μοῦ ἀνέθεσε χθὲς νὰ σᾶς γράψω...

— Εἶχα φύγει προτοῦ φθάσῃ τὸ ταχυ-δρομεῖο...

— Ἐγὼ παραμέλησα νὰ σᾶς γράψω... ἔτσι δὲν εἰδοποιήκατε... Ὅθαι σᾶς ἔγρα-φα σήμερα ἡ αὔριον.

— Ο νέος ἰδιοκτήτης τῆς Κρουσερόλ ἦταν προχθὲς στὴν Ὀρλεάν. Ἦλθε νὰ μὲ δῇ στὴν ὁδὸ τῶν Μύλων ὅπου κατοικ-κῶ, καὶ μοῦ ἀνέφερε ὅτι σᾶς παρέδωσε τὴν ἀξία. Τότε δὲν ἔχασα καιρό...

— Ἐξέρετε, κύριε, δὲν ἔχω τὰ χρήματα στὸ ταμεῖο.

Η ζωή είχε παράξενη

Ένας λόρδος πλήττει

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο ΛΟΡΔΟΣ Μπήβερ είχε βαρεθεί πιά τις γυναίκες. Είχε ζήσει έντονα από την πατρίδα του, την Αγγλία, στη Γαλλία, στη Ρωσία, στις Ινδίες, στην Ιαπωνία και είχε σπαταλήσει μέσα σε δώδεκα χρόνια μιάν άρετα σεβαστή περιουσία. Μα αυτό δεν τον στενοχωρούσε και τόσο, επειδή μπορούσε να σπαταλά με τον ίδιο τρόπο άλλα δώδεκα χρόνια χωρίς να έχει τον παραμικρό φόβο να δοκιμάσει οικονομικές στενοχωρίες. Είχε όμως βαρεθεί τις γυναίκες, που αποτελούσαν ως τότε το Α και το Ω της ζωής του, και δεν ήξερε πιά με ποιό τρόπο να σκοτώσει τον καιρό του. Μα τώρα πιά που δεν τον ενδιέφεραν οι γυναίκες πήγε δυο-τρεις φορές στις κούρσες, ελπίζοντας πως θα μπορούσε να ενδιαφερθεί για τα άλογα. Του κάκου, όμως. Η ζωή ήταν φοβερά πληκτική. Ζήλευε εκείνους που παρακολουθούσαν με αγωνία τα τέσσερα πόδια των αλόγων επάνω στα οποία είχαν στοιχηματίσει, όπως ζήλευε κι εκείνους που παρακολουθούσαν με λαίμαργια, δυο κομψά γυναίκες ποδαρμένα κάτω από τις άραχνες φανταστικές καλτσές τους. Αυτόν δεν τον ενδιέφερε τίποτα πιά.

— Μπόμπ! Άντιό. Βαρύνει. Πλήττω, είπε ένα πρωί στον Μπόμπ, τον πιο στενό του φίλο. Τα συγχαίρω όλα πιά. Είμαι ο χειρότερος μπλάζ του κόσμου. Τι να κάνω; Ο Μπόμπ, που ήταν μόλις 28 ετών και είχε ακόμη όλο το κέφι για την ζωή, τον κύταζε με συμπόνια και είπε:

— Δεν σου λένε τίποτα τα σπάρ;

— Σπάρ; Άνοησίες! Και επί τέλους, τί να σου κάνουν τα σπάρ; Μπορείς να γεμίσεις μ' αυτά ολόκληρη την ημέρα σου; Θά σ' απασχολήσουν μιά δυο, τρεις ώρες. Μένουν άλλες δέκα, έντος από τις ώρες του άπνου φυσικά.

— Σωστά, είπε ο Μπόμπ. Άν αποφάσιζες να το ρίξεις στη μελέτη;

— Άν δεν κάνω λάθος, έχεις στην κατοχή σου ένα πλούσιο οικογενειακό αρχείο που δεν αποκλείεται να παρουσιάσει κάποιο γενικότερο ενδιαφέρον.

— Όχι. Μπόμπ. Δεν είναι εγώ για μελέτες. Θα νευριά-

σω από την πρώτη ημέρα και μπορεί, επάνω στα νεύρα μου, να ξεσχίσω τα έγγραφα που, καθώς λες κι' εσύ, μπορεί να παρουσιάζουν κάποιο γενικότερο ενδιαφέρον.

Ξαφνικά το πρόσωπο του Μπόμπ έλαμψε. Χτύπησε θριαμβευτικά τα χέρια του και φώναξε:

— Εύρηκα!

— Τι;

— Άν δεν κάνω λάθος δεν παίξεις ποτέ σου χαρτιά.

— Όχι.

— Έ! Ό' άρχισες τώρα να παίζεις.

— Μα δεν είναι το ίδιο και οι κούρσες που δοκίμασα χωρίς κανένα αποτέλεσμα;

— Όχι. φίλε μου! Κάνεις μεγάλο λάθος. Σου συνιστώ να πας στο Μόντε Κάρλο. Και περιμένω να μου γράψης το αποτέλεσμα.

Το πρώτο γράμμα που πήρε ο Μπόμπ από τον Μπήβερ δεν ήταν καθόλου ένθουσιώδες.

«Παίζω τώρα επί πάντε βραδύς κατά σειρά, έγγραφε, Δεν λέω πως είναι και πολύ άνιστο. Άλλά ούτε και φανταστικό, πως θα μπορούσε να με κυριεύσει το χαρτοπαίγνιο. Επί πλέον έχω μια διαβολική μένη τύχη και βαρέθηκα να βλέπω κάθε νύχτα τα κατσουφισμένα μούτρα των άλλων που χάνουν. Ελπίζω πως, όταν άρχισω να χάνω, θα γίνω το πράγμα πιο διαφορετικό».

Στο δεύτερο γράμμα του έγραφε:

«Επί τέλους! Χάνω επί τρεις νύχτες συνεχώς. Και άρχισα να θυμώνω γι' αυτό. Μου κόλλησε μανία να ξαναπάρω πίσω τα χαμένα. Χθες κάθησα για παιχνίδι στις 7 το βράδυ και σηκώθηκα στις 5 το πρωί. Νομίζω ότι βρήκα την θεραπεία μου».

Το τρίτο και το τέταρτο γράμμα ήταν ακόμη πιο ένθουσιώδη:

«Επί τέλους! Έγινα μανιώδης χαρτοπαίκτης. Δεν υπάρχει πια ενδιαφέρον πράγμα από το χαρτί, Μπόμπ! Σ' εύχαριστώ για την καλή σου συμβουλή».

Τρεις μήνες άργότερα, όμως, έγγραφε ο Μπήβερ στον Μπόμπ:

«Μπόμπ! Μου συμβαίνει κάτι το άπίστευτο. Είμαι ε-

ρωτευμένος! Και δη με μιά γυναίκα μάλλον άσχημη. Είναι μιά νέα από τον Καναδά, πρωταθλήτρια του σκι και του τέννις. Για την ώρα κατάφερα να με κάνω να παίζω λιγότερο χαρτιά και περισσότερο τέννις. Και το χειρότερο απ' όλα είναι ότι κοντεύει να με πείσει να φύγουμε μαζί για το Σάν-Μόρις, για να κάνουμε σκι. Μισεί τα χαρτιά. Βρίσκει ότι μόνον ήλιθιοι άνθρωποι μπορούν να κάθονται και να ξεχνούν γύρω στο πράσινο τραπέζι. Βρίσκομαι μπροστά σ' ένα φοβερό δίλημμα. Ο Θεός άς με βοηθήσει, να έρω την σωστή λύση».

Έξη μήνες άργότερα γύρισε ο λόρδος Μπήβερ στο Λονδίνο και προσκάλεσε τον Μπόμπ στους αραβδώνες του με την Καναδή. Στο μεταξύ είχε γίνει πρώτη τάξεως σκιέρ, είχε πάρει δυο βραβεία στο τέννις και είχε τσακωθεί τριάντα φορές με την Καναδή που του έλεγε διαρκώς ότι ήταν ήλιθιότης να χαρτοπαίζει κανείς, όταν υπάρχουν τόσα άλλα ωραία πράγματα στον κόσμο. Στόν τραγουστό πρώτο καυγά αποφάσισε να τα χαλάσει οριστικά μαζί της. Ύστερα, όμως, άλλαξε γνώμη και προτίμησε να την παντρευτεί, για να πάψη να είναι ήλιθιος.

Ύστερα όμως από δυο μηνών συζυγικό βίο, έκανε ο λόρδος Μπήβερ την διαπίστωση ότι υπήρχαν στο Λονδίνο ένα σωρό γυναίκες που παρόμοιες από την Καναδή και ότι οι γυναίκες αυτές δεν θα είχαν καμιά αντίρρηση αν μάθαιναν ότι του άρεσε να ξεχνάει χαρτοπαίζοντας. Νά, παραδείγματος χάρη η μίς Μάουθ, που την συναντούσε τακτικά στο τέννις, ή η καίδη Μάρβελ, μιά χαριτωμένη όρεβάτις που ήταν ή πιο επιβλητική συναγωνίστρια της Καναδής στο πρωτάθλημα του σκι, ή η υπέροχη δεσποινίς Μπερλάν, μιά πλούσια Άλσατινή που είχε το μεγάλο χαρίσμα ότι της άρεσαν πολύ τα χαρτιά και οι κούρσες.

— Πάλι στενοχωρημένο σε βλέπω, είπε κάποιο μεσημέρι ο Μπόμπ στον λόρδο Μπήβερ, την στιγμή ακριβώς που έπαιναν το όγδοο ούσιου.

ENTY ΓΟΥΩΛ

— Δεν υπάρχει πια φρεντικό πράγμα από την ζωή, Μπόμπ, αποκρίθηκε ο λόρδος. Το έβριξα στο χαρτί επειδή είχα βαρεθεί τις γυναίκες. Έρωτεύθηκα επειδή ήθελα να γλυτώσω από την μανία του χαρτιού. Άρχισα να γίνωμαι μανιώδης σπόρτμαν, επειδή είχα έρωτευθεί μιάν αθλήτρια. Μετά τον γάμο μου είδα πως είναι πολύ ενδιαφέρον να έχω κανείς σχέσεις με γυναίκες που είναι πιο όμορφες από την δική του. Έτσι έφθασα σ' ένα φοβερό αδιέξοδο. Η γυναίκα μου επιμένει να πάμε το απόγευμα σε κάποια συναυλία. Η μίς Μάουθ με περιμένει «εξάπαντος» για μιά παρτίδα τέννις τέτ-α-τέ. Η καίδη Μάρβελ μου παράγγειλε να μη λείπω από την απογευματινή συνέντευξη του συλλόγου των σκιέρ και από ένα άπειρο ποσό θα μου προσφέρει ύστερα στο σπίτι της. Και η δεσποινίς Μπερλάν ή το θεωρητικό προσβολή, αν δεν πάω το απόγευμα για μπριτζ με ένα κορρέ που το ωργάνωσε επίτηδες για χατήρι μου. Μπόμπ! Τι θα γίνει; Είμαι πολύ δυστυχισμένος άνθρωπος.

— Ναί, ναί, είπε ο Μπόμπ μελαγχολικά. Η θέσις σου είναι πράγματι τραγική.

Τέλος επάνω στο δωδεκάτο ούσιου πήρε ο λόρδος Μπήβερ την απόφαση να κλεισθεί στην κάμαρά του και να μην πάει πουθενά. Και μετά το δέκατο πέμπτο ούσιου πραγματοποίησε την απόφαση αυτή, αφού έδωσε προηγουμένως στον Μπόμπ τον λόγο της τιμής του ότι δεν θα έβγαινε από το δωμάτιό του ποιν από το άλλο πρωί.

Όταν μαθεύτηκε το άλλο πρωί ή αυτοκτονία του λόρδου Μπήβερ, παραξενεύθηκε ολόκληρο το Λονδίνο. Ο κόσμος που δεν παραξενεύθηκε ήταν ο Μπόμπ. Ένα γράμμα του αυτόχειρος του είχε εξηγήσει τα πάντα.

«Είναι τρομερό να κάθεται κλεισμένος στο δωμάτιό σου και να πλήττεις, την στιγμή που σε περιμένουν ή μίς Μάουθ, ή καίδη Μάρβελ, ή δεσποινίς Μπερλάν ή, έστω και ή γυναίκα σου. Σου είχα δώσει τον λόγο μου να μείνω στο δωμάτιό μου και φοβήθηκα ότι δεν θα μπορούσα μέχρι τέλους ν' αντισταθώ στον πειρασμό. Νά γιατί αυτοκτονώ».

— Δεκαπέντε ούσιου δεν είναι και πολύ καλός σύμβουλος, συλλογίστηκε ο Μπόμπ, και ξεκίνησε για να συλλέξη την χίρα του αίλου του...

Τα προηγούμενα

(Βρισκόμαστε στην Γαλλία της εποχής Λουδοβίκου 14ου. Ο καρδινάλιος Μαζαρίνος άρροστος βασιλιά και γέρος, πεθαίνει. Ο Λουδοβίκος για πρώτη φορά νοιώθει ότι είναι πραγματικά βασιλεύς. Αηλάνει στους ύπουργούς του ότι αναλαμβάνει στο έθνος μόνος του όλες τις έξουσίες. Στο έργο του αυτό βρίσκει πρόθυμους βοηθούς τον Κολμπερ, έναν έξυπνότητα άνθρωπο, έμπιστο του καρδινάλιου, και τον ντ' Άρτανιάν, τον όποιον έπαινα έρει στα άνάκτορα.

Ο Κολμπερ του αποκάλυπτει την ύπαρξη διαφόρων καταχραστών του δημοσίου και του ζητά την άμεση τιμωρία των. Ο Λουδοβίκος ύπογράφει τα σχετικά διατάγματα. Οι δικώμενοι είναι όλοι φίλοι του πανισχύρου ύπουργού των Οικονομικών Φουκέ, που έχει θησαυρίσει και αυτός. Ο Φουκέ άποπειράται να σώσει τους δυο φίλους του από την άγχνη, έπειθαίνει, όμως, την τελευταία στιγμή ό ντ' Άρτανιάν με τον νεαρό φίλο του Ραούλ, ύποκόμητα της Βραξελόνης και μεταλώνουν το σχέδιο. Έν τώ μεταξύ ό βασιλεύς πληροφορείται ότι ό Φουκέ όχυρώνει ένα νησί που έχει στην κατοχή του στην Βρετανία, την Μπέλ "Ιλ. Στέλνει εκεί τον ντ' Άρτανιάν για να βεβαιωθεί. Ο ντ' Άρτανιάν βρίσκει εκεί δυο παληούς φίλους του, τον Πόρθο και τον Άραμι. Και οι δυο είναι άνθρωποι του Φουκέ και καθώς μυρίζονται τον κίνδυνο άποφασίζουν να είδοποιηθί άμέσως ό Φουκέ. Στέλνει λοιπόν ό Άραμι τον Πόρθο στο Παρίσι για να τον πληροφορήσει. Μή βρίσκοντας ό ντ' Άρτανιάν τον φίλο του Πόρθο στην Μπέλ "Ιλ πηγαίνει στο μέγαρο του Άραμι για να μάθω).

21ον

ΑΝΤΙΠΟΜΟΝΟΥΣΕ να ιδώ τον Άραμι για να του δώσω να καταλάβω με εύγενεια βέβαια, ότι

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΗΣ

δεν του άρέσει να τον κοροϊδεύουν. Άλλά στην είσοδο της επισκοπής τον περίμενε ένας ύπηρέτης που του έδωσε ένα γράμμα, λέγοντας:

— Αυτό είναι για σά;

Ο ντ' Άρτανιάν το άνοιξε γρήγορα γρήγορα και διάβασε:

«Άγαπητέ φίλε,

Μιά έξαιρετικά επίγουσα ύπόθεσις με αναγκάζει να λείπω για λίγες μέρες. Ελπίζω να διασκεδάσετε στο μεταξύ με την συντροφιά του Πόρθου, στην Μπέλ "Ιλ. Άντιό, άγαπητέ φίλε, και λυπούμαι φοβερά που δεν μπορώ ν' άπολαύσω περισσότερο την ωραία συντροφιά σας».

— Είμαι βλάζ, ήλιθιος, κτήνος, είπε μέσα του ό ντ' Άρτανιάν μόλις διάβασε αυτές τις λέξεις. Με κοροϊό... μιά χαρά. Θά ιδούμαι όμως! Θά γελάση καλά όποιος γελάση τελευταίος.

Λίγες στιγμές άργότερα ξεκινούσε κι εκείνος για το Παρίσι, με το καλύτερο άλογο που μπορούσε να βρεθί στην Βάν. Δεν είχαν περάσει παραπάνω από 35 ώρες από την στιγμή που είχε ξεκινήσει ό ντ' Άρτανιάν, όταν ένα άμαξι με τέσσερα άλογα σταματούσε στην είσοδο του μεγάρου του κ. Φουκέ, στο Σαιν-Μαντέ. Τα άλογα ήταν μουστρινά στον ιδρώτα και ξεφυσούσαν με άγνια. Τέσσερες ύπηρέτες έτρεξαν άμέσως και δούλησαν τον επιβάτη του άμαξίου να κατέβη. Ηταν ένας τσακισμένος από την κούραση, όπτε μόλις μπορούσε να κρατηθί στα πόδια του. Την ίδια στιγμή φάνηκε στο μπαλκόνι ό κ. Φουκέ και μόλις είδε τον επισκέπτη του, κατέβηκε τρέχοντας για να τον υποδεχθί.

— Σας άγαπητέ επισκοπε; Και τόσο γρήγορα;

Ο επισκέπτης, που δεν ήταν άλλος από τον Άραμι αποκρίθηκε:

— Ναί. Έγώ. Καθώς βλέπετε, ζωώ, είμαι σκοτωμένος. Άλλά τί σημασία έχει αυτό; Το χειρότερο είναι ότι έφθασα.

Μόλις έβησαν στο ιδιαίτερο γραφείο του, είπε ό Φουκέ:

— Λέγετε, λοιπόν, γρήγορα. Τι συμβαίνει;

— Έβησα ό άγγελιαφόρος μου;

— Ναί.

— Σας έδωσε το γράμμα μου;

— Μάλιστα. Και για να έχετε και σεις τόσο επίγοντος στο Παρίσι, θά πη ότι τα πράγματα είναι πολύ σοβαρά.

— Δεν σας είπα τίποτα προσωπικό; ό άγγελιαφόρος μου κύριος ντ' Βαλλόν;

— Όχι. Άκουσα το ποδοβολητό του άλόγου του και κατέβηκα να ιδώ ποιός ήταν. Την στιγμή που μου έδινε το γράμμα σας, έπεσε το άλογο ύφιστο από την κούραση. Άλλ' έπεσε κι εκείνος μαζί. Οι άνθρωποι μου τον σήκωσαν και τον έβαλαν σ' ένα κορεδάτι. Μόλις διάβασα

το γράμμα σας άνέβηκα να τον ιδώ. Κοιμόταν, όμως, τόσο βαθιά, όπτε στάθηκε αδύνατο να τον ξυπνήσουμε. Τον λυπήθηκα. Έδωσα διαταγή να του δώσουν τις μπότες και να τον αφήσουν να κοιμηθί όσο ήθελε.

— Ιδού, λοιπόν, περί τίνος πρόκειται, είπε ό Άραμι. Είδατε ποτέ ήμερών τον ντ' Άρτανιάν. Δεν είν' έτσι;

— Μάλιστα. Είναι ένας πολύ έξυπνος και έξαιρετικά γενναίος άνθρωπος. Δυστυχώς έγινε άφορη να έκτελεσθούν οι φίλοι μου Λυοντό και Έυμερί, την στιγμή

τό δόδάντο ιπποτικό
άριστούρν

του ΑΑ (ΜΑ(παίρως)

γμή ακριβώς που έπρόκειτο να γλυτώσουν.

— Ναί. Είναι τρομερό. Συνάντησα στην Τουρ τον ταχυδρόμο που μου έφερε τα γράμματα του Γκουερίλ και του Πελεσσόν. Το σκαφθήκατε καλά αυτό το έπεισόδιο;

— Ναί;

— Δεν νομίζετε ότι ήταν μιά φανερά επίθεσις έναντιόν σας;

— Έτσι, μου φαίνεται.

— Έγώ είμαι βέβαιος. Άκούστε με προσεκτικά. Πώς συναντηθήκατε με τον ντ' Άρτανιάν;

— Ηρθε για να εισπράξη κάτι χρήματα.

— Είχε ένταλμα;

— Ναί. Προσωπικό, από τον βασιλιά.

— Βλέπετε λοιπόν; Ο ντ' Άρτανιάν πήγε μεταμφιεσμένος στην Μπέλ "Ιλ, δόθεν για ν' αγοράσει άλογες για λογαριασμό κάποιου πλούσιου κυρίου του όποιου έλεγε πως ήταν γραμματέας. Δεν χωράει, όμως, καμιά άμφιβολία πως έρχοταν για λογαριασμό του βασιλέως. Συναντήθηκε με τον Πόρθο.

— Ποιά είναι αυτός ό Πόρθος;

— Συγγνώμη. Έκανα λάθος. Είδα τον κύριο ντ' Βαλλόν, στην Μπέλ "Ιλ, και γνωρίζω ότι άγορεύεται ή νύμφη.

— Πιστεύετε σ' αλήθεια πως τον είχε στείλει ό βασιλεύς; ρώτησε ό Φουκέ σκεπτικός.

— Είμαι βέβαιος. Και ό ντ' Άρτανιάν μπορεί να γίνη πολύ επικίνδυνος στα χέρια του Λουδοβίκου.

— Δεν έπεσα λοιπόν, έγω. Προσπάθησα από την πρώτη στιγμή που τον άντικαταστά, να τον κερδίσω, με το μένος μας. Δεν νομίζετε και σας ότι πέπειμα;

— Ναί. Άλλά δεν θά τον άποκτήσουμε.

— Γιατί;

— Γιατί αφήσαμε να γαθί ή ελπίδα, τότε που έφυγε διασπασμένος

πὸ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Λουδοβίκου.

— Ὁ αὐτὸν ἀνταρμίσουμε πλουσιόπα-
ροχα.

— Ὁ ντ' Ἀρτανιάν δὲν εἶναι ἀπὸ
ἐκείνους ποὺ ἀθετοῦν τὸν λόγο τους γιὰ
τὰ λεπτὰ.

— Τότε τί πρέπει νὰ γίνη;

— Πρὸς τὸ παρὸν πρέπει νὰ ἰδοῦμε
πὺς θ' ἀποφύγουμε κάποιο φανερό πλη-
γμα. Ὁ ντ' Ἀρτανιάν φθάνει ὅπου καὶ
νάμει καὶ θὰ δώσῃ ἀναφορά στὸν βασι-
λέα.

— Θέλετε ν' ἀναπαυθῆτε πρῶτα καὶ
νὰ σκεφθῆτε ὕστερα τί πρέπει νὰ γίνη;
Ἄν δὲν κάνω λάθος ξεκίνησατε δέκα
ὥρες πρὶν ἀπὸ τὸν ντ' Ἀρτανιάν. Ὡ-
στε δὲν θὰ φθάσῃ καὶ τόσο γρήγορα.

— Βλέπετε αὐτὰ τὰ σύννεφα ποὺ
κυνηγοῦνται στὸν οὐρανὸ; Βλέπετε αὐ-
τὰ τὰ χελιδόνια ποὺ διασχίζουν τοὺς αἰ-
θέρες; Ὁ ντ' Ἀρτανιάν τρέχει πρὶν γρή-
γορα κ' ἀπ' αὐτὰ. Εἶναι ὑπεράνθρωπος.
Ὁ κύριος ντὸ Βαλλὸν ἔφυγε στίς δύο
μετὰ τὰ μεσάνυχτα. Ὁκτώ ἄλλα ἔκα-
σαν στὸν δρόμο ἀπὸ τὴν τρεχάλα τους.
Εἶναι μοναδικὸς ἱππότης ὁ Πόρτος. Ἄλ-
λὰ εἶναι θαρρῆς. Ὁ ντ' Ἀρτανιάν δὲν
ζυγίζει οὔτε τὸ ἓν τρίτον ἀπ' αὐτόν.
Εἶμαι βέβαιος ὅτι σὲ δύο ὥρες θὰ βρί-
σκεται στὸ Παρίσι.

— Μὴν ξεχνάτε ὅτι σ' ἓν τέτοιο τα-
ξίδι παρουσιάζονται καὶ ἐμπόδια.

— Ὁ ντ' Ἀρτανιάν δὲν γνωρίζει ἐμ-
πόδια.

— Πιθανὸν νὰ μὴ βρῆκε ἄλογα.

— Θὰ τρέξῃ μὲ τὰ πόδια του πρὶν γρή-
γορα κ' ἀπ' αὐτὰ ἄλογα.

— Θεέ μου! Τί ἄνθρωπος εἶναι, λοι-
πὸν αὐτός;

— Εἶναι ἓνας ἄνθρωπος ποὺ τὸν ἀ-
γαπῶ καὶ τὸν θαυμάζω. Ἀλλὰ καὶ τὸν
φοβῶμαι. Λοιπὸν. Ἐπαναλαμβάνω. Ὁ
ντ' Ἀρτανιάν θὰ βρεῖται ἐδῶ τὸ πολὺ
σὲ δύο ὥρες. Προλάβετε τὸν Τρέξτε
στὰ ἀνάκτορα νὰ ἰδῆτε τὸν Λουδοβίκο
πρὶν τὸν ἰδῇ ὁ ντ' Ἀρτανιάν.

— Καὶ νὰ τοῦ πῶ τί;

— Τίποτα. Θὰ τοῦ προσφέρετε τὴν
Μπέλ-Ἰλ.

— Ὡ! φώναξε ὁ Φουκέ. Μοῦ φαίνε-
ται ὅτι παραλογίζεστε.

— Χάσαμε τὸ ἓν παιχνίδι. Θὰ κερ-
δίσουμε τὸ ἄλλο. Μὴ διατάζετε. Καὶ πρὸ
πάντων μὴ γίνετε καιρὸ.

— Ὁ Φουκέ σκέφθηκε λίγες στιγμὲς.
Ἦστε αὐτὸς εἶπε.

— Συνέβηκε νὰ ἀκούω τίς συμβουλές
της, θὰ πῶ στὰ ἀνάκτορα.

— Ἀμέσως, ὅμως.

— Ἀμέσως.

— Καὶ θὰ ξαναγυρίσετε πάλι ἡμέσως
ἐδῶ. γιατί μὲ καίει ἡ ἀνυπομονή.

Πέντε λεπτὰ ἀργότερα κἀπλοῦν τὰ
πόδια τῆς ἡμέρας τοῦ Φουκέ πρὸς τὰ
ἀνάκτορα ἐνῷ ὁ Ἀρταῖος ἀποκοιμόταν
ἐπάνω σὲ μιὰ πολυθρόνα.

Κολμπέρ καὶ Φουκέ

Ὁ Λουδοβίκος συνομιλοῦνταν μὲ τὸν
Κολμπέρ, συζητώντας μαζί του γιὰ τὸν
ἀπαγορευμὸ τῶν δύο φίλων τοῦ Φουκέ.
— Μεγαλειότατε, ἔλεγε ὁ Κολμπέρ.
Προσέχετε ὅτι ὁ Φουκέ ἀγρυπνεῖ
τὴν Μπέλ-Ἰλ καὶ σὰς ποτεῖναι νὰ στεί-
λετε κάποιον νὰ ἐξακριβώσῃ ἂν εἶναι
ἀλλοθὺ αὐτό. Θὰ μπορούσα νὰ πῶ ἐγὼ
ὅ ἴδιος.

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ ΤΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΗΣ

— Καὶ γιὰ ποῖο λόγο νομίζετε ὅτι θὰ
ὠχρώων ὁ κ. Φουκέ τὴν Μπέλ-Ἰλ;
ρώτησε ὁ Λουδοβίκος.

— Γιὰ νὰ ἀντιταθῇ μιὰν ἡμέρα στὸν
βασιλέα του. Ἐνας ἄνθρωπος ποὺ προ-
κάλεσε ὀδύνη λαϊκὴ ἐξέγερση γιὰ νὰ
σώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ φίλου του θὰ ξεση-
κώσῃ ὀλόκληρη στρατιὰ ὅταν καταλάβῃ
πὺς κινδυνεύει ὁ ἴδιος.

— Ἐν τούτῃ περιπτώσει, τὸ καλὺ-
τερο ποὺ ἔχουμε νὰ κάνουμε εἶναι νὰ
τὸν συλλάβουμε ἁμέσως, προτοῦ προφθί-
σῃ νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ σχέδιά του.

— Ἀδύνατον.

— Σὰς εἶχα ἀπαγορεύσει νὰ χρησιμο-
ποιῆτε τὴν λέξιν ἀδύνατον στίς μεταξὺ
μας συζητήσεις.

— Καὶ ὅμως εἶναι ἀδύνατον, ἐπέμεινε
ὁ Κολμπέρ. Ὁ Φουκέ ἔχει τεράστια πε-
ριουσία μὲ τὴν ὁποία ἔχει ἐξαγοράσει
τὸν στρατὸ, τοὺς ὑπαλλήλους καὶ τοὺς
ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων ἀκόμη.

— Εἶμαι λοιπὸν ἐντελῶς ἀνίσχυρος ἀ-
πέναντι τοῦ κ. Φουκέ.

— Γιὰ τὴν ὥρα ναί! Πρέπει προη-
γουμένως νὰ τὸν ἐξασθενήσουμε. Ἐγὼ
πανίσχυρος μὲ τὰ χρήματα. Πρέπει νὰ
χάσῃ τὴν δύναμίν του μὲ τὸν ἴδιο τρόπο.
Καταστρέψτε τὸν οικονομικῶς. Ζητᾶτε
τοὺς διαρκῶς χρήματα. Οἱ εὐκαιρίες δὲν
λείπουν ποτέ. Ζητᾶτε τοὺς ἑκατομ-
μύριο γιὰ τοὺς γάμους τοῦ πριγκιπικοῦ
ἀδελφοῦ σας.

— Ὁ αὐτὸς τὰ ζητᾷ.

— Ὑπογράψτε τὸ ἔνταλμα καὶ θὰ πάω
ἐγὼ ὁ ἴδιος νὰ τὸ εἰσπράξω.

Τὴν ἴδια στιγμὴ παρουσιάσθηκε ἓνας
ὑπηρετὴς καὶ ἀνήγγειλε τὸν κ. Φουκέ.
Ἀμέσως σχεδὸν μπήκε καὶ ὁ ὑπουργός.
Μὲ μιὰ ματιὰ ποὺ ἔριξε κατάλαβε ὅτι
μέσα στὸ βασιλικὸ γραφεῖο συζητοῦσαν
γι' αὐτόν. Δὲν τοῦ ἔμεινε ἡ παραμικρὴ
ἀμφιβολία πᾶς ὅτι εἶχε ἀπόλυτο δικαίω-
μα ὁ Ἀρταῖος τὸν ἔλεγε πὺς τὸν ἀπει-
λοῦσε μεγάλος κίνδυνος.

— Μεγαλειότατε, εἶπε πλησιάζοντας.
Ἐρχομαι νὰ σὰς ἀναγγεῖλω εὐχάριστα
νέα.

Ὁ Κολμπέρ ἀνταρμίσθη ἁμέσως ὅτι ὁ
Φουκέ εἶχε ἐπινοήσῃ κάτι γιὰ νὰ προ-
λάβῃ τὸ δικὸν τοῦς κτύπημα.

— Ποῦ εἶναι αὐτὰ τὰ νέα;

— Κοιτάξτε αὐτὸ τὸ σχέδιο. Εἶναι
κάποιο νέο ὄργανο.

— Ἄ! Ὡστε ἀσφαλίσθε τὴν καὶ
μὲ στρατιωτικὰ χρήματα κ. Φουκέ;

— Ἀσφαλίσθε μὲ κάθε τί ποὺ μπο-
ρεῖ νὰ εἶναι χρήσιμο καὶ ὠφέλιμο γιὰ
τὸν βασιλέα.

— Καὶ ποῦ βρίσκεται αὐτὸ τὸ νέο
ὄργανο;

— Στὴν Μπέλ-Ἰλ, ἀποκρίθηκε ὁ
Φουκέ μὲ τὸν πρὶν ἀπλὸν τρόπο.

— Ὡστε ἔχετε ὀχυρώσει τὴν Μπέλ-
Ἰλ;

— Μάλιστα, μεγαλειότατε. Ὁλη ἡ
ὑπόθεσις ἐστοίχισε 1.600.000 λίβρες.

— Καὶ γιὰ ποῖο λόγο ἐκάνετε ὅλην
αὐτὴν τὴν ἱσχυρίαν; ῥώτησε ψυχρὰ ὁ
Λουδοβίκος.

— Τὸν καιρὸ, ποὺ τὸ ἀπεφάσισα οἱ
σχέσεις σας μὲ τὴν Ἀγγλίαν ἦσαν ψυ-
χρές.

— Ναί. Ἀλλὰ στὸ ἀναμεταξύ ἐγίναμε
σύμμαχοι.

— Ποῖος ξέρεῖ ἂν δὲν ἀλλάξῃ κάποτε
καὶ αὕτῃ ἡ κατάσταση; Ἀλλωστε ἡ
Γαλλία ἔχει καὶ ἄλλους ἐχθρούς τοὺς ὁ-
ποίους μπορεῖ νὰ κρατήσῃ σὲ ἀπόσταση
ἡ Μπέλ-Ἰλ.

Ὁ Λουδοβίκος ἔριξε μιὰ πλάγια μα-
τιὰ στὸν Κολμπέρ ποὺ εἰσέτεκε ἀμήλητος
δίπλα του καὶ ὕστερα εἶπε:

— Ἄν δὲν κάνω λάθος, κ. Φουκέ, ἡ
Μπέλ-Ἰλ ἀνήκει σὲ σὰς.

— Ὁχι. Ἀνήκει στὴν μεγαλειότητά
σας.

Ὁ Κολμπέρ αἰσθάνθηκε νὰ τὸν δια-
τρέξῃ ἓνα ρίγος ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ
πόδια.

— Τί ἐννοεῖτε κύριε; ῥώτησε.

Ὁ Φουκέ ἀπάντησε στὴν ἐρώτησιν
αὐτὴ κυττάζοντας τὸν βασιλέα.

— Ἡ Μπέλ-Ἰλ ἀνήκει σὲ μένα. Τὴν
ὠχρώσα μὲ δικὰ μου ἔξοδα. Δὲν μπο-
ρεῖ ὅμως κανεὶς νὰ μοῦ ἀπαγορεύσῃ νὰ
τὴν παραχωρήσω στὸν βασιλέα.

— Ἐν τούτῃ περιπτώσει, εἶπε ὁ
Λουδοβίκος, σὰς συγχώρω γιὰ τὴν
στρατιωτικὴν σας ἐξουδετέρω.

— Δὲν ἀνήκει σ' ἐμένα ὁ ἔπαινος.
Ἐγὼ ἐξέτελέσα ἀπλῶς τίς ὑποδείξεις
τῶν πρὶν ἱκανῶν στρατιωτικῶν σας. Τὰ
σχέδια τὰ ἔκανε ὁ κ. ντὸ Βαλλὸν, ἓνας
ἀπὸ τοὺς καλύτερους μηχανικούς.

— Δὲν τὸν γνωρίζω, εἶπε ὁ Λουδο-
βίκος.

Ἦστε αὐτὸς ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Κολ-
μπέρ πρόθετος:

— Εἶναι ἀσυγχώρητο, κύριε Κολμπέρ,
νὰ ἀγνοῶ τὰ ὀνόματα ἀνθρώπων ποὺ πε-
ριποιῶν τιμὴν στὸ βασιλεῖό μου. Σημειώ-
στε αὐτὸ τὸ ὄνομα, σὰς παρακαλῶ.

Ὁ Κολμπέρ, κατάχλωμος καὶ τρέ-
μοντας ἀπὸ τὴν ἀγωνία ὑποκλίθηκε.

— Καὶ ποῖος ἐπρωτεύετο τὰ κανό-
νια; ῥώτησε ὁ Λουδοβίκος.

— Κανόνια; Πῶς θὰ τοιμοῦσα μεγα-
λειότατε νὰ τοποθετήσω κανόνια στὴν ἰ-
διοκτησίαν μου; Αὐτὸ τὸ δικαίωμα τὸ ἔ-
χετε μόνον σεις.

— Καὶ ἐξοφλεῖτε εἴπατε ἓνα κολοσσί-
α ποσὸ γι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν; Πρέ-
πει νὰ εἴσατε πολλὸ πλούσιος, κ. Φουκέ.

— Τὰ πλοῦτη τῆς Μπέλ-Ἰλ ἀνέχουν
εἰς τὸ ἔξῃς σὲ σὰς. Συνεπῶς, ὁ πλούσιος
εἴσατε σεις.

— Ναί. Σωστά. Ἀλλὰ, ὅσο πλούσιος
καὶ ἂν εἴμαι...

— Λέγετε μεγαλειότατε, τὸν ἐνεθάρ-
ρυνε ὁ Φουκέ.

— Ὅσο πλούσιος καὶ ἂν εἴμαι, ἔχω
ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα καὶ δὴ τὸ ταχύ-
τερον.

— Καὶ πότε θὰ τὰ χρειασθῆτε;

— Ἀρτο. Ὁ ἀδελφός μου πανδρεῖ-
ται τὴν κυρία τῆς Ἀγγλίας καὶ πρέπει
νὰ τῆς γίνῃ μιὰ ἀντάξια ὑπόδοχή. Κα-
τάλαβαινε, λοιπὸν, ὅτι θὰ χρειασθοῦν
ἀνεκτὰ χρήματα. Ὑπολογίζω ὅτι χρειά-
ζονται...

Ὁ Λουδοβίκος γόρσιε καὶ κύτταξε δι-
στακτικὰ τὸν Κολμπέρ.

— Ἐνα ἑκατομμύριο, εἶπε ἐκεῖνος εὖ-
χαριστημένως ποὺ τοῦ δινόταν ἡ εὐκαιρία
νὰ ἐκδικηθῇ κάπως τὸν Φουκέ.

— Μεγαλειότατε, εἶπε τότε ὁ Φουκέ.
Ἐπιτρέψτε μου νὰ σὰς πῶ ὅτι δὲν κά-

νατε καλὰ τὸν ὑπολογισμό σας. Τί θὰ
πρωτοκάνετε μὲ ἓνα ἑκατομμύριο; Σὰς
χρειάζονται τουλάχιστον δύο. Θὰ σὰς
στελῶ ἀπόψε κιόλας ἓνα ἑκατομμύριο
καὶ ἐξακολουθεῖτε χιλιάδες λίβρες.

— Ἐνα ἑκατομμύριο ἐξακολουθεῖτε χιλιά-
δες; ῥώτησε ὁ βασιλεὺς.

— Ναί. Τίς ὑπολοιπὲς τετρακόσιες
χιλιάδες θὰ συμπληρώσῃ ὁ κύριος ἀπ' ἐ-
δῶ, εἶπε ὁ Φουκέ δεικνύοντας μὲ περι-
φρόνησιν τὸν Κολμπέρ. Ἐγὼ μέσα στὸ
ταμεῖο τοῦ ἐννεακόσιες χιλιάδες. Εἰσέ-
παξε πρὸ ὀκτώ ἡμερῶν τὸ διπλάσιο πο-
σόν. Στὸ ἀναμεταξύ ἔκανε διάφορες πλη-
ρωμὲς. Ὑπολογίζω ἐν τούτοις ὅτι θὰ ἔ-
χῃ ἀκόμη τὸ ποσὸν ποὺ ἀνέφερα.

Ἦστε αὐτὸς γυρίζοντας πρὸς τὸν Κολ-
μπέρ, εἶπε μὲ ὕψος προειστανένου πρὸς
ὕψιστον:

— Φροντίστε, κύριε, νὰ μετρηθοῦν ἂ-
πόψε αὐτὲς οἱ ἐννεακόσιες χιλιάδες στὴν
Α. Μεγαλειότητα.

— Μὰ τότε θὰ γίνοντο ἐν ὅλῳ δύομισι
ἑκατομμύρια, εἶπε ὁ Λουδοβίκος.

— Νομίζω ὅτι πρέπει νὰ ἔχῃ καὶ ὁ
ὕψιλος ἀδελφός σας πεντακόσιες χιλιά-
δες στὴν τσέπῃ του γιὰ μικροῦς ἔξοδα, πα-
ρητήρησε ὁ Φουκέ. Κύριε Κολμπέρ. Ἀ-
κούσατε; Ἀπόψε, πρὸ τῶν ὀκτώ καὶ ὅλο
τὸ ποσὸν σὲ χρυσάφι.

Χωρὶς νὰ προσθέσῃ ἄλλῃ λέξει, ὁ Φου-
κέ ὑποκλίθηκε μὲ σεβασμὸν μπροστὰ στὸν
Λουδοβίκο καὶ βγήκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο ἀ-
φοῦ ἔριξε προηγουμένως μιὰ θριαμβευτι-
κὴ ματιὰ πρὸς τὸν Κολμπέρ, ποὺ κόν-
τευε νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὸ κακὸ του.

Δὲν εἶχε προσφθάσει νὰ κλείσῃ πίσω
τοῦ τὴν πόρτα τοῦ βασιλικοῦ γραφείου ὁ
Φουκέ ὅταν εἶδε νὰ σπεύδῃ ἓνας ὑπηρε-
τὴς φωνάζοντας:

— Ἐνας ἀγγελιαφόρος ἀπὸ τὴν Βρε-
τάνη.

Δὲν εἶχε ἄδικο ὁ ἐπίσκοπος—σουλ-
λογίσθηκε ὁ Φουκέ—ὅταν ἔλεγε πὺς ὁ
ντ' Ἀρτανιάν θὰ ἐφθανε μέσα σὲ δύο ὥ-
ρες.

Ἦταν πραγματικὰ ὁ ντ' Ἀρτανιάν.
Σκονισμένος, θρόμβιος, τακισμένος ἀπὸ
τὴν κούρασιν, πέρασε μπροστὰ ἀπὸ τὸν
Φουκέ καὶ τὸν χαιρετήσας, περισσότερα
ἀπὸ εὐγνωμοσύνη γιὰ τὸν καλὸν τρόπο μὲ
τὸν ὁποῖο τὸν εἶχε ὑποδεχθῇ, παρὰ ἀπὸ
σεβασμὸν ἢ ἐκτίμησιν. Τὴν στιγμὴν ποὺ
ἐμπαινε ὁ ντ' Ἀρτανιάν στὸ βασιλικὸ
γραφεῖο, ἄκουσε τὸν Λουδοβίκο νὰ λέῃ:

— Ἐχάτε λοιπὸν στὸ ταμεῖο σας ἐν-
νεακόσιες χιλιάδες λίβρες, κύριε Κολ-
μπέρ.

Ὁ Κολμπέρ ὑποκλίθηκε χωρὶς ν' ἀ-
παντήσῃ. Ἦ εἰσοδος τοῦ ντ' Ἀρτανιάν
διέκοψε τὴν συζήτησιν καὶ ὁ βασιλεὺς ἔ-
καμε νόημα στὸν Κολμπέρ ν' ἀποσυρθῇ.
Ὑστερα, γυρίζοντας πρὸς τὸν ἱππότην,
εἶπε:

— Ἄν κοίνα ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴν σας
ἐμφάνισιν θὰ ἔχετε κάμει πολλὴ κουραστι-
κὸ ταξίδι.

— Μεγαλειότατε, Νομίζω ὅτι ἔσπεπε
νὰ φθάσῃ τὸ ταχύτερον στὰ ἀνάκτορα.

— Μοῦ φέρετε λοιπὸν, σπουδαίαν
νέα;

— Μὲ δύο λέξεις. ἡ Μπέλ-Ἰλ ὡρυ-
ρῶνεται. Ἐνα διπλὸ τεῖχος, ἓνα φρού-
ριο στὴν μέση...

— Τὰ γνωρίζω ὅλ' αὐτὰ, εἶπε ὁ βα-
σιλεὺς.

— Τὰ γνωρίζετε; ῥώτησε ὁ ἱππότης
μὲ κατάπληξιν.

— Ἐγὼ ἐδῶ καὶ τὰ σχέδια τῶν ὡρυ-
ρῶσεων. Ἰδοὺ τα.

— Σωστά, εἶπε ὁ ντ' Ἀρτανιάν ἐνῷ
τὸ πρόσωπό του σκοτεινίαι. Εἶναι ὁ-
μοία μὲ ἐκεῖνο ποὺ εἶδα καὶ ἐγὼ.

Σωπάσε καὶ ὕστερα ῥώτησε:

— Ὡστε δὲν εἴχατε ἐμπιστοσύνη μὲ-
νον στίς δικές μου πληροφορίες, εἶπε,
καὶ στείλατε καὶ ἄλλον κατάσκοπο;

— Τί σὰς ἐνδιαφέρει πὺς τὰ ἐμαθα;

— Βέβαια ὄχι. Αὐτοῦμαι μόνον ποὺ
ἐτρέφα τόσο ὥστε πολλές φορές νὰ κιν-
δυνεύω νὰ μὴ φθάσω ζωντανός. Ἐν πά-
σῃ περιπτώσει, νομίζω Μεγαλειότατε,

ὅτι εἶναι περιττὸν νὰ χρησιμοποιοῦνται ἄλ-
λη φορὰ ἄνθρωποι στους ὁποίους δὲν ἔ-
χετε ἐμπιστοσύνη.

Ὁ βασιλεὺς διεσπάρει μὲ τὸν θυμὸ
τοῦ σωματοφύλακος καὶ γι' αὐτὸ πρόσ-
θετος:

— Ὁχι μόνον γνωρίζω τὸ τί γίνεται
στὴν Μπέλ-Ἰλ, ἀλλὰ σὰς πληροφοροῦ καὶ
ὅτι ἡ νῆσος εἶναι δική μου.

— Πολὺ καλά, πολὺ καλά. Δὲν μ' ἐν-
διαφέρουν ἄλλες λεπτομέρειες. Δὲν σὰς
ζητῶ τώρα παρὰ τὴν ἀπόδυσή μου.

— Ἀπόδυσή; Γιατί;

— Διότι δὲν μπορῶ νὰ τρώω τὸ ψω-
μί σας χωρὶς νὰ τὸ ἀξίζω. Δώστε μου τὴν
ἀπόδυσή μου. Διαφορετικὰ θὰ τὴν πάρω
μόνος μου.

— Γιατί θυμώνετε, κύριε ντ' Ἀρτα-
νιάν. Ἐγὼ δὲν ἐπιθυμῶ τὴν ἀπό-
δυσή σας, ἀλλὰ τὴν παραγωγή σας, σὲ
λογαγὸ ὅπως σὰς εἶχα υποσχθῇ. Ἰδοὺ
τὴν. Καὶ πιστέψτε μὲ ὅτι σὰς ἀξίζει
καὶ τὴν κερδίσατε μὲ τὸν κόπο σας καὶ
μὲ τὴν ἀφοσίωσή σας. Σὰς τὴν προσέ-
ρω, ὅτι μόνον γιὰ τὴν ἀποστολή σας
στὴν Μπέλ-Ἰλ, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἀξιο-
θαύμαστη στήσιν ποὺ ἐδείξατε στὴν πλα-
τεῖα τῆς Γκρέδης.

— Ἄ! Ὡστε τὸ γνωρίζετε καὶ αὐτό,
ἔκαμε μὲ κάποιο στενοχώρια ὁ ντ' Ἀρ-
τανιάν. Ἐγὼ ὅμως θὰ προτιμῶ νὰ
κερδίσω τὴν παραγωγή μου νικῶντας
τοὺς ἐχθρούς σας ἢ καταλαμβάνοντας
μιὰν ἐχθρικήν πόλιν, παρὰ κρεμνώντας δύο
κόμματα.

— Βρίσκεται ἐδῶ; ῥώτησε κατάπλη-
κτος ὁ ντ' Ἀρτανιάν.

Τὴν ἴδια στιγμὴν μπήκε μέσα ὁ Ρα-
ούλ. Τὸ πρόσωπό του φωτισθῆκε μολις
ἀντίκρουσε τὸν ντ' Ἀρτανιάν.

— Ἐλα, ἔλα, τοῦ εἶπε ὁ ἱππότης.
Ὁ Βασιλεὺς δὲν θὰ εἶχε καμμίαν ἀν-
τίρρηση νὰ μὲ ἀγκαλιάσῃς.

— Κύριε, εἶπε ὁ Λουδοβίκος πρὸς
τὸν Ραούλ. Ζήτησα ἀπὸ τὸν Πριγκίπα,
στὴν ὑπηρεσίαν τοῦ ὁποῖου βρισκόσθε ση-
μεῖρα νὰ σὰς παραχωρήσῃ σ' ἐμένα. Ἄ-
πὸ σήμερὰ τὸ πρῶτον ἀνήκει στὴν φρου-
ρά μου. Ὁ πριγκίπης ἦταν ἀσφαλῶς ἓνας
ὑπέρμαχος ἀντιπρόσωπος γι

Γά κατορθώματα του «Λωποδύτη-Φάντασμα»

ΑΠΑΘΗΛΕΣ

ΕΝΔΕΙΞΕΙΣ

Ιού Χέρμαν Λάντον

Εγκληιο ή σύτοκτονία;

Η ΚΟΜΨΗ κούρσα σταμάτησε στην πόρτα της όμορφης βίλλας και άμέσως κατέβηκαν από αυτήν δυο τύποι που αποτελούσαν κλασική αντίθεση: Ο ένας ήταν ροδοκόκκινος και παχύσαρκος, ο άλλος ψηλός και αδύνατος. Ο πρώτος ζωηρός παρά την παχυσαρκία του. Ο άλλος, μολονότι νεώτερος, περπατούσε και μιλούσε σαν κουρασμένος.

Άμέσως μόλις η κούρσα σταμάτησε, ένας θαλαμηπόλος έτρεξε να προϋπαντήσει τους δυο επισκέπτες:

— Ο Ινσπéκτωρ Σούμερ, άσφαλώς.

— Μάλιστα. Ο τζέντλεμαν είναι ο θορός μου.

— Περάστε, παρακαλώ, τζέντλεμαν! Η λαίδη 'Ασβολντ είναι σαν τρελή. Σας περιμέναμε με άνυπομονησία. Φοβούμεθα μή χάσει τις φρένες της. Τι τραγωδία!

— Τό πτώμα;

— Στο μικρό φινιούρ. Όπως μάς τό έφεραν οι χωρικοί. Ούτε τό άγγίσαμε καν.

— Καί εκάματε πολύ καλά. Σε λίγο θα φθάσουν οι δικαστικοί και ο Ιατροδικαστής. Άς δούμε πρώτα την λαίδη 'Ασβολντ.

Ύστερα από ένα λεπτό, ο Ινσπéκτωρ Σούμερ και ο άριστοκράτης Μάρτεν Ντάλ, γιατί όπως θα μάντεψε άσφαλώς ο άναγνώστης, αυτός ήταν ο συνοδός του διασήμου άστυνομικού έπιθεωρητού, γινόντουσαν δεκτοί από την λαίδη. Έβλιν 'Ασβολντ, την κόρη της Μάντλεν και τον γιού της Βίλλυ, ένα χλωμό νέο ως δεκαεννέα χρόνων, με μάτια κοιμένα που, με την χλωμάδα του, πρόσδιδε μια υπερόπωση ή μια έκλυτη ζωή.

— Λαίδη 'Ασβολντ, άρχισε λέγοντας ο Σούμερ, σάς παρακαλώ να πιστέψετε στην συμπάθειά μας για την μεγάλη σας αυτή συμφορά. Ο σέρ 'Ασβολντ ήταν ένας χρυσός άνθρωπος και άξιζε καλύτερη τύχη. Γι' αυτό σάς παρακαλούμε να πνίξετε για λίγο τον πόνο σας, να συγκεντρώσετε τη σκέψη σας και να προσπαθήσετε να μάς βοηθήσετε όπωσδήποτε. Ο δολοφόνος του σύζυγου σας δεν πρέπει να διαφύγει από την δικαιοσύνη. Πήτε μας πώς έγοναν τά πράγματα, τι προσηύθηκε της εξαφανίσως και τι έπισκολάθησε μέχρι της ανακαλύψως του πτώματος. Μη παραλείψετε έστω και την παραμικρή λεπτομέρεια, γιατί και τό πιδ άσήμαντο πραγματάκι, μπορεί να μάς βάλει επί τά ίχνη του δολοφόνου.

— Τι θέλατε να ννοώρξω εγώ; Ο σύζυγός μου μόνο κάποιον είχε και κανένα άπολύτως έχθρό. Έδω και δεκαέντε μέρες, μου τ'επ'όφησησε κατά τις έξη και τέταρτο τό άπόγευμα, να μη τόν προμείνω γιατί θα δειπνούσε με κάποιο παλιό του

φίλο που είχε φθάσει από τις 'Ινδίες.

— Συνέβαινε τακτικά αυτό; Δειπνούσε συχνά στο ρεστοράν ή στη λέσχη;

— Πολύ σπανίως! 'Ητο πολύ τακτικός και με δυσκολία θα μπορούσε κανείς να τόν άποσπάσει από τις συνήθειές του, έστω και για λίγες ώρες.

— Τό έχω άκούη στ' αυτιά μου. 'Ηταν οι τελευταίες λέξεις που άκουσα από τό στόμα του. Δέν τόν ξαναείδα παρά σήμερα τό πρωί και στην κατάσταση που θά τόν όητε και σεις σέ λίγο.

Στό σημείο αυτό ή άτυχη γυναίκα πνίγηκε από έναν λυγρό και πέρασαν άρκετές στιγμές ώσπου ο Σούμερ να της άποτεινή και πάλι τόν λόγο:

— Είσαθε βεβαία, λαίδη, ότι ο ίδιος σάς τηλεφώνησε και όχι άλλος;

— Άπολύτως βεβαία. Άνεγνώρισα την φωνή του. Μου είπε άλλως τε μεταξδ άλλων, κάτι που μόνο οι δυο μας γνωρίζαμε.

— Δηλαδή; Σας είναι εύκολο να μάς άποκαλύψετε αυτό τό κάτι;

— Μολονότι τό βριόλο άσχετο με την τραγωδία μου, δέν βλέπω τόν λόγο να σάς τό άποκαλύψω. Έπρόκειτο για τόν γιού μας τόν Βίλλυ...

Ο Βίλλυ σήκωσε τό κορμί του μάτια και τό κάρφωσε στά μάτια της μητέρας του:

— Έπρόκειτο για μένα μαμά;

— Ναί παιδί μου. Είχε κανει πολλές τρέλλες εκείνες τις μέρες. Ο πατέρας σου πλήρωσε εκείνο τό μεσημέρι κάποιο χρέος σου και μου τηλεφώνησε να μη σού τό πω για να νομίξει ότι εξακολουθείς να είσαι έκταθειμένος, μήπως και συνετισθείς.

Και στραφομένη προς τόν Σούμερ:

— Φαντάζεστε την άνυπομονή μου όταν πέρασαν τά μεσάνυχτα. Όταν πέρασαν οι τρεις μετά τά μεσάνυχτα, όταν γάραζε και ο άνδρας μου δέν είχε άκόμη φανή. Κατά τις έξη τό πρωί, όταν ήρθε στην

Σε κάθε φύλλο ή «ΕΒΔΟΜΑΣ» δημοσιεύει από μια νέα ανιτελή και πρωτότυπη περιπέτεια του περιφήμου

Λωποδύτη - Φάντασμα

ούλλα ο Βίλλυ, με βρήκε στην βεράντα με την Μάντλεν μου να περιμένουμε τόν πατέρα του.

— Στις έξη τό πρωί επέστρεψεν ο γιός σας ο Βίλλυ;

— Μάλιστα Ινσπéκτωρ. Αυτό ήτο και τό μεγάλο παράπονο του μακαρίτη. 'Ηθελε να βλέπει τόν Βίλλυ μας νωρίς τό βράδυ στο σπίτι. Του είπα για τό τηλεφώνημα, προσπαθήσε να με καθυστερήσει και, κατά τις όχτώ τό πρωί, τηλεφωνή-

σαμε στην άστυνομία. Γνωρίζετε την συνέχεια. 'Επί δεκαεπτά όλόκληρες μέρες, ή άστυνομία δέν κατόρθωσε ν' ανακαλύψει έχνος τού άνδρός μου. Σήμερα τό πρωί, κατά τά ξημερώματα, όπως σάς τηλεφώνησε, μου τόν φέρανε στην κατάσταση που θά τόν όητε. Δυο ψαράδες τόν βγάλανε από τόν Τάμεση, σαπισμένο σχεδόν από τό νερό και δεμένο χειροπόδαρο.

— Τό πτώμα βρίσκεται στο φινιούρ, όπως μάς είπε ο θαλαμηπόλος σας. Θα πάμε με τόν βοηθό μου να τό δούμε. Μπορείτε να μη μάς συνοδεύσετε λαίδη.

Καθώς όμως έτοιμαζόνταν ν' ακολουθήσουν τόν θαλαμηπόλο, φάνηκαν οι δικαστικοί και ο Ιατροδικαστής και ύστερα από λίγες στιγμές άρχισε ή ένεργεια της δικαιοσύνης.

Πατροκτόνος;

Τό πτώμα κοιτόταν ξεπαγωμένο επάνω στον καναπέ. 'Ητο πραγματικά μισοσαπισμένο και άπαίσιο από την δεκαεπταήμερη παραμονή του μέσα στο νερό. 'Ητο σφιγχοδεμένο στα πόδια και στο άριστερό χέρι. Τό δεξιό όμως του δεξιού χεριού είχε χαλαρωθή άισθητά. Στα πόδια ύπληξε μια προεξοχή του σχοινιού, σχηματίζοντας μεγάλο βρόχο. Προφανώς, ο δολοφόνος είχε δώσει κάποιο βάρος, πέτρα ίσως, για να παραμείνη στόν βρόδο αλλά χαλάρωσε ο βρόχος και λήθηκε ή πέτρα. 'Ετσι τό πτώμα ανέβηκε στην έπιφάνεια.

Ο Ιατροδικαστής δέν άργησε να πιστοποιήσει ότι τό θύμα δέν είχε κανε ζωντανό στο νερό. Έφερε τραύμα περιστροφικού στέν λαμού, προς τό δεξιά, με κατεύθυνση της σφαίρας από τά κάτω προς τά άνω. 'Η σφαίρα είχε σφηνωθή στο κρανίο έσοπερτωχώς, χωρίς να τό τραυτήσκει και να έξέλθι. Τό γεγονός ότι δέν βρέθηκε νερό στους πνεύμονες, πιστοποιεί ότι όταν είχε τρέξει στο νερό είχε πάψει να έξη.

— Άποκλείεται ή σύτοκτονία, έκαμεν ο Ιατροδικαστής. Ποιό είναι τό είαίτην του έγκλήματος, όμως, άφού δέν είχαν έχθρους και άφού άποκλείεται και ή ληστεία; Βρήκαμε τό δαντιλίδι του, τό χρυσό χρονομέτρο του, τό ποροφόι, του με δώδεκα λίρες και μερικά κέρματα στην τσέπη του. Ο δολοφόνος, άν έρόνκετο πωι κομποιοιού, μπορούσε πολύ καλά να ψάξει τό θύμα.

Στό σημείο αυτό, ο Ινσπéκτωρ Σούμερ πήρε κατά μέρος τόν άναγνιτή και τόν εισαγγελέα και τούς ψθύρισε κάτι. Κυτόπιν έπήγε στο τμήμα και τηλεφώνησε. Ύστερα από ένα τέταρτο, έμφ αννεύζονταν οι πρώτες παρατηρήσεις, έσπασαν ή δακτυλογράφος του θύματος με Ροδδ, η οποία έβγαλε σαν άπολθονένη άντικρύζοντας τό πτώμα του διευθυντού της.

— Μπορείτε να πάτε πητε μες, άν παρατηρήσατε τίποτα τό έκτακτο στο γραφείο, τό άπόγευμα της 16ης 'Ιουνίου;

— Δέν συνέβη τίποτα τό έκτακτο. Ο προϊστάμενός μου έφαιγε εστιάθρα, την συνήθειά του όσα, στις έξη άκριβώς και ύστερα από τρία τό πολύ λεπτά έφυγα κι' ένώ άποκ' έβλεπα τό γραφείο.

— 'Εσ' όσον έφυγε από τό γραφείο του στις 6 άκριβώς και τηλεφώνησε σπίτι του στις 6 και 15', εφ' όσον χρεωμένοι να πιστέψουμε πως δέν τηλε-

φώνησε από τό γραφείο του. Σύμφωνα με τό τηλεφώνημά του, έπρόκειτο να δειπνήσει με κάποιο φίλο του που ήλθε από τό έξωτερικό. 'Ηλθεν από τό γραφείο ο κύριος αυτός;

— Όχι και ούτε μου είπε ο προϊστάμενός μου τίποτα τό σχετικό.

— Δέχθηκε εκείνο τό άπόγευμα στο γραφείο του την έπίσκεψη κάποιου άγνωστου σας;

— Έκείνο τό άπόγευμα μόνον ο μίστερ Βίλλυ ήλθε.

— Αί! Τι ώρα;

— Λίγο πριν από τις έξη.

— Ερχόταν τακτικά ο μίστερ Βίλλυ στο γραφείο;

— Πολύ σπανίως.

— Μήπως άκούσατε τί είπαν;

— Όχι, γιατί άποσύρθηκα άμέσως στο κλαινό διαμέρισμα.

— Πώς τόν δέχθηκε ο προϊστάμενός σας;

— Μάλλον ψυχρά. Ύστερα από λίγο λογόφεραν. Δέν άκουσα τί είπαν αλλά θυμάμαι πως άκουσα μια γροθιά στο τραπέζι. Δέν μπορώ να βεβαιώσω άν την γροθιά αυτή την έδωσε ο Βίλλυ ή ο προϊστάμενός μου

— 'Η συζητησίς των ύπηρεζε ζωηρή, έ;

— Αυτό τό βεβαιώνω.

— Άς έλθι μια στιγμή ο Βίλλυ 'Ασβολντ, είπε ο άναγνιτής άποτεινόμενος προς τόν Σούμερ.

Ύστερα από ένα λεπτό παρουσιαζόταν ο Βίλλυ, ο όποιος και άπέφυγε να κυτάξει τό πτώμα.

— Δέν μάς είπατε μίστερ Βίλλυ, ότι έπισκεφθήκατε τόν πατέρα σας τό άπόγευμα της εξαφανίσως του.

— Μου διέφυγε.

— Έλογομαχήσατε μαζί του;

— Μάλιστα. Του έητοῦσα έπίμονα κάποιο ποσόν και εκείνος παραφέρθηκε. Έδωσε μέλιστα μια γραθιά στο τραπέζι του, πράγμα τό όποιο με ύποχρέωσε να φύγω άμέσως.

— Γιατί τό θέλατε αυτό τό ποσόν;

— Είχα κάποιο χρέος να πληρώσω.

— Τό πληρώσατε τό χρέος αυτό;

— Έπληρα να τό πληρώσω την έπαύριον της εξαφανίσως του άλλα έμαθα ότι τό είχε πληρώσει ο μπαμπάς από τό πρωί της προηγούμενης.

— Και σάς είχε άποκαρψει τό πράγμα; Που βρήκατε χρήματα και πληρώσατε τό χρέος σας εκείνο;

— Βρήκα.

— Ποι;

— Δανείστηκα από ένα φίλο μου ένα μικρό ποσόν και πήγα τό βράδυ σέ μια χαρτοποικτική λέσχη, όπου έκέρδισα πολλά.

— Δώστε μας την διεύθυνση του φίλου σας και τό όνομα της λέσχης.

Ύστερα από μισή ώρα ο φίλος του και ο διευθυντής της λέσχης βρισκόνταν στην τραγική βίλλα. Ο πρώτος βεβαίωσε ότι πράγματι είχε δανείσει στόν Βίλλυ την 16ην 'Ιουνίου, κατά τις 7 τό βράδυ, τρεις λίρες. Ο δεύτερος όμως βεβαίωσε πως ο νέος αυτός, ούτε την νύχτα της 16ης 'Ιουνίου, ούτε καμιά άλλη νύχτα είχε πατήσει στην λέσχη του. Του ήτο τελείως άγνωστος.

— Μίστερ Βίλλυ 'Ασβολντ, έκαμεν ο άναγνιτής, είμαι ύποχρεωμένος να διατάξω την σύλληψή σας.

— Άλλα τί; Πιστεύετε λοιπόν ότι έ-

γώ σκότωσα τόν πατέρα μου;

— Που περάσατε την νύχτα της 16ης 'Ιουνίου; 'Η μήτερα σας κατέθεσε ότι ήρθατε σπίτι σας στις 6 τό πρωί;

— Άλλα σάς είπα! Χαριτόπαιζα στη λέσχη ως τό πρωί.

— Ο διευθυντής της λέσχης σάς διαψεύδει!

Σε λίγο, ή τραγική λαίδη 'Ασβολντ έβλεπε μ' άπόγνωση τόν γιού της να ανεβάζεται σχεδόν άναίσθητος στο άυτοκίνητο της Σκώτλαντ — Γυάρδ που ξεκίνησε άμέσως.

— 'Η γνώμη σου; ρώτησε με χαμηλή φωνή ο Μάρτεν Ντάλ, άποτεινόμενος προς τόν Σούμερ.

— Τι να σού πω φίλε μου; Για την ώρα, τά πράγματα φαίνονται εναντίον του Βίλλυ. Δέν μπορώ όμως να παραδεχθώ πως ένα μικρό παιδί σκότωσε τόν πατέρα του και ύστερα τόν έδωσε και τόν πέταξε στόν ποταμό. Μου φαίνεται πολύ χονδρό αυτό.

— Κί' έμένα. Τό γεγονός όστόσο είναι ότι δέν μπόρεσε να παρουσιάσει ένα «άλλοθι».

— Ναί. Τό «άλλοθι» του κατεργρίφη από την κατάθεση του διευθυντού της λέσχης. Μη ξεχνάς όμως ότι ο διευθυντής της λέσχης δέν μπορούσε να όμολογήσει πως ο νέος αυτός βρισκόταν ως τό πρωί στη λέσχη του και χαριτόπαιζε! Άν όμολογούσε τέτοιο πράγμα, θα του κλείναμε τη λέσχη γιατί ο Βίλλυ μόλις είναι 19 χρόνων!

— Πολύ σοβαρό αυτό! Πάντως ή νεκροψία θα γίνει αύριο, δέν είναι έτσι;

— Τό άργότερον.

— Ως αύριο ποιος ξέρει τί μπορεί να γίνει!

Διάρρηξις και έπακόλουθα

Την άλλη μέρα, έμφ οι Ιατροδικασταί ένεργούσαν την νεκροψία του πτώματος στην όποιαν περιουσιόκτον και ο Μάρτεν Ντάλ, σάν θόμβα έφθασεν ή είδησις ότι κατά τό διάστημα της νύχτας, ο «Λωποδύτης — Φάντασμα» είχε διαρρήξει την τραγική βίλλα, τό χρηματοκιβώτιο της βιβλιοθήκης και τά συρτάρια του τραπέζιου του 'Ασβολντ. Δέν πήρε τό παραμικρό άντικείμενο άλλα τό έκαμε όλα άνω-κάτω μέσα στην βιβλιοθήκη και φεθγόντας, έφησε ένα έπισκεπτήριο, που ο Σούμερ τό διάδωσε κατάκληρως και δυνατά ώστε να τόν άκούσουν όλοι:

«Ο σέρ 'Ασβολντ ήτοκτόνησε. Δέν πρόκειται περί έγκλήματος και προσέξτε μην πέση ο γιός του θύμα δικαστικής πλάνης! Μόνον ένας άνθρωπος, ο άριστοκράτης Μάρτεν Ντάλ, άν τόν καλέσετε να ρίξει μια ματιά έδώ μέσα, θα μπορούσε να άποδείξει ότι πρόκειται περί άυτοκτονίας. Εγώ, για ευνόητους λόγους, δέν μπορώ να παρουσιάσω άυτό προσώπως για να σάς πείσω».

Ο «Λωποδύτης — Φάντασμα»

— Άλλα ο μίστερ Ντάλ είναι έδώ.

— Και στη διάθεσή σας κύριοι....

Σε μισή ώρα, ή τραγική βίλλα πλημμύριζε και πάλιν από δικαστικούς, άστυνομικούς και δημοσιογράφους. Ο Μάρτεν Ντάλ πέρασε στην βιβλιοθήκη με τούς δικαστικούς και άρχισε να έξετάζει προσεκτικά τό άρραβωνιστά χρηματοκιβώτιο.

τις, διάφορα γράμματα τοποθετημένα στην γραμμή επάνω στο τραπέζι, διάφορα συμβόλαια και φακέλους. Έν τέλει, ύστερα από μιας ώρας έξέταση, στράφηκε συγκινημένος αλλά άπαστρέπτοντας άπό την χαρά του:

— Πράγματι κύριοι, πρόκειται περί άυτοκτονίας! Αυτή τη γνώμη είχα σχηματίσει παρακολουθώντας την νεκροψία. Έπληρα μάλιστα και κάτι χροές να γίνω άντληρητός, που άποδεικνύει την άυτοκτονία. Ο «Λωποδύτης — Φάντασμα» έρχεται τώρα σ' έπίσκεψή μου. Ο 'Ασβολντ καταστράφηκε κυριολεκτικά στο χρηματιστήριο και ή ιδέα ότι θα άφησε την οικογένειά του στόν δρόμο, τόν έκαμε σαν τρελλό. 'Ιδού έδώ δέσμες χροών-γραφών και τίτλων που έπεσαν στο μηδέν! Άντιπροσωπεύουν μια κολοσσιαία περιουσία! 'Ιδού και έπιστολές τοκογλύφων που τόν στενοχωρούσαν κάθε μέρα. 'Ιδού και κάτι τό πολύ πιο σοβαρό: Ένα συμβόλαιο άσφαλείας της ζωής του! Άσφάλισε την ζωή του για 100.000 λίρες. Τό συμβόλαιο όμως έχει έναν όρο: 'Η εταιρία δέν ύποχρεούται να πληρώσει τις 100.000 λίρες στους κληρονόμους του, σε περίπτωση άυτοκτονίας! 'Ητοκτόνησε λοιπόν κατά τέτοιο τρόπον ώστε να πιστευθή πως δολοφονήθηκε, χωρίς να φαντάζεται ο δυστυχής, ότι με την πράξη του αυτή, λίγο έλειπε να σταίλη τό χαιδεμένο του παιδί στην κρεμάλα! Τώρα, πως άυτοκτόνησε; Είναι άπλούστατο! Δέθηκε καλά στα πόδια και στο άριστερό χέρι, έδωσε ένα βάρος στα πόδια του, έδωσε χαλαρά τό δεξί του χέρι γιατί δέν μπορούσε αυτό να τό δέσει στερεά, πήγε στην όχθη του Τάμεση και ήτοκτόνησε με μια σφαίρα περιστρόφου. 'Η φορά του τραύματος τό άποδεικνύει. Όπως είχε ψευδομεμένο και τό δεξί του χέρι, δέν μπόρεσε να στηρίξει την κάννη στόν κρόταφο του ούτε και να την δανκώσει και να πυροβολήσει. 'Η κάννη μόλις έφτανε ως τόν λαμό του, προς τό δεξιά. Γι' αυτό και ή φορά του τραύματος είναι από τό κάτω προς τό άνω! Μετά τόν πυροβολισμό, έπεσε στόν ποταμό, γιατί, όπως ήταν χροαωμένος την στιγμή που πίεζε την σκανδάλη, τό σώμα του βάρενε φυσικά έμπρός. Γι' αυτό και δέν βρέθηκε νερό στους πνεύμονες. Και τώρα, ιδού τί πήρα από τό πτώμα, χωρίς να με άντληρηθή κανένας.

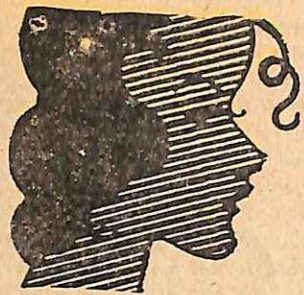
Και βράζοντας από την τσέπη του ένα χαρτάκι, έδειξε κάτι σαν τριχίτσες:

— Βλέπετε; Είναι νήματα του σχοινιού με τό όποιο ήτο δεμένο τό πτώμα! Αυτό τά νήματα τά βρήκα στα δόντια του πτώματος! Για να δέσει τόν τελευταίο κόμπο, τόν κόμπο του χαλαρού δεσμάτος του δεξιού του χεριού, έ χρησιμοποίησε τά δόντια του! Τό σχοινί άφησε αυτά τά νήματα στα δόντια του! Ο 'Ασβολντ ήτοκτόνησε κύριοι. 'Η εταιρία δέν θα πληρώσει, άλλα ή οικογένειά του, μολονότι θα μείνει στο δρόμο, θα εγγνωμνή τόν «Λωποδύτη — Φάντασμα» που με την έπίδρασή του, έσωσεν ένα μέλος της από την κρεμάλα!

HERMAN LANTON

Απόδοσις ΤΑΣΟΥ ΑΥΛΩΝΙΤΗ

«Λωποδύτης ή άναδημοσίευσις»

ΤΟ ΚΑΡΝΕ ΤΩ ΤΥΝΑΙΚΑΣ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΑ

άνησυχίες

Κάποια νέα έχει συνδεθεί φιλικώς από καιρό μ' έναν νέο. Τον αγαπά. Είναι επίσης βεβαία για τα αισθήματά του. Τελειωτάως ό νέος αναγκάσθηκε να κάνει κάποιο ταξιδάκι. Γράφει της νέας κάθε εβδομάδα, αλλά εκείνη θρίσκει τα γράμματά του πολύ σύντομα και αρχίζει να ανησυχεί για τα αισθήματά του. Φοβάται επίσης για κάποιον παλιό δεσμό του νέου. Ζητά την συμβουλή μας.

Εδιάδασα το γράμμα σας με ενδιαφέρον. Σας ευχαριστώ για την μεγάλη σας εμπιστοσύνη. Άλλα δεν ξέρω τί συμβουλή μπορώ να σας δώσω. Μου γράφετε πως τον αγαπάτε κι' ότι σας γαπά κι' αυτός. Εάν είναι έτσι, τα πράγματα, τότε η λύση είναι απλουστάτη: Αρραβωνιαστήτε, παντρευθήτε και θα βρήτε την ευτυχία σας.

Μου λέτε επίσης πως ό νέος σας γράφει κάθε εβδομάδα, αλλά θρίσκετε πως τα γράμματά του είναι μάλλον σύντομα και όχι με τόσο αίσθημα όσον θα έπιθουμούσατε. Με ρωτάτε επίσης αν πρέπει κι' έσεις να του απαντάτε με τον ίδιον τρόπον.

Δεν είναι εύκολο πράγμα για έναν άνδρα να γράφει ένα ερωτικό γράμμα. Συνήθως δυσκολεύονται πολύ σ' αυτό το είδος, ενώ αντίθετως οι γυναίκες γράφουν ερωτικά γράμματα με πολύ μεγαλειότητα ευκολία. Εάν του απαντήσετε με τον ίδιο τρόπο που σας γράφει αυτός, θα υποθέσει πως η αγάπη σας λιγότεψε· εάν πάλι είσθε πολύ αισθηματική, θα φαντασθή ίσως πως διάξεσθε για να τον αναγκάσετε να σας προσφέρει το δαχτυλίδι.

Όπως βλέπετε, το ζήτημα δεν είναι και τόσο απλό. Το καλύτερο κατά την γνώμη μου είναι να κρατήσετε τον υεσαίο δρόμο, δηλαδή να είσθε πάντοτε ενδιαφερόμενη, γεμάτη ενδιαφέρον για τον νέο χωρίς πολλές αισθηματολογίες. Γράφετέ του τακτικά, κρατήστε τον ενημερών των διαφόρων ζητημάτων που τον ενδιαφέρουν, αποφεύγοντας να του αναγγέλλετε τα δυσάρεστα, και προ παντός τα μικροπράγματα που θα μπορούσαν να προκαλέσουν την ζήλια του. Είναι πολύ ανήθο για μια γυναίκα να αναγγέλλει, σ' όποιον αγαπά τις επιτυχίες της με άλλους. Αποδεικνύει μια κουτή φιλαρέσκεια και έλλειψη πραγματικού ενδιαφέροντος και αρκετή επιπολαιότητα. Ανόητο επίσης θα ήταν να του αναφέρετε τις διάφορες διασκέδασεις όπου πηγαίνετε τώρα που αυτός λείπει. Από τις δλίγες συμβουλές που σας δίδω, ελπίζω πως θα καταλάβετε τώρα με τί πνεύμα πρέπει

να του γράφετε.

Όσο για τον παλιό δεσμό του νέου, μου φαίνεται πως η γυναίκα εκείνη δεν έχει πια θέλει σ' αυτόν, αφού μόνη της διέκοψε την αγάπη τους, όταν συνδέθηκε μ' ένα τρίτο. Συνεπώς δεν υπάρχει λόγος ν' ανησυχίτε. Πάντως, όμως, καλόν θα ήτο να ζητούσατε από τον νέο να σας ξεδιαλύνει μόνος του το ζήτημα αυτό που σας ανησυχεί.

ΛΟΡΑ

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Τά άσημένα μαχαιροπήρουνα

Τά καλά σερβίτσια του τραπέζιου είναι το καύχημα κάθε σπιτονοικοκυράς. Θέλουν όμως κι' αυτά την περιποίησή τους. Εάν τά πλένετε καθημερινώς με ζεστή σαπουνάδα και τά σκουπίζετε άμέσως, θα σας διατηρηθούν επ' άπειρον σε καλή κατάσταση. Αν πάλι σας έχουν μαυρίσει, μετά από το συνηθισμένο

Τά πρώτα φθινοπωρινά παλτά

Τό άριστο μοντέλλο έχει όπως βλέπετε πολύ σίκ γραμμές. Θυμίζει λίγο τα περυσινά με την εφαρμοστή μέση και τό φάρδος κάτω. Οι τσεπούλες του και οι καμπυλωτές ντεκούπ του το δίδουν μια χάρη ξεχωριστή. Το πρωτότυπο είναι από ντρέ γκρι μπλέ με κουμπιά μπλέ μαρέν. Το καπέλλο είναι από φέτρ στην ίδια απόχρωση με κορδέλλες μπλέ μαρέν. Τσάντα και παπούτσια μπλέ μαρέν.

Τό δεύτερο μοντέλλο (δεξιά) σχηματίζει γιλέκο μπολερό και φούστα κλότ. Είναι, πάρα πολύ άσυνηθιστο στην φόρμα του. Από ντρέ μπέζ, είναι ραβιασμένο με μεταξωτή κορδέλλα, σκεπάζει και στολίζει τό κάτω μέρος του παλτού.

Καπέλλο από καστόρι μπέζ με κορδέλλες καφέ. Οι κρεμαστές κορδέλλες στα καπέλλα θα φορεθούν πολύ έφέτος.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Στιγμάτα του προσώπου

2ον

τό προηγούμενο σας έγγραφο γενικώς όπως αναπτύσσονται τα μπιμπίκια και τα μαύρα στίγματα στην επιδερμίδα καθώς και για την διαφορά που υπάρχει μεταξύ αυτών και μιας άλλης δερματικής παθήσεως: των άκρων.

Σήματα θα σας γράψω τον τρόπο με το όποιον θ' απαλλαγίτε από την όχληρή κι' αντίαισθητική αυτή πάθηση της επιδερμίδος.

Είπαμε ότι τα μπιμπίκια και τα μαυράκια αναπτύσσονται συνήθως στα λιπαρά μόνον δέρματα και κατά προτίμησιν στα λιπαρότερα μέρη του προσώπου (σαγόνι, μέτωπο, πλάγια της μύτης) κι' ότι πρέπει να ενεργήτε εναντίον των άμέσως και χωρίς χρονοτριβή, γιατί έν όσφ παμένουν παλαιώνουν καταπληκτικά. Η πρόληψις των μπιμπικιών επιτυγχάνεται μόνο με μια αυστηρή τοπική ύγιεινή της επιδερμίδος. Με την τοπική μόνον αντισηψία μπορεί να κατανικηθή ή προδιάθεσις του εδάφους (της επιδερμίδος) προς ανάπτυξιν του μικροβιαλλίου στον όποιον, καθώς είπαμε στο προηγούμενο, οφείλονται τα μπιμπίκια. Η αντισηψία αυτή γίνεται δι' ειδικών φαρμακευτικών συνθέσεων και άναλόγως της εύπαθειας και της άνεκτικότητας της επιδερμίδος. Μερικοί άποστηρίζουν ότι τα λιπαρά δέρματα είναι άντοχής κι' όλιγότερον εύπαθη από τα ξηρά δέρματα και κατά συνέπειαν άντέχουν και στην χρήση θρασυτικών άντισηπτικών μέσων όπως το σαπούνι, το σινόπνευμα, ό αιδέρας και τα παρόμοια. Απομονούν όμως ότι ένα δέρμα με μπιμπίκια, με μαυράκια και με πολύ άνοιχτούς πόρους δεν είναι μόνον λιπαρό αλλά κι' άρρωστο και ως έν τοούτο εύπαθιστο. Γι' αυτούς τους λόγους, πρέπει ν' αποφεύγονται τα θρασυτικά μέσα, γιατί τις περισσότερες φορές προκαλούν έρεθότητα της επιδερμίδος, τσούξιμο ή σάσιμο και γενικώς λειηνοποίησιν της ή όποια είναι προάγγελος του μετέπειτα μαρμαρίσματος και της ρυτιδώσεως.

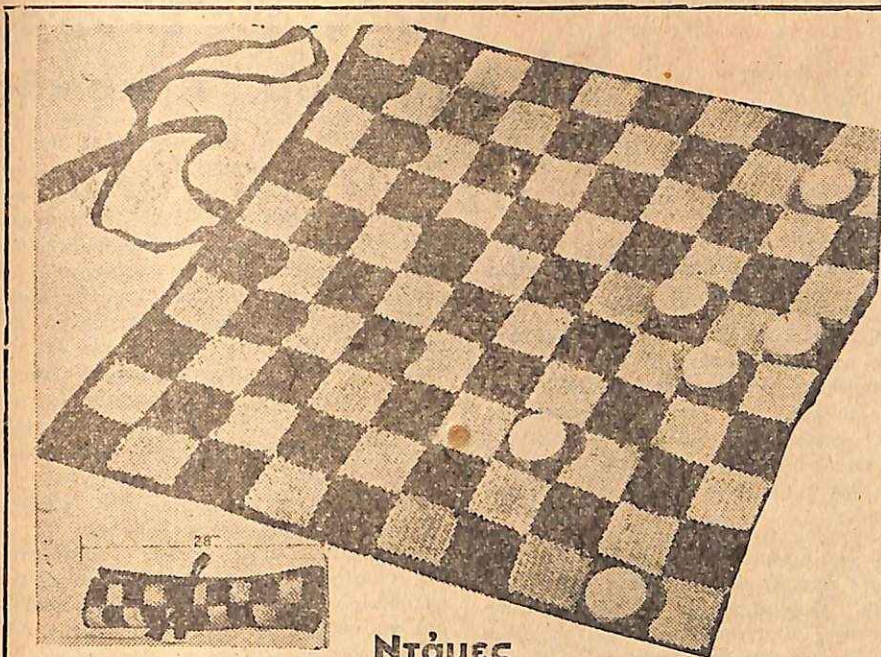
Αν κατά τήν, ύστερα από κακή χρήση τέτοιων άντισηπτικών, παρατηρήσετε έρεθισμό της επιδερμίδος σας σας συνιστώ να μεταχειρισθήτε άμέσως χλιαρές κομπρέσες από έλαφο άλτέα. Οι κομπρέσες αυτές είναι πολύ μαλακτικές σ' αυτήν την περίπτωση και παίρνουν άμέσως τον έρεθισμό.

Μια πολύ καλή, φθηνή κι' αποτελεσματική λoσιόν για την θεραπεία της υπερλιπάνσεως (λιγδωματος) της επιδερμίδος και συγχρόνως άντισηπτική είναι ή κάτωθι:

Μια πολύ καλή, φθηνή κι' αποτελεσματική λoσιόν για την θεραπεία της υπερλιπάνσεως (λιγδωματος) της επιδερμίδος και συγχρόνως άντισηπτική είναι ή κάτωθι:

Αλκοόλ λευκοκαμπορούχου	30 γραμ.
Βάμμα δανδής	15 »
Υδαρ κολωνίας	60 »

Τήν λoσιόν αυτήν μπορείτε να την χρησιμοποιήτε μ' ένα βαμβάκι περνώντας όλο σας τό πρόσωπο μετά τό πρωτό πλύσιμο, τό όποιον άπαραίτητως πρέπει να γίνεται με χλιαρό νερό, καθώς και τό βράδυ πρό του ύπνου. Θ' άρχίσετε άμέσως να την χρησιμοποιήτε στην αρχή άραιωμένην. Δηλαδή παίρνοντας ως μέτρο ένα κομπούνητο θά βάψετε ¼ άπ' την λoσιόν και ¾ νερού. Σιγά-σιγά και έφ' όσον

Ντάμες

Νά ένα πρακτικό έργόχειρο που είναι συγχρόνως και... παιχνίδι! Τό παιχνίδι αυτό είναι πολύ γνωστό και πολύ αγαπητό: οι ντάμες. Ήταν όμως δυσκολοκίνητο. Η νέα μέθοδος τό κάνει πάρα πολύ εύχρηστο. Πρα-

κτικώτατο για έκδρομες, στην πλάξ, στην έξοχή σας. Όσες ξέρουν να πλέξουν δεν θα δυσκολευθούν καθόλου να τό φτιάξουν. Μια στενή μπορτούρα στο χρώμα του σκούρου φόντου κι' ένα δέσιμο συμπληρώνουν χαριτωμένα τό σύνολον.

πλούσιό τους, τριψέτε τα έλαφο μ' ένα λεπτό πανάκι βουτηγμένο σε σόδα που θα έχετε αγοράσει από τό φαρμακείο. Ξεπλένετε τα άμέσως και τριψέτε τα με μια φανέλλα. Θα μείνετε ένθουσιασμένες με τά άποτελέσματα της δουλειάς σας.

Όταν προστατεύετε την έπιφάνεια, σώζετε τό σύνολον

Η φράσις αυτή άποτελοΰσε κάποτε τό μοτίβο της διαφημιστικής έστρατείας κάποιας άμερικανικής εταιρίας θερμικών. Όφείλομε να άναγνωρίσωμε την πρακτική χρησιμότητα της συμβουλής. Βάζοντας μια νέα έπιφάνεια θερμικού στα έπιπλά σας ή στα διάφορα μικροαντικείμενα της καθημερινής σας χρήσεως, τά άνανεώνετε, τά όμορφύνετε και παρατρίνετε την ζωή τους.

Όταν φθάνη ό χειμώνας, βάλετε μια νέα έπιφάνεια λαδομπογιάς στα έπιπλά της θέρμανσής σας για να τα προσφύξετε. Όσον για τά κηπουρικά σας έργα, λεία, βουτήξτε τα σε λιβάιιο για να μή σκουριάσουν. Τήν άνοιξη βάψτε τά παραθωρόφυλλα του σπιτιού σας, και τό φθινόπωρον όλα τά καγκελώματα για να μήν τά προσβάλει ή σκουριά.

Οι μπούκλες εξακολουθούν να έπ.βάλλωνται

Η Έλβετία μας στέλνει αυτό τό συμπαθέστατο κτένισμα. Είναι χαριτωμένο στην άπλότητά του και πολύ

ντιστεγχε. Είναι πολύ κολακευτικό, και έξ ίσου κατάλληλο για πολύ νέες γυναίκες και για τις μητέρες τους.

ΚΟΥΖΙΝΑ

Σηκοτάκια άρνιού ά λά βενετσιάνο

Κόψτε φιλό κρεμμύδι και σκόρδο. Βάλετά τα μέσα σε μια κατασάβλα με λίγο βούτυρο και καθουρδίστε τα. Προσθέστε έπειτά 2-3 κουταλιές ζουμί (ή νερό με ζύδι, άλάτι και πιπέρι). Πιάνετε σηκοτάκια άρνιού, τά άλατίζετε, και τά άφήνετε να μείνουν άλατισμένα επί αρκετή ώρα. Τά τηγανίζετε με βούτυρο και τούς προσθέτετε λίγη ερίγανη και πιπέρι. Άφού τηγανισθούν, τά στραγγίζετε και τά βάζετε στη σάλτσα, άνακατεύοντας όλίγον, τά αφήνετε να πάρουν μια βράση και τά σερβίρετε.

θα την ανέχεσαι το δόγμα σας — δηλαδή άμα δεν κοκκινίζει ή δεν τσούζει πολύ — θα την πυκνώνετε βάθοντας περισσότερο φάρμακο και λιγότερο νερό, μέχρις ότου πάνω στον μύνα να την μεταχειρίζεσθε αυτόουσια, χωρίς άραιωση με νερό. Αυτή ή λοσιόν παύει το λίγδιασμα και δίνει μια λεία, ματ και βελουδένια όψη στην επιδερμίδα. Πάντως την πυκνωση ή άραίωση της θα σας την δείχνη ή άντοχη της επιδερμίδος σας. "Αν κατόπιν μακροχρονίου χρήσεώς της παρατηρήσετε ότι δεν λιγδιάζει πιά το πρόσωπό σας, σταματάτε την χρήση της και χρησιμοποιήστε την κάτωθι ελαφροτάτην αντισηπτική λοσιόν, για ελαφρώς λιπαρές επιδερμίδες:

Ροδόνηρο άγνόν 60 γραμ.
'Αλκοόλ καμφορούχον 15 »

'Εδώ θα κάνω μιὰ άναγκαία παρένθεση: Τό βαθύκι μού χρησιμοποιήτε για την επάλειψη των λοσιόν ή για τό πουδράρισμα του προσώπου πρέπει να τό αλάζετε κάθε φορά γιατί οι μικροβιακοί φωληράδες ενόλο σ' αυτό, κι' έτσι ξαναμολύνονται και τα γειτονικά μέρη της παθήσεως.

Καταλαβαίνετε λοιπόν, όσες ιδίως πάσχετε από σπυράκια ή εξανθήματα, τί κακό κάνετε στην επιδερμίδα σας όταν χρησιμοποιήτε πάντα τα ίδια σφουγγάρια, πανιά ή πομπόν για την περιποίηση του προσώπου σας. Τις περισσότερες φορές αυτά γίνονται πρόξενοι διαφόρων όκληρων δερματικών παθήσεων του προσώπου.

(Στό επόμενο ή συνέχεια)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Δερματολόγος Ιατρός
Σόλωνος 40

Η ΔΕΛΤΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΛΟΡΑΣ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ ΜΑΣ ΙΑΤΡΟΥ

★ Μελαχροινήν Πολίτισσα, Θεσ/νίκη. Μ' ένα βαθύκι θρεγμένο στην κάτω λοσιόν να περνάτε έλο σας τό πρόσωπον και την μύτη τό πρωί μετά τό πλύσιμό σας καθώς και τό βράδυ πρό το ύπνου. Τις κοιμώσεσες να τις εξακολουθήσετε τρίς της εβδομάδος:

'Αλκοόλ μπλάνς καμφορ 30 γραμ.
Βάμμα βενζόης 15 »
'Υδωρ κολωνίας 60 »
'Υδωρ άπασταγμένο 200 »

★ Δακρυσμένο Χαμόγελο Α—Ω. Να περνάτε τό πρωί μετά τό πλύσιμό σας και τό βράδυ προτού κοιμηθήτε τό πρόσωπό σας μ' ένα βαθύκι θρεγμένο στην κάτω λοσιόν:

'Αλκοόλ μπλάνς καμφορ 30 γραμ.
Βάμμα βενζόης 15 »
'Υδωρ κολωνίας 60 »
'Απασταγμένο νερό 200 »

Ιδιαίτερος κάθε σπυράκι ή στίγμα του γά το καυτηριάζετε δις της ημέρας μ' ένα σπυράκι στο όποιον νάνετε τυλίξει λίγο βαμβάκι και να τό έχετε βουτηγμένο

καθαρό οινόπνευμα. Πρό της πούδρας να χρησιμοποιήτε την εξής λοσιόν.

Ροδόνηρο άγνόν 200 γραμ.
Βόρρακα 10 »

★ Επίσης δις της εβδομάδος να χρησιμοποιήτε τό κτυπημένο άσπράδι αυγού. Η μητέρα σας καλόν θάνα να μη χρησιμοποιή την λοσιόν για τα μαλλια έόσον υποφέρει από πονοκεφάλους. Μη ζήτατε για διάφορα πρόσωπα συμβουλές δια της ιδίας επιστολής.

★ Άγνωστον. Να περνάτε την μύτη σας κάθε βράδυ μ' ένα βαθύκι θρεγμένο σε άσπρο οινόπνευμα. Να μην την ζουλάτε. Να πάρετε έσωτερικώς τρία χάπια ήμερησίως Κομπριμέ Στανόξόλ. Ένα τό πρωί, ένα τό μεσημέρι κι' άλλο ένα τό βράδυ πρό το φαγητό.

★ Μαίρην Ο. Κ. Νάχετε υπομονή για τις άπαντήσεις. Ο χώρος μου περιορίσθη. Όσο μπορούμε δημοσιεύουμε περισσότερες άπαντήσεις. Λοιπόν ή κρέμα αυτή θα περιείχε υδράργυρο γι' αυτό και σας έκανε αυτά τα χάλια. Να κάνετε ήμερα παρ' ήμερα από ένα άτμόλουτρο με τίλιο. Δηλαδή μέσα σε μιὰ κατσαρόλα θα βράσετε 5 ποτήρια νερό κι' άμα κοχλάσουν καλά τότε ρίχνετε μέσα 2 κουταλιές τίλιο. Αφήντε ύστερα τό πρόσωπό σας 10 λεπτά στους υδρατμούς και σ' άποσταση 2 σπιθιδιών. Μετά σκουπίστε μαλακά και αλείψετε τό πρόσωπό σας μ' ένα βαθύκι θρεγμένο στην κάτω λοσιόν, την όποιαν συγχρόνως θα χρησιμοποιήτε και πρό της πούδρας καθώς και για τό βραδυνό ξεμακιγιάρισμα:

Ω ντε λοριέ σερζ 105 γραμ.
Γλυκερίνη νεύο 40 »
Ροδόνηρο βερνιάμιλ 10 »

Δις της εβδομάδος επίσης να χρησιμοποιήτε άσπράδι αυγού.

ΚΥΡΙΑΙ! ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

"Όταν αγοράζετε Γερμανικά Βαφάς «ARTI» προσέχετε τό πακετίδιον ν' αναγράφη την παγκοσμίου φήμης Μάρκα:

ARTI

και άνο πωλητής, έπει δη από τας κοινάς βαφάς κερδίζει κατι επί πλέον, σας συστήση βαφήν άλλης μάρκας να μη την δεχθήτε αλλά να έπιμήνυτε να σας δώση ARTI.

Βάφετε τα φορέματά σας μόνον με: **ARTI**

Πρός τούς Έλληνας της Βορ. Αμερικής

'Επανελθόν εκ της περιουσίας μου άνα την Β. Αμερικήν, υποχρεώσιν μου θεωρώ να εκφράσω τας θερμότητας μου ευχαριστίας προς τούς εκεί εγκατεστημένους Έλληνας, δια την θερμήν και εγκάρδιον υποστήριξιν την όποιαν μου παρέσχον κατά την ατόθι διαμονήν μου.

Με έχει ένθουσιάζει ιδιαιτέρως, και τιμά τούς Έλληνας της Αμερικής, μεταξυ των όποιων πλεονάζουν οι Λάκωνες, ή προσήλωσης και άφοσίωσης των εις τα πάτρια και ή άγάπη των προς πάν το έλληνικόν. Αυτούμαι διότι ή στενότης του χώρου δεν μου επιτρέπει να εκταλώ όσον θα ήθελε επί του εξαιρετικά ένδιαφέροντος αυτού θέματος.

Δράττομαι, όμως, λίαν ευχαρίστως της ευκαιρίας την όποιαν μου παρέχει ή φιλοξενία της αγαπητής «Εβδομάδος» δια να ευχαριστήσω ιδιαιτέρως τόν διακεκριμένον πατριώτην κ. Δημήτριον Λεκάκον δωρητήν εις δύο τών μεγαλυτέρων έκκλησιών του Μπρούκλιν και επί σειράν έτών άντιπροέδρον και σύμβουλον Κοινοτήτων, έννοφελέστατα έργασθέντα μετά της εύγενεστάτης κυρίας του. Τόν κ. Θωμάν Λεουτσάκον, διαπρεπή επιστήμονα και άντιπρόεδρον της Λακωνικής Όμοσπονδίας, τόν κ. Ηλίαν Σαρουόνην, μεγαλοεπιχειρηματίαν και κάλλιστον πατριώτην, συντελέσαντα εις την έκτέλεσιν πλείστον κοινωφελών έργων έν Αδελ και φιλεξνήσαντα την Α.Β.Υ. τόν Διάδοχον Παύλον κατά την εκεί επίσκεψίν του, τόν κ. Χαρίλνιον Βασιλάκον, διευθυντήν 'Εταιρείας Παγοτών, τόν κ. κ. Πατισουράκον, Καλλέργην, Χρηστολάκον, τόν διαπρεπή επιστήμονα κ. Σ. Σαμπάτνικον, άντιεπισαγγελέα Αμερικής. Τούς κ.κ. Ηλιάδην, Κολοφωλήν, Μπερχάκη, Ν. Παπασπυριδάκον, μεγαλοεπιχειρηματίαν, Βλαχουτσάκον, καταστηματούχον, Β. Παναγάκον, διευθυντήν και ιδιοκτήτην έστιατορίου, Σγουρδούρον, Κουρεβέσην, τμηματούχον, Κατσούλην, μετά της κυρίας του, Ιωάννην Αράνην, διευθυντήν ένός τών μεγαλυτέρων ξενοδοχείων της Ν. Υόρκης, Γ. Χαλουλάκον μετά της κυρίας του, Γ. Παρσικαράκον, Γιάγκον χημικόν, Βορβολάκον, Μελάν, Όρφανάκον, μεγαλοεπιχειρηματίας Χαλκιάν, άνθοπώλην, Θεόδ. Λεκάκον, άνθοπώλην, τούς κ. κ. Β. Χρηστάκον, τολμηρόν επιχειρηματίαν της μεγαλυτέρας πλάς της Αμερικής, Κόνιαλ, Δ. Σιγούντον, καταστηματούχον, Ν. Κατσιάκον, Χόγλην, Κουσουλάκον, Ποβλόν, Σ. Λεκάκον, Π. Πατριάκον, Γ. Κάλλιον, Ε. Βούρη, Α. Μπαλαμυδόν, Ν. Βεντίκον, επιχειρηματίαν, κ.Στέλλαν Σκόκον, κ. Έλλην Ιωαννίδου, κ. Εύχαριν Κασέλη, διατρέπουσαν εις συλλόγους, κ. Τ. Καζέλην και κ.κ. Β. Μελάν, Στάβην, Γερμανόν, Πολυζοΐδην, Δίβην και Μ. Χαϊδεμένον, διακεκριμένον πλοίαρχον της γνωστής εφοπλιστικής εταιρίας Σιγάλα.

Α. ΑΝΑΣΤΑΣΑΚΟΣ

Περιοδών άντιπρόεδρος του περιοδικού «Εβδομάς» δια την Αμερικήν κλπ. Έξωτερικόν.

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΤΗΣ ΜΑΘΗΤΕΥΣΙΑΣ

Ένα δραματικό
κοινωνικό μυθιστόρημα
του **Ι. ΝΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ**

Προηγούμενα

Η Κα Αιμιλία, οικόνομος του δουλευτού Ροβέρτου Βαλλεράν, μόλις πέθανε αυτός, πηγαίνει στο Γροάτγ και παραλαμβάνει την κόρη του Ρενέ, που είναι ή μόνη κληρονόμος της μεγάλης περιουσίας του. Ο ανιψιός του Βαλλεράν, ο Λεοπόλδος Λαντιέ, τον έποφθαλμιά την κληρονόμο ήν ακολουθεί κυρτά. Η Κα Αιμιλία παίρνει την Ρενέ και φεύγουν για τη Γαρισι. Στο δρόμο όμως, ένα μικρό όχημα τους σταματά στο Μιζέλν'ούζ. Ο Λεοπόλδος σταματά και αυτός. Οι μέρες όμως περνούν και ο Λεοπόλδος εκμεταλλευόμενος την άημονία της Ρενέ, της στέλνει ένα γράμμα εκ μέρους δήθεν ένός φίλου της μητέρας της και της λέγει να φύγη για τό Παρίσι μόνη της αν θέλη να γνωρίση επί τέλους την μητέρα της. Η Ρενέ κατασυνγινημένη άποφασίζει να πάη στο Παρίσι. Την παραλαμβάνει, στον σταθμό ο Λεοπόλδος με τόν Ζαρκλόγκ και την οδηγούν στην γέφυρα του Βερνύ άπ' όπου την ελκουν στον Σηκουάνα. Την σώζουν όμως ο Παύλος Αντιντέ και ο Βίκτωρ Ροβέρτος που έπείσθησαν από τό σπύτι του βίου του Βικτωρος. Ο Λεοπόλδος νοιώζοντας κι' είχε πνιγί ή Ρενέ άποφασίζει τώρα να ξεκαθή την Κα Αιμιλία. Πλαστογραφούν τόν γραφικό χαρακτήρα του συμβολαιογράφου Όγκυ και γράφουν ένα γράμμα εκ μέρους του δήθεν προς την Κα Αιμιλία. Έίπαι βέβαιος ρωτά ο Λεοπόλδος τόν Πασκάλ ότι δεν θα ζαναγγούν τα γράμματα;

«Βεβαιώτατος» άπαντά ο άλλος.

32ον

— Σ ΑΣ συγχάρω φίλτατε! Και τώρα επί τό έργον! Να τό γράμμα που πρέπει να άντιγράψετε με τόν χαρακτήρα του συμβολαιογράφου:

«Κυρία,

«Δια της παρούσης μου σπεύδω να σας καθυσχάσω και να θέσω τέρμα εις την αγωνίαν σας. Μη βασανίζεσθε πιά με ματαιάς και άλγεινάς ελπίδας περί της δεσποινίδος Ρενέ. «Η κηδεμονευομένη σας, ή όποία παρασυρθείσα από κακάς συμβουλές, έγκατέλειπε τό «Ξενοδοχείον του Σταθμού» εις τό όποιον μένετε, συνεπεία δυστυχίματος, εύρίσκεται εις την οίκίαν μου.

«Η κόρη αυτή ήλθεν εις τό γραφείον μου, δια να μ' ερωτήση και έδως δια να μου ειπή ότι κρατείτε έπιστολήν γραμμένην από προσφιλούς νεκρού και εκ της όποιας έξαρτάται καθ' ολοκληρίαν τό μέλλον της.

«Μου ώμίλησε με δάκρυα περί του

μυστηρίου τό όποιον καλύπτει την γέννησιν της....

«Καθ' όσον έχω να προσέχω την δεσποινίδα Ρενέ, μέχρις ότου μου έξηγήσετε τό διάβημα και τούς λόγους του.

«Ξέρω ότι πάσχετε, άνάγκη όμως να περιφρονήσετε τούς πόνους και να σπεύσετε άνευ χρονοτριβής εις Παρίσις μετά της έπιστολής την όποιαν κρατείτε.

«Ανέθεσα εις έμπιστον άνθρωπον να σας επδώση τας όλλγας τούτας γραμμάς και να σας οδηγήση εις την οίκίαν μου. Θα σας περιποιηθί ούτος όσον τό δυνατόν καλύτερον. Έμπιστευθήτε εις αυτόν όπως εις έμέ τόν ίδιον, ή όπως ήθέλετε έμπιστευθί εις τόν πολυέταστον φίλον μου Ροβέρτον...

«Η φυγάς έννοει τό σφάλμα της, τα δέ δάκρυά της άποδεικνύουν ότι μετενόησε. Μου άνέθεσε να σας παρακαλέσω να την συγχωρήσετε και ελπίζω ότι θα τό κάμετε.

«Μη χρονοτριβήτε, σας παρακαλώ. Τα συμφέροντα της νεαρής κόρης που σας έχουν έμπιστευθί απαιτούν την άμεσον παρουσίαν σας....

«Άλλως τε, ο άπεσταλμένος μου θα σας διαβιβάση τας τελευταίας μου οδηγίας....

«Η άνάγκη σας θα συμπληρωθί εις τό σπύτι μου, εις Παρίσις, όπου θα σας περιποιούνται ο Ιατρός μου και ή δις Ρενέ.

«Εμμεσητήστε κυρία να δεχθήτε τό σέβη μου και την διαβεβαίωσιν της βαθύτατης ύπολήψεός μου.

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΟΓΚΥ

18 όδός Πυραμίδων.

Ο Πασκάλ πήρε τό σχέδιο και κάθησε στο γραφείο του.

Μετά μιὰ ώρα τό γράμμα είχε γραφί. Ο Λεοπόλδος τό πήρε και τό παρέδωκε με τό αντίγραφο της ιδιοχείρου άδείας του συμβολαιογράφου.

— Τέλειο! είπε. Μπράβο κ. Λαντιέ. Τώρα τόν φάκελλο.

Ο Πασκάλ έτοιμάσε και τόν φάκελλο και ο Λεοπόλδος παίρνοντας τό γράμμα έτοιμο πιά καθ' όλα, ειπε:

— Τώρα εγώ φεύγω....

— Και πότε θα σε ξαναδώ;

— Σε λίγο. Δεν θα σας αφήσω ν' άνοποιητέ επί πολύ.

Ο έργολάβος συνάδωσε τόν συνένοχό του ως την έξοδον και ο Λεοπόλδος διευθύνθηκε, όσο πιά γρήγορα μπορούσε, στην όδόν Τοκάνι όπου βρήκε τόν Ζαρκλόγκ να μαγειρεύη. Σπουδαίος πολυτεχνίτης ήταν ο συνένοχος του Λεοπόλδου. Αφού εργάσθηκε ως άμαξας με τόν πα-

τέρα του, έκανε κατόπιν τόν μάγειρα κοντά στον θείο του και ήταν σε θέση να μαγειρεύη τα συνθησιμένα φαγητά με άρκετή επιτηδειότητα.

Πέντε λεπτά πιά ύστερα ο Λεοπόλδος και ο Ζαρκλόγκ καθόντουσαν στο τραπέζι.

Κεφάλαιον Δ'

Δεν ήταν διόλου ύπερβολικός ο Λεοπόλδος όταν στο γράμμα του έκαμνε λόγο για την μεγάλη άγωνία μέσα στην όποιαν ζούσε ή κ. Σολιέ.

Οι άναγνώσται μες θυμούνται πως είχε φύγει ή Ρενέ από τό ξενοδοχείο.

Κατά τα μεσάνυχτα ή κ. Αιμιλία έξόπησε χωρίς να ύποπτεύεται τίποτε. Άνακάθησε επάνω στο κρεβάτι της και κύτταξε κατά την πόρτα που έξακολουθούσε να μένη μισανοιχτή, τεντώνοντας συνάμα τ' αυτί.

— Κανείς δούρος, είπε μόνη της, κοιμάται. Ο ύπνος θα της κάμη καλό. Αύριο θα σκεφθί καλύτερα τα πράγματα. Άλλωστε θα δηλώσω κι' εγώ στο γιγατερό ότι είναι άνάγκη να οδηγήσω την Ρενέ στο Παρίσι και ότι πρέπει να μ' αφήση να φύγω. Άν δεν μ' αφήση θα σηκωθώ χωρίς την άδειά του και ό,τι θέλει άς γίνη.

Υστερα από αυτά ή κ. Αιμιλία ξανάπρεσε στα μαξιλάρια της και άποκοιμήθηκε πάλι βαθύτα. Ξύπνησε μόλις κατά τας έννέα τό πρωί. Μόλις άνοιξε τα μάτια της, σκέφθηκε την Ρενέ. Την φώναξε σιγά. Δεν πήρε όμως καμιά άπάντηση. Ξαναφώναξε πιά δυνατά, ή ίδια όμως σιωπή της άπάντησε.

— Η καμένη ή Ρενέ, ειπε ή κ. Αιμιλία, θα άποκοιμήθηκε κι' αυτή σαν κι' έμένα ύστερα από τόση ταραχή που πέρασε.

Έκείνην ακριβώς τη στιγμή χεύπησε ελαφρά ή πόρτα.

— Έμπρός, έκαμε ή κ. Αιμιλία.

Ήταν ή άνηρέτρια που έρχότανε για την καθημερινή της άτηρεσία και που έφλέγετο από την έπιθυμία να ιδί τό άποτέλεσμα που θα προκαλούσε ή άναχώρησις της νέας.

— Κοιμηθήκατε καλά κυρία; ρώτησε.

— Ναί, κόρη μου, ευχαριστώ....

— Και ή δις Ρενέ;

— Θα κοιμάται ακόμη. Μην την ξυπνήσε.

— Πολύ καλά, κυρία.

Προτού τακτοποιήσης τό δωμάτιό μου, κλείσε, σε παρακαλώ, την θύρα τοί δικού της.

— Πολύ καλά.

Και ή μικρή άνηρέτρια κατώντας στίλ μύτες των ποδιών διευθύνθηκε στο διπλανό δωμάτιο, για να έκτελέση δήθεν την παραγγελία της κ. Αιμιλίας.

Ποιν όμως κλείση την πόρτα της Ρενέ, έβαλε τό κεφάλι της μέσα και έρεξε μιὰ ματιά στο δωμάτιο. Κατόπιν την έκλεισε γρήγορα και τρέχοντας, με έκκληση δήθεν, στην κ. Αιμιλία:

— Μα ή δις Ρενέ δεν είναι μέσα! ωώ.

ναξε. Δεν είναι κανένας στο δωμάτιο...
— Δεν είναι κανένας στο δωμάτιο!...
επανέλαβε ή κ. Σολλιέ με αγωνία.

— Μάλιστα, κυρία.

Η κυρία Αιμιλία ένοιωσε την καρδιά της να σταματά.

— Θα γελέσαι, ψιθύρισε με κομμένη σχεδόν την αναπνοή. Σε παρακαλώ να ξανακινιτάξες καλύτερα...

— Καλά, κυρία.

Και κρυφολώντας ή πονηρή νέα ξαναμπήκε στο δωμάτιο της Ρενέ. Σχεδόν ζήσως όμως ξαναδύθηκε λέγοντας:

— Κανείς...

— Κανείς!... Τί σημαίνει αυτό;

— Δεν ξέρω, κυρία.

— Δεν είδες διόλου το πρωί την Ρενέ;

— Όχι...

— Το καπέλλο και το πανωφόρι της είναι μέσα στο δωμάτιο;

— Νά κοιτάξω...

Και θέλοντας να παραστήση καλά το μέρος της ή διαβολομένη κοπέλλα, ξαναμπήκε στο δωμάτιο της Ρενέ. Έμεινε εκεί ένα-δύο λεπτά και κατόπιν βγήκε λέγοντας:

— Ούτε καπέλλο, ούτε πανωφόρι ούτε και βαλίτσα...

— Ούτε και βαλίτσα!... Έκαμε με απόγνωση ή κ. Αιμιλία ή οποία είχε κιάλας καταλάβει τί συνέβη.

Μη θέλοντας όμως ακόμη να πιστέψη πως μπορούσε να είχε κάνει ένα τέτοιο πράγμα ή Ρενέ, πρόσθεσε:

— Ω! μά όχι! Αυτό δεν είναι δυνατόν!...

— Και όμως είναι αλήθεια!

— Θεέ μου! είπε ή κ. Σολλιέ. Η δυστυχισμένη έκανε αυτό που είπε. Πού πήγε τώρα; Τί απέγινε;

Η άπελπισία της κ. Αιμιλίας και ή επιφάνεια του προσώπου της έτρομάζαν την ύπνερτρία.

Η κ. Σολλιέ συνέχισε:

— Έφυγε!... Έφυγε! Και δεν μου άφησε ούτε δυό λέξεις να ξέρω πού πήγε;

— Δεν ξέρω κυρία, να ιδώ;

— Ναι... ναι, πήγαινε να ιδής... Σε παρακαλώ κάνε γρήγορα!...

Η ύπνερτρία έτρεξε μέσα και κύτταξε με προσοχή παντού αλλά άδικα.

— Βρήκες τίποτα; την ρώτησε ή κ. Αιμιλία.

— Τίποτα κυρία, τίποτα!...

— Τίποτα! επανέλαβε ή ταλαίπωρη γυναίκα άπελπισμένη. Λοιπόν μ' άποφεύγει!... Με άφήνει έτσι χωρίς ούτε ένα αντίο!... Δεν έχει, λοιπόν καρδιά αυτό το κορίτσι; Θα έφυγε την νύχτα, όταν έ-ω κοιμόνουν βαθειά!... Θεέ μου. Θεέ μου!... Πόσο σκληρό με τιμωρείς!...

Και κρυβοντας το πρόσωπο μέσα στα χέρια της άρχισε να κλάει με λυγμούς.

Η ύπνερτρία την λυπήθηκε και άρχισε να μετανοή σοβαρά πού σόηθισε την Ρενέ να φύγει και αποφάσισε να προσποιητεί πεπαιστωμένο τώρα την άνάβρεση από τον φόβο της μήπως την καταλάβουν και την δώσουν.

— Πού νάναι; Τί πηγαίνει να κάνει!...

— Σκεπτόταν τώρα ή κ. Αιμιλία.

— Έξαφνα σάτησε:

— Δεν είδες κανείς έξω την Ρενέ σήμερα το πρωί ή ρωξ το βράδυ;

— Δεν άκουσα τίποτε, άπάντησε ή ύπνερτρία.

— Πες σέ παρακαλώ του ξενοδόχου να έρθη εδώ!...

— Άμέσως, κυρία.

Κεφάλαιον Ε'

Μετά πέντε λεπτά φάνηκε ο ξενοδόχος.

— Τί έμαθα κυρία! έκανε αυτός στην κ. Αιμιλία. Σας άφησε και έφυγε ή νέα πού έμεινε μαζί σας;

— Μάλιστα κύριε. Και ήθελα να σας ρωτήσω αν ξέρατε τίποτε για την άναχώρησή της.

— Δεν ξέρω το παραμικρό, κυρία.

— Και είναι δυνατόν να βγή κανείς από το ξενοδοχείο σας άπαρατήρητος;

— Πολύ δυνατόν... Οι πελάται μας πηγαινούν και έρχονται όπως θέλουν... Τί σως, όμως, μπορείς να σας δώσω μιά πληροφορία πού να σας χρησιμεύσει...

— Πληροφορία πού να μου χρησιμεύσει; — Ω! μιλήστε, κύριε!... Μιλήστε γρήγορα!...

— Χθές το πρωί έδωσα στην δίδα Ρενέ ένα γράμμα πού είχε φέρει ο ταχυδρόμος και το όποιον ήταν γι' αυτήν, προσωπικώς...

Η έκπληξή της κ. Αιμιλίας ήταν τώρα άπερίγραπτη.

— Ένα γράμμα! φώναξε. Από πού;...

— Από το Παρίσι... Είμαι βέβαιος γι' αυτό γιατί είχα προσέξει την σφραγίδα του ταχυδρομείου.

Η κ. Αιμιλία κάτι πήγε να πη, αλλά έμεινε με το στόμα άνοιχτό.

Ποιος μπορούσε να γράψη από το Παρίσι στην Ρενέ; Ποιος ήταν δυνατόν να ξέρη ότι θοισκόταν στο Μαϊζόν Ρουζ, στο «Ξενοδοχείο του Σταθμού»;

— Και ή Ρενέ, ρώτησε ύστερ' από λίγο τον ξενοδόχο, δεν άπόρησε όταν πήρε το γράμμα εκείνο;

— Και πολύ, μάλιστα!...

— Τί μυστήριο!... φώναξε ή κ. Αιμιλία. Τρέμω μην τυχόν και τίς συνέβη κανένα κακό!... Ποιος μπορούσε να της γράψη από το Παρίσι και μάλιστα με τέτοιο τρόπο ώστε να την πείσει να φύγει μόνη της, αφήνοντας έμένα όλομόναχη σ' αυτά τα χάλια!...

Σάπασε κι' ύστερα από λίγη σκέψη:

— Έίσως να ξέρουν στον σταθμό τί ώρα έφυγε ή Ρενέ και πού διευθύνθηκε...

— Μπορεί, είπε κι' ο ξενοδόχος. Πη γαίνω ο ίδιος να μάθω.

— Θα σας εδωκομω, κύριε...

Ο ξενοδόχος βγήκε. Η ύπνερτρία έμεινε και καταγυρνώντας με την τακτοποίηση του δωματίου, έιφ ή κ. Αιμιλία έμεινε άφωνη σιωπηλή.

Ένας ανώλος σόβος την είχε κοιτάξει. Φοβόταν την γριζιά, προσπαθώντας το δυνατόν και κατοικήσαν το πόδι της πού ήν κρατούσε άκίνητη επάνω στο κρεβάτι.

— Τί να κάνω. Θεέ μου, τί να κάνω!... Έλανε άνάμεσα από το δάσκά της.

Μετά μισή ώρα ο ξενοδόχος έ-έστρεψε άναμύλλοντας ότι ή Ρενέ ήνε άνοι για το Παρίσι, αλλά όντω το βράδυ με είσιτος πού ήνε θύσως.

— Είναι βέβαιον αυτό; ρώτησε ή κ. Αιμιλία.

— Βεβαίωτατον...

Έπληκλούθησε σιωπή. Ύστερα ο ξενοδόχος σάτησε:

— Και δεν ύποπτεύετε την αίτια του

ξαφνικού αυτού ταξιδίου της προσπατεν αμύνης σας;

— Όχι, δεν ύποπτεύομαι τίποτα.

— Δεν ύποθέτετε, τουλάχιστον σέ πού στίτι του Παρισιού μπορούσε ή Ρενέ να πάη;

— Δεν ξέρω τίποτα.

— Θέλετε να είδοποιήσω την άστυνομία;

— Όχι! Όχι! έκανε ή κ. Αιμιλία. Δεν είναι άνάγκη να γίνη θόρυβος. Θα φροντίσω μόνη μου εγώ...

Μαντεύει ο άναγνώστης γιατί ή κυρία Αιμιλία έτρόμαζε στην ιδέα ότι μπορούσαν να άνακατευθούν στην ύπόθεση οι άρχές. Θα άπεκαλύπτετο έτσι το μυστικό της γεννήσεως της Ρενέ και θα κατεπερδίδετο ή τελευταία θέλησις του μακαρίτου κυρίου της.

Και πρόσθεσε:

— Θα σας παρακαλέσω μάλιστα, να μην κάμετε λόγο σέ κανέναν κι' αυτό. Πρόκειται για άπλό παιδικό καπρίτσιο. Θα την ξαναβρω σύντομα την Ρενέ. Άν εν τω μεταξύ έρθη κανένα γράμμα ή τηλεγράφημα, μου το φέρετε άμέσως, σας παρακαλώ.

— Μάλιστα, κυρία.

— Σας εύχαριστώ.

Ο ξενοδόχος βγήκε και ή ύπνερτρία προσεφέρθη να άντικαταστήση την Ρενέ στην περιποίηση της άρρωστης. Αυτή να σώσεται κι' εγώ σας άντικαθιστώ αν

Και καθώς ή νέα συγκύριζε ή κ. Αιμιλία σκεφτόταν:

«Πρέπει να φύγω για το Παρίσι. Μόνον εκεί έλπίζω να βρω την Ρενέ. Θα φύγω εν άνάγκη και χωρίς την άδεια του γιατρού!...».

Μετά μιά ώρα έφθανε κι' ο γιατρός. Άνοιξε το πόδι της κ. Αιμιλίας και με την πρώτη ματιά πού έβλεψε στο πονεμένο μέρος, φώναξε θυμωμένα:

— Περπατήσατε, κυρία!... Η τοιλάγιτον, προσπαθήσατε να περπατήσετε!...

Η κ. Αιμιλία έγινε κατακόκκινη.

— Είναι αλήθεια, γιατρέ, είπε. Δουκί-ασα να περπατήσω, δυστυχώς, όμως, χωρίς να το κατορθώσω.

— Πάντως όμως σας είχα πη ότι κα-άπόπειρά σας μπορεί να έχη σοβαρές συνέπειες. Μέσα σέ μιά στιγμή διακινδυνεύσατε κόπους και προσπάθειες ήμερών!

— Γιατρέ, είναι άνάγκη να πάω στο Παρίσι!...

— Κυρία μου, είναι άνάγκη να μείνετε εδώ! άπάντησε ξερά ο γιατρός.

— Κάμετε ότι μπορείτε γιατρέ μου. Τ' άδύνατα δυνατό! Είναι άνάγκη σας λέγω να φύγω! Ίσως να ή άτυχη γυναίκα με δάκρυα στα μάτια.

— Έκαμα ότι μπορούσα ως τόσο και καταστρέψατε το έργο μου. Άδύνατον να σας έπιπείσω να σπρωχθείτε από το κρεβάτι! Έπειτα δεν είναι και δυνατόν να το κάνετε. Πώς θα πατήσετε, πού δεν θα σας άφήσαν ο πόνο;

— Και αν άνάγκη έπρόκειτο για την ζωή και την τιμή κανενός;

— Και σ' αυτή την περίπτωση Πάτε μου, πούθεν πρέπει να προσπαθήσετε ή γι' αυτό; κι' εγώ σας άντικαθιστώ αν είναι άνάγκη.

— Άντιώ, γιατρέ μου, είπε. Άδύνατον να μείνω και θα σας παρακαλώ...

— Άντιώ, γιατρέ μου, είπε. Άδύνατον να μείνω και θα σας παρακαλώ...

— Άντιώ, γιατρέ μου, είπε. Άδύνατον να μείνω και θα σας παρακαλώ...

— Άντιώ, γιατρέ μου, είπε. Άδύνατον να μείνω και θα σας παρακαλώ...

— Άντιώ, γιατρέ μου, είπε. Άδύνατον να μείνω και θα σας παρακαλώ...

— Άντιώ, γιατρέ μου, είπε. Άδύνατον να μείνω και θα σας παρακαλώ...

— Άντιώ, γιατρέ μου, είπε. Άδύνατον να μείνω και θα σας παρακαλώ...

— Άντιώ, γιατρέ μου, είπε. Άδύνατον να μείνω και θα σας παρακαλώ...

— Άντιώ, γιατρέ μου, είπε. Άδύνατον να μείνω και θα σας παρακαλώ...

— Άντιώ, γιατρέ μου, είπε. Άδύνατον να μείνω και θα σας παρακαλώ...

— Άντιώ, γιατρέ μου, είπε. Άδύνατον να μείνω και θα σας παρακαλώ...

— Άντιώ, γιατρέ μου, είπε. Άδύνατον να μείνω και θα σας παρακαλώ...

— Άντιώ, γιατρέ μου, είπε. Άδύνατον να μείνω και θα σας παρακαλώ...

— Άντιώ, γιατρέ μου, είπε. Άδύνατον να μείνω και θα σας παρακαλώ...

— Άντιώ, γιατρέ μου, είπε. Άδύνατον να μείνω και θα σας παρακαλώ...

— Άντιώ, γιατρέ μου, είπε. Άδύνατον να μείνω και θα σας παρακαλώ...

— Άντιώ, γιατρέ μου, είπε. Άδύνατον να μείνω και θα σας παρακαλώ...

— Άντιώ, γιατρέ μου, είπε. Άδύνατον να μείνω και θα σας παρακαλώ...

— Άντιώ, γιατρέ μου, είπε. Άδύνατον να μείνω και θα σας παρακαλώ...

— Άντιώ, γιατρέ μου, είπε. Άδύνατον να μείνω και θα σας παρακαλώ...

κάποιο άγγλικό τόνο τον ύπάλλληλο:

— Μπορείτε να μου δείξετε, κύριε, το «Ξενοδοχείον του Σταθμού»;

— Μάλιστα, άπάντησε ο ύπάλλληλος. Είναι εκεί άπέναντι. Παράστε στην πλα-τεία και θα το βρήτε.

Ο ξένος εύχαρίστησε και διευθύνθηκε προς το μέρος πού του έδειξε ο σιδηρο-δρομικός.

Όταν έφθασε, ή αίθουσα του «Ξενοδοχείου του Σταθμού» ήταν γεμάτη κόσμο. Ήταν ή ήμερα της άγοράς και πολλοί χωρικοί είχαν κατέβει από τα γύρω χωριά για να πουλήσουν τα προϊόντα τους.

— Τί άγαπάτε κύριε; ρώτησε τον λαμ-προφορεμένο κλητήρα ένας ύπνερτης.

— Ήθελα να μιλήσω στον ίδιο τον ξε-νοδόχο.

— Είναι τώρα με τον μηχανικό για κάτι επιδιορθώσεις. Άν θέλατε να περι-μένετε λιγάκι!...

— Βιάζομαι πολύ. Ήλθα από το Πα-ρίσι επίτηδες για να τον δω και να φύγω.

— Α! νάτος κιάλας, έρχεται. Πραγματικά, ο ξενοδόχος έμπαινε έ-κείνη την ώρα στην αίθουσα.

— Άφεντικό, του είπε ο ύπνερτης, ο κύριος απ' εδώ θέλει να σας μιλήση.

Ο ξενοδόχος χαίρετσε και είπε:

— Στάς διαταγές σας κύριε, τί τρέ-χει;

— Ήθελα να σας μιλήσω ιδιαιτέρως...

— Τότε έλατε μαζί μου, αν άγαπάτε...

Οι δυό άνδρες μπήκαν σ' ένα παρακεί-μενο δωμάτιο πού χρησίμευε για γρα-φείο.

Ο ξενοδόχος έδειξε ένα καθίσμα στον ξένο, κάθισε και ο ίδιος άπέναντί του και έτοιμάθηκε να άκούση.

— Βιάζομαι πάρα πολύ, άρχισε ο ά-γνωστος ταξιδιώτης γι' αυτό θέμαι σύν-τομος. Δεν είναι αλήθεια ότι έχετε έδω μιά μεσοκόμη κυρία, πού της πονεί το πόδι;

Ο ξενοδόχος σάφθηκε ότι μπορεί ο άγνωστος να είχε σταλή εκ μέρους της Ρενέ και άπάντησε άμέσως:

— Μάλιστα κύριε.

— Η κυρία αυτή λέγεται νομίζω Αι-μιλία.

— Ναι, Αιμιλία Σολλιέ.

— Άκριβώς.

— Ήθελε να την ιδήτε;

— Εγώ είμαι, έξηκολούθησε ο ξενοδό-μος, μην τρομάξετε... Σας φέρνω νέα από την δίδα Ρενέ!...

Τα τελευταία αυτά λόγια έφεραν άμέ-σως το αποτέλεσμα τους. Γαλβανισμένη ή κ. Αιμιλία σηκώθηκε άμέσως και κά-θισε στο κρεβάτι της:

— Από την Ρενέ! είπε άνοιγοντας διάπλατα τα μάτια. Ποιος μου φέρνει νέα από την Ρενέ;

— Ο κ. απ' εδώ, είπε ο ξενοδόχος, δείχνοντας τον χρυσοφορεμένο άνθρωπο.

Έρχεται από το Παρίσι και σας φέρνει ένα γράμμα!...

— Αυτός είναι ο σκοπός του ταξιδίου μου.

— Και έρχεσθε!...

— Από το Παρίσι... Έφθασα πρὸ πέντε λεπτών!...

— Τότε θα της φέρετε είδήσεις από την δίδα Ρενέ!...

— Ξέρω κύριε, ότι πρόκειται για μιά νέα κοπέλλα, αλλά δεν ξέρω το όνομά της. Ο προϊστάμενός μου μου έδωσε ένα γράμμα για την κ. Αιμιλία Σολλιέ και πρέπει να της το δώσω στα χέρια της.

— Α! τότε καλώς ήλθατε κύριε! φώ-ναξε ο ξενοδόχος. Ή δυστυχισμένη κυ-ρία θα χαρή πολύ. Έλάτε, έλάτε γρήγο-ρα. Θα σας παρουσιάσω εγώ ο ίδιος!...

— Σας άκολουθώ.

Ο ξενοδόχος σηκώθηκε και βγήκε πρὸς το άλλος τον άκολουθήσε. Σε λί-γο ήσαν έξω από την πόρτα της κ. Αιμι-λίας.

— Έδώ είναι, είπε ο ξενοδόχος. Χτύπησαν την πόρτα.

— Άμέσως σχεδόν φάνηκε ή ύπνερτρία.

— Μπορούμε να μπούμε; ρώτησε ο ξενοδόχος.

— Η κυρία κοιμάται τώρα, ψιθύρισε ή ύπνερτρία.

— Να την ξυπνήσωμε, είπε ο ξένος.

— Αξίζει τον κόπο.

Οι δυό άνδρες πέρασαν μέσα στο δω-μάτιο της κ. Αιμιλίας.

Η ύπνερτρία είχε γελασθή. Ή άλλοτε οικονομός δεν κοιμότανε άλλ' ήταν θυμι-μένη σέ νύκνη.

Ο ξενοδόχος πλησίασε το κρεβάτι:

— Κυρία... ψιθύρισε, κυρία Αιμιλία!...

Η άρρωστη έκαμε μιά κίνηση και ά-νοιξε τα μάτια της.

— Εγώ είμαι, έξηκολούθησε ο ξενοδό-μος, μην τρομάξετε... Σας φέρνω νέα από την δίδα Ρενέ!...

Τα τελευταία αυτά λόγια έφεραν άμέ-σως το αποτέλεσμα τους. Γαλβανισμένη ή κ. Αιμιλία σηκώθηκε άμέσως και κά-θισε στο κρεβάτι της:

— Από την Ρενέ! είπε άνοιγοντας διάπλατα τα μάτια. Ποιος μου φέρνει νέα από την Ρενέ;

— Ο κ. απ' εδώ, είπε ο ξενοδόχος, δείχνοντας τον χρυσοφορεμένο άνθρωπο.

Έρχεται από το Παρίσι και σας φέρνει ένα γράμμα!...

(Η συνέχεια στο επόμενο)

ΟΙΚΟΣ ΟΡΕ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1926

ΑΘΗΝΑΙ, ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 44

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

Άλχι:βι:άδου 167

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Τσι:μ:ισ:χ:η 109

Έργαστήρια Έλευθέρων Σπουδών

Μετ' Οίκου στροφείου

ΚΟΙΤΙΚΗΣ — ΡΑΠΤΙΚΗΣ και ΤΕΧΝ. ΑΝΘΡΩΝ

Λειτουργούντα δυνάμει Νομοθ. Δ/τος 9)10)35

Αί έγγραφα συνεχίζονται. Ζητήσατε Κανονισμόν.

Κάθε έλλειμμα πού σας παρουσιάζεται στο βάψιμο των λευκών υποδημάτων σας θα το διορθώσετε μεταχειριζόμενοι λευκών ρευστών ARIZONA. Ζητήσατε το παντού. Με μίαν φιάλην θα περάσετε όλο το καλοκαίρι.

Τὸ « Έβδομαδιαῖον πρό- γραμμα τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ 'Αθηνῶν »

Έχει μεγίστην κυκλοφορίαν. Όλόκληρον τὴν ἑβδομά-δα χρησιμοποιεῖται ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστῃς του.

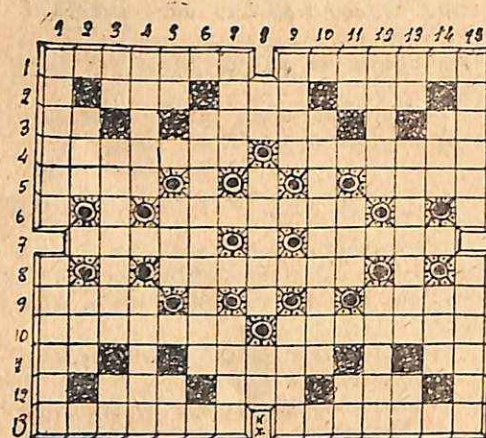
Εἶναι συνεπὲς ἄριστον ὄργανον διαφήμισεως πά-σης ἐπιχειρήσεως, διότι κυκλοφορεῖ εἰς ὅλα τὰ σπείρια καὶ ἀναγιγνώσκεται ἀπὸ τὰ μέλη καὶ οἰκογενείας.

Διαφημίζεσθε ὅλοι διὰ τοῦ

« Έβδομαδιαίου προγράμματος τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ 'Αθηνῶν »

Τέχνη διαβιβάζει

Σταυρόλεξον

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Δεν έχει σπίτι — Ίερών πλοίων των αρχαίων Έλλήνων. 2) Άπαντα — Ποταμός της Έλβετίας — Κατάρα. 3) Μουσικός φθόγγος — Υποφέρουν από αυτό οι χοντροί — Ίδικά σου. 4) Όνομαστόν άνακτορον έν Ίσπανία — Τό στήριγμα κάθε κράτους. 5) Θεότης των Αιγυπτίων — Τό φορούν αί γυναίκες στους ώμους. 6) Όχι δμαλά. 7) Δάγκωμα — Είδος χορευτικού. 8) Χωρίς σκοπό και πρόγραμμα. 9) Τό σύνολον των κατοίκων ενός κράτους — Πλήξιν. 10) Έκαμε τά ζώα να μιλάνε — Πέλαγος της Μεσογείου. 11) Ίδικά σου — Πλατύ τεμάχιον ξύλου—Ο αριθμός 6 διαφορετικά. 12) Χρονικόν έπίρημα — Αιτιολογικός σύνδεσμος (αρχαίον) — Έρωτηματικόν. 13) Η θεά του έρωτος στους Φοίνικας — Είς έν των τριών παιδιών της καμίνου.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Γυναικέιον όνομα — Κάθε τό ύπάρσον έν τη ζωή. 2) Η θάλασσα κατά τόν Όμηρον — Μυθολογική χώρα. 3) Άρθρον — Όχι στερεωμένος — Πόλις του Βελγίου. 4) Βαλκανικόν κράτος — Η ρεταίνα άλλοιώς. 5) Βυζαντινή νότα—Χρονικόν έπίρημα — Γαλλικόν μέτρον έπιφανείας. 6) Όρος της Ελλάδος. 7) Περιοχή της Γερμανίας — Τό... κοστούμι των ύποζυγιών. 8) Τό λέν συχνά οί έρω-

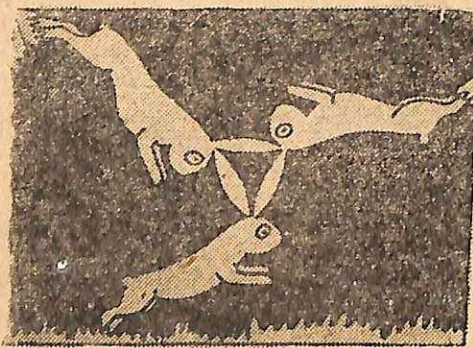
τευμένοι — Ύπόχει είς την θάλασσαν—Δεικτικόν. 9) Πρόθεσις — Ζιζάνιον του σίτου. 10) Γυάλισμα. 11) Αιγυπτιακή θεότης — Ταίς όποιες — Βυζαντινή νότα. 12) Κάτοικος νομού της Πελοποννήσου — Άρχιερεύς των Ίουδαίων. 13) Μουσική νότα — Μέρος του ύποδήματος—Μουσικός φθόγγος. 14) Μουσική νότα — Νησάμι των Κυκλάδων. 15) Τό αντίθετον της έκκινήσεως — Προλέγει τό μέλλον.

Άποστολεύς: Κ. ΧΑΛΚΙΑΣ (Μελίσσια)

ΟΙ ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΛΑΓΟΙ

Όταν βρεθήτε σε φιλική συναναστροφή, μπορείτε να κάνετε την ακόλουθη συζήτηση που θα έχει μεγάλη επιτυχία, προ πάντων αν παρευρίσκονται κυνηγοί: «Είδα τρεις λαγούς, που είχαν τρία αυτιά και οι τρεις. Όστόσο ο κάθε λαγός είχε κανονικά από δυο αυτιά. Πώς το καταλαβαίνετε αυτό;»

Οι φίλοι θα πουν ότι αυτό είναι αδύνατο και ότι την στιγμή που τους είδατε

θα σας είχε πιάσει σκοτοδίνη. Άλλά έσείς, θα τους παρουσιάσετε με ήσυχία τό παραπάνω σκίτσο, που αποδεικνύει ότι έχετε ιδη πάρα πολύ καλά. Άν μπορείτε μάλιστα να τό σχεδιάσετε μόνοι σας, να τό φτιάξετε επί τόπου. Τότε η επιτυχία θα είναι ακόμη μεγαλύτερη.

ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ

Τέσσερες άνδρες με τις τέσσε-

ρες γυναίκες των βρίσκονται στην όχθη ενός ποταμού. Θέλουν να περάσουν στην αντίπεραν όχθη, υπάρχει όμως μόνον μία βάρκα ή οποία μπορεί να περιλάβει μόνον 3 άτομα κάθε φορά. Συνεπώς πρέπει να μεταφερθούν λίγοι-λίγοι. Έπειδή όμως καμμία γυναίκα δεν πρέπει να μείνει μ' έναν ξένο άνδρα, αν δεν είναι παρών κι' ο δικός της, μπορείτε να μάς πείτε πώς θα γίνει ή μεταφορά;

(Στό παρελθόν έδημοσιεύσαμε τό ίδιο πρόβλημα, αλλά για 3 μόνον άνδρες με τις γυναίκες των).

Λύσεις παιχνιδιών προηγούμενου φύλλου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Άποΐσα — Πανσές. 3) Άλληλο-σπαργμός. 5) Ίωνες — Άήρ — Πενία. 6) Άθηναία. 8) Άνιάτος. 9) Αϊδώς — Άμα — Πώγων. 11) Αιτωλοκαρνανία. 13) Ίάσωνα — Άσπιλα.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Άραλία — Καλάμι. 3) Όπλον — Δύτης. 5) Σάλτα — Άσυλον. 7) άηδία. 8) Πρίν — Άρόκ. 9) Ράντα. 11) Άκαπα — Σπίνος. 13) Σιμόν — Γόνος. 15) Σωσίας — Άντάρα.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Πρόκειται περί έγκλήματος, τό οποίον διέπραξε ο Φέοντσιν διά να ληστεύση τόν τραπέζιτη. Με ένα οιονδήποτε πρόσχημα σταμάτησε τό αυτοκίνητο, εκτύπησε μ' ένα σίδερο τό θώρα και έπειτα έσπρωξε τό αυτοκίνητο στον χάνδακα διά να υποτεθή ότι πρόκειται περί δυστυχήματος. Έσπευσε μάλιστα να άδειάση τό ντεπό του φρένου, διά να νομισθή ότι σ' αυτό οφείλεται τό δυστύχημα, άφού δεν έλειτούργει.

Ένας όμως άριστος αυτοκινήτιστής όπως ήτο ο τραπέζιτης, δεν είναι λογικόν να μή χρησιμοποιήση τό φρένο της χειρός, που ο Φέοντσιν τό έλησμόνησε άβικτον. Έξ' αυτού έπρόδωθη.

Ό παθολόγος ιατρός

κ. Ι. ΝΙΧΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

μετώκης

ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ — ΠΑΤΗΣΙΩΝ 136

Δέχεται 4—6 μ. μ.

Τηλέφωνον 82287.

Νεοελληνική Πογοτεχνία

Ιεχνη και δάκρυα

Όταν μίαν αύγή ήρθες και μ' αντίμωσες πανέμορφη Τέχνη, σε καλοδέχτηκα. Και τόσο σ' αγάπησα που τό όνειρο της νεότητος μου σέ σένα να χαρίσω. Περήφνη δίπλα σου δάδιζα τό μονοπάτι της ζωής, πιστεύοντας πως θα χαϊρόντουσαν όσοι αγαλιασμένους μάς έβλεπαν. Έτσι μεγάλωνα, μέσα στην άνωτερότητα του δικού σου κόσμου και σέ δημιούργησα, και σέ κράτησα εκεί που τάξιζες να ζήσεις, όμορφη άγνή κοπέλλα, που σε βάφτισαν Τέχνη άληθινή και σε δαφνοστεφάνωσαν.

Μά είδα στο κύλισμα των χρόνων τό μεγαλείο σου να γκρεμίζεται μπρός σε κάθε ταπεινό κι' άνάξιο για σένα. Και κλάψαμε μαζί στα χαλάσματα του ωραίου σου οικοδομήματος, που ζήτησαν πολλοί να τό στηρίξουν στα συμφέροντα και στον ύπεροισμό. Θυμωμένους την άνθρωπότητα με κάτι ριγτώ βελούδινα και μη ξέροντας πως αυτά είναι τά σάβανα της άνεκτίμητης όμορφιάς σου.

Κι' έγώ, βλέποντας τό σβύσιμο των όνειρών μου, σ' άφησα κι' έφυγα, έσένα που τόσο είχα αγαπήσει, σ' άφησα όχι γιατί σε μίσησα αλλά δεν ήθελα να παριστώ στο γκρεμισμό του όνειρου μου.

Φιλικά σφίξαμε τά χέρια, χωρίς ένα δάκρυ να χύσω για σένα, ξέροντας πως είσαι υπερέχουσα και δεν ζητούσες τόν οίκτο αλλά την έπεραχή. Και έτσι χωρίσαμε... φίλες... που όταν κάποτε συναντώμεθα νοερά, ν' αργοδακρύζουμε για ό,τι μας σύντριψε ή ζωή...

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΔΡΑΚΑΚΗ

Μίσος

Σάν άγρια φουρτουνιασμένη θάλασσα, τό μίσος έχει κυριέψει τό είναι μου και με πνίγει.

Μίσος για όλο τόν κόσμο, για τό σύμπαν που μέσα του βρίσκομαι κι' έγω παν μηδαμινό άτομο, για τη μοίρα ένα χωριό σ' άγρια βράχια, γιατί δεν που με χωνά σ' άγρια μόνη μου να οδηγώ τό μπόρεσα ποτέ μόνη μου σ' άπάνεμο λιμναράκι της ζωής μου σ' άπάνεμο λιμναράκι.

Ό, να μπορούσα να έκδικηθώ άρχίζοντας απ' τόν έαυτό μου που στάθηκε τόσο αδύνατος και ποτέ δεν μπόρεσε ν' άντισταθή, να σηκώση ψηλά τό κεφάλι περιφρονώντας τά πάντα.

Να μπορούσα με τη δύναμή μου να ποδοπάτήσω όλες τις ψευτικές έλπίδες, να χτυπήσω άλύπητα τους έχθρους μου — άπογοητεύσεις, αγωνίες, σκέψεις, άναμνήσεις!

Όμως, νάμαι, έγώ ή ίδια όπως γεννήθηκα, όπως είμαι κι' όπως θα είμαι ως να πεθάνω, μια αποθαρημένη, μια περιφρονιμένη από τόν έαυτό μου, με τό μίσος στην καρδιά, γιατί δεν είδα ως τώρα κανένα απ' τά ιδανικά μου να πραγματοποιείται. (Αθήνα)

ΗΛΕΚΤΡΑ Π.

Ποιητής κα έρωσ

Νύχτα ήρθα να σε δώ μέσα στην φεγγαροφάτιση βραδυά, που τό φώς της σκορπούσε τη χαρά, τά μύρα, τη νοσταλγία. Ήσουν πλημμυρισμένη από άνταίγινες και πλανιδόσουν μέσα στη θεία πνοή της Αύγουστιάτης νύχτας. Τραγουδοΐσες, ένφ γύρω σου ένας μικρός έπαρχιακός κόσμος σε άκούγε και σε κυττούσε με μάτια στηλά απ' τη γυαλάδα του πόθου, που τούς άναβε κάθε κίνηση του θείου σου κορμιού.

Και σν, άλλη, σάν παραμυθένια, έγέμιζες μελωδία τό φτωχό μπροστά σε Σένα κέντρο. Σκορπούσες χαμόγελα ψεύτικα σε όλους, χωρίς να φαντάζεσαι ότι κάποιος που σε έλάτρευε, κρυμμένος μέσα στο πλήθος, σε είχε άπομονώσει από όλους τους άλλους με τό όνειροϋφαντο πέπλο της αγάπης του. Δεν μπορούσες να πιστέψεις ότι ήρθα για να σε ιδώ μόνο ν' ο ν. Καθώς έφάνταζες με τη διάχυτη χαρά σου, που έκανε τόση παράξενη άντίθεση με τό δραματικό ύφος σου, που θύμιζες την Κυρία με τάς Καμελίας.

Και θυμήθηκα όταν σου έμάθαινα κάποτε πως να στέκεσαι όταν άπαγγέλλης, ότι τά χέρια μας αντίμωσαν κι' έμειναν ένομένα για λίγες στιγμές. Τότε μ' εκτύπησε για λίγο, γλυκά, σάν να μου έλεγες:

— Δαίλε! Τί περιμένεις;

Σ' αγαπάω κι' όμως δε σου μίλησα. Και τώρα άκόμη σοπαίνω. Προτιμώ να μιλάω στα ήλιοβασιλέματα που μ' έμπνέουν. Άν σου μιλήσω, ίσως όλα γκρεμιστούν. Τό πως σ' αγαπάω, θα τό διαβάσης στις σελίδες μου, θα δής τόν έαυτόν σου στις ήρωίδες μου, που σε ζωντανεύουν...

...Ξανάφωνα τότε μόνος μέσα στη νύχτα, ένφ ο κόσμος σε άποθέωνε. Κι' έγώ, φτωχός ποιητής της αγάπης έπάνω στα άνακατομένα χειρόγραφα θυσιάζω τόν έρωτά μου και τό άληγο χαρτί που από τό φεγγαρόβλημα της ψυχής σου σκορπίζει ρίγη... Τώρα πούμαθες τό μυστικό μου, αγάπη με περισσότερο. Άγαπημένη!

Δέξου τόν πέπλο που σου ύφανε ή αγάπη μου...

ΑΙΑΚΟΣ

Έτσι είνοι

Μη ζητάς να σου πώ ένα ψέμμα, δεν τό θέλω, ποτέ, να γελάσω την καρδιά σου. Και μ' ένα μου βλέμμα, μια φίλια άγνή να χαλάσω.

Δεν τό θέλω, ποτέ μου, γιατί θα σε κάνω στεγνά να πονέσης, σάν σου πώ μυστικά μέσ' σ' αυτή σ' αγαπώ! Ένφ μόνο μ' άρέσεις...

Έτσι είμαι...

Για σέψου και λίγο

— άν μπορούν να σκεφτούν

τά δεκάξη σου χρόνια...

ΚΩΣΤΑΣ ΛΟΓΟΘΕΤΗΣ

«ΕΒΔΟΜΑΣ»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:

Άγίων Αναργύρων 33 — ΑΘΗΝΑΙ

Τηλέφ.: 20-528

Άρχισυντάκτης και υπεύθυνος:

Β. ΣΑΜΠΑΣ (Ίπποκράτους 176)

Διαχειριστής:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

Διευθυντής τυπογραφείου:

Ι. ΑΜΑΞΙΑΝΟΣ (Διαδ. Παύλου 10)

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησία έσωτερικού Δρχ. 250

Έξάμηνος » 125

Έτησία έξωτερ. Α. Άγγλ. 1 Σελ. 10

» Αμερικ. Δολ. 7

Έναν άλλον

Μίλα μου γλυκά για την αγάπη σου. Πές μου πως αιώνια θα μ' αγαπάς... πές μου πως ή αγάπη μας θα είναι άτέλειωτη, πως δεν θα πεθάνη ποτέ... Μίλα μου σιγά... ψιθυριστά... μόλις ν' άκούω, σχεδόν να μαντεύω τά όμορφα λόγια σου. Είνε τά ίδια, εκείνα που μου έλεγε πάντα εκείνος... Εκείνος που πήρε για πάντα μαζί του την καρδιά μου...

Ό! μη θυμώνεις... μη ζηλεύεις... Δεν μπορεί να σου κάνει κακό... Είναι νεκρός... νεκρός ο πολυαγαπημένος μου... Γι' αυτό είναι νεκρή και ή καρδιά μου... Μά εσύ, είσαι ή εικόνα του. Είσαι ή σκιά του... Γι' αυτό σ' αγαπώ από την πρώτη στιγμή που σε είδα.

Ποιος είσαι τάχα; Δεν με νοιάζει... Τί εσύ; Τί ένας άλλος που θα το έμοιαζε... Έχεις τό όλόκληρο μάτια του, τά ναστανά... Έχεις τη χείλη του, ποτό μόνο λόγω αγάπης ψιθύριζαν... Τ' ωραίο του κεφάλι... Τά όλομυρα μαλλιά του... Ήταν πολύ ωραίος ο αγαπημένος μου κι' εσύ το μοιάζεις, γι' αυτό σ' αγαπώ...

Μίλα μου για την αγάπη σου, σιγά, ψιθυριστά, όπως κι' Εκείνος... Κι' άσε με να σε άκούω με μάτια μισόκλειστα στο μισοσκόταδο του δελινοού... Άσε με να πιστέψω πως είσαι εκείνος... ο νεκρός πολυαγαπημένος μου, που δεν θα πάφω ποτέ να ληστέυω...

ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΑ

Ποντ' άνοξη

Άνοιξη θέλω για πάντα μέσ' στην καρδιά μου (διά μου νάναι, γλυκοκούλουδα ν' άνθουν και παλιά να κελαιδάνε,

να πετάνε πεταλούδες, να χροιάζουν ήλιαχτίδες και γαλάζια ονύχια να γελάνε... Μέσα στην καρδιά μου θέλω Άνοιξη (για πάντα νάναι... Κι' άν κάποιες μαύρες ώρες γύρω μου ξεσπάνε μπόρες... πέφτουν χιόνια...

και τά τρυφερά τά κλώνια στην όρη τ' άγέρα σπάνε Άνοιξη και πάλι θέλω στην καρδιά μου (μέσα νάναι!

ΙΒΥΚΟΣ

Μητέρα, συνήθιζε έναρξίς το δαυδί σου
στην ιανονική φαρμάκωσι των
δοντιών του με την Οδοντοΰαστα
Χήλωροδόντ

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

TISANOL NO 222

προϊόν του οίκου 'Αρωματοποιίας MICEKO εκτός της θαυμασίας στυλ-πνώσεως των τριχών, έχει την ιδιότητα να διατηρή αυτές πολύ μαλακές και στρωτές. Μοναδική διά μαλλιά ξηρά, σγουρά, χονδρά και από περμανέντ.

'Αντιπροσωπεία
Παρακαταθήκη:

PRODUIT
MICEKO

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

TISANOL NO 222

προϊόν του οίκου 'Αρωματοποιίας MICEKO εκτός της θαυμασίας στυλ-πνώσεως των τριχών, έχει την ιδιότητα να διατηρή αυτές πολύ μαλακές και στρωτές. Μοναδική διά μαλλιά ξηρά, σγουρά, χονδρά και από περμανέντ.

'Αντιπροσωπεία
Παρακαταθήκη:

ΑΔΕΛΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ ΚΟΜΜΕΡΗΡΙΟΝ "ΛΟΥΞ,"

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 75, ΤΗΛ. 23-776

**ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΑΤΕ
ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ
ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΑΣ**

"Όσο μεγαλώνουν τα δόντια των παιδιών σας διατρέχουν καθημερινώς τόν κίνδυνον να καταστραφούν από τα παράσιτα που πολλαπλασιάζονται πολύ εύκολα μέσα στο στόμα - Είναι πολύ εύκολον ν' ασφαλίσετε τα δόντια των παιδιών σας, φθάνει να μεταχειρίζονται καθημερινώς την επιστημονικὴν ὁδοντοκρέμα «ΚΟΛΥΝΟΣ» - Η ΚΟΛΥΝΟΣ καθαρίζει και γυαλίζει τα δόντια χωρίς κανέναν κίνδυνον - Είναι εύκολο να σνηθίσουν τα παιδιά στην Κολυνός διότι αγαπούν την ευχάριστον και δροσιτικὴν της γέυσειν.

ΚΟΛΥΝΟΣ

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΓΕΝ. ΑΝΤ. ΑΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ